Zaman Çarkı Serisi Birinci Kitap

Dünyanın Gözü

Robert Jordan

Zaman Çarkı

Dünyanın Gözü Zaman Çarkı 1. Cilt

Robert Jordan

The Wheel of Time The Eye of the World

Robert Jordan, 1948 yılında Charleston da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı. Harriet a; canımın canı, hayatımın ışığına, sonsuza dek...Öndeyiş Ejderdağı Yeryüzü anılarla sarsılırken ve olan biteni inkâr edercesine inlerken saray yer yer sarsılmaya devam ediyordu. Duvardaki çatlaklardan sızan güneş ışığı demetleri, havada asılı toz zerrelerini parlatıyordu. Duvarlar, tavanlar ve zemin yanık izleriyle bozulmuştu. Geniş, siyah lekeler, kabarmış tabloları ve bir zamanlar parlak olan duvar resimlerini kirletmişti. Bu çılgınlık dinmeden önce yürüyüp gitmeye kalkışmış gibi görünen insan ve hayvan desenleri kurumla örtülmüştü. Her yer ölülerle doluydu; erkekler, kadınlar ve çocuklar, kaçmaya çalışırken koridorlarda çakan şimşeklerle çarpılmış veya onları kovalayan yangınlara yakalanmış, sarayın taşlarının altına gömülmüşlerdi, dinginlik çökmeden önce canlıymışçasına havada uçan ve av arayan, neredeyse canlı taşların altına. Tuhaftır ki, bel veren duvarların çarpıttığı renkli duvar halıları ve tablolar, ki hepsi birer başyapıttı, zarar görmemiş bir halde asılı duruyorlardı. Dalgalanan zeminin devirdiği ince oymalı, fildişi ve altın kakmalı mobilyalar sağlamdı. Akıllara durgunluk veren darbe merkezi vurmuş, fakat kenardaki şeyleri görmezden gelmişti.

Lews Therin Telamon sarayda dolanıyor, zemin kabarırken beceriyle dengesini koruyordu.

-Ilyena! Aşkım, neredesin? Altın saçlı güzelliği son anlarının dehşeti ile bozulmuş, hâlâ açık gözleri inanmazlıkla donmuş bir kadının üzerinden atlarken, solgun gri pelerinin etekleri kanların içinde sürüklendi.

-Neredesin, sevgilim? Herkes nereye saklandı? Gözleri, köpük köpük kabarmış mermerin üzerinde yamuk duran bir aynadaki yansımasına takıldı. Giysileri bir zamanlar gösterişliydi, gri, kırmızı ve altın; şimdi, tüccarların Dünya Denizi nin karşı tarafından getirdiği ince dokunmuş kumaş yırtık ve kirliydi, saçlarını ve derisini kaplayan aynı tozla örtülmüştü. Bir an pelerinin üzerindeki simgeyi elledi: renkleri yılansı bir çizgi ile ayrılmış yarısı beyaz, yarısı siyah bir çember. Bu simgenin bir anlamı vardı. Fakat dikkatini nakışlı çembere fazla veremedi. Şaşkınlık içinde kendi yansımasına baktı. Orta yaşlarını süren, uzun boylu bir adam, eskiden yakışıklıymış, ama artık kahverengi saçları beyazlamış, yüzü gerginlik ve endişe ile kırışmış, koyu renk gözleri görmüş geçirmiş. Lews Therin gülmeye başladı, sonra başını arkaya attı; kahkahası cansız koridorlarda yankılandı.

-Ilyena, aşkım! Bana gel, karım. Bunu görmelisin. Arkasında hava dalgalandı, parıldadı, ağzı tiksinti ile çarpılmış bir halde çevresine bakınan bir adama dönüştü. Lews Therin kadar uzun boylu değildi, boynundaki kar beyazı danteller ile kalça boyu çizmelerinin aşağı kıvrılmış kenarlarındaki gümüş işlemeler dışında tamamen siyahlara bürünmüştü. Ölülere sürünmemesi için pelerinini titizlikle kaldırarak, dikkatle adım attı. Zemin, artçı sarsıntılarla titredi, ama adamın dikkati, kahkahalar atarak aynaya bakan adamın üzerindeydi.

-Sabahın Efendisi, dedi.

-Sizin için geldim. Kahkaha, sanki hiç atılmamış gibi kesildi ve Lews Therin, şaşırmamış görünerek döndü.

-Ah, bir konuk. Ses iniz var mı, yabancı? Kısa süre sonra Şarkı Söyleme zamanı gelecek ve burada herkes katılmakta özgürdür. Ilyena, aşkım, konuğumuz var. Ilyena, neredesin? Siyahlara bürünmüş adamın gözleri irileşti, önce altın saçlı kadına, sonra Lews Therin e baktı.

-Shai tan seni götürsün, leke seni eline bu kadar geçirdi mi?

-O isim. Shai Lews Therin ürperdi ve bir şeyi kovmak ister gibi elini kaldırdı.

-O ismi söylememelisin. Tehlikeli.

-Demek en azından bu kadarını hatırlıyorsun. Senin için tehlikeli, aptal, benim için değil. Başka ne hatırlıyorsun? Hatırla, seni Işık

-körü aptal! Sen böyle gafletine bürünmüşken bunun bitmesine izin vermeyeceğim! Hatırla! Lews Therin elini kaldırıp, üzerindeki kir

desenleri karşısında büyülenmiş gibi, bir an eline baktı. Sonra elini daha da kirli olan ceketine sildi ve dikkatini diğer adama çevirdi.

-Sen kimsin? Ne istiyorsun? Siyahlara bürünmüş adam kibirle dikildi.

-Bana bir zamanlar Elan Morin Tedronai derlerdi, ama artık...

-Umuda İhanet Eden. Bu, Lews Therin in fısıltısıydı. Anıları kıpırdandı, ama o bundan çekinerek başını çevirdi.

-Demek bazı şeyleri hatırlıyorsun. Evet, Umuda İhanet Eden. İnsanlar beni böyle adlandırdı, tıpkı sana Ejder adını verdikleri gibi, ama senin aksine, ben ismimi benimsedim. Bu ismi bana sövmek için verdiler, ama onlara diz çöktüreceğim ve sonunda ismime tapınacaklar. Sen isminle ne yapacaksın? Bugünden sonra insanlar sana Kardeşkatili diyecekler. Bununla ne yapacaksın? Lews Therin yıkık koridora bakıp kaşlarını çattı.

-Ilyena konuğunu karşılamak için burada olmalıydı, diye mırıldandı dalgın dalgın, sonra sesini yükseltti.

-Ilyena, neredesin? Zemin sarsıldı; altın saçlı kadının bedeni, seslenişine yanıt verir gibi kaydı. Adamın gözleri onu görmedi.

Elan Morin yüzünü buruşturdu.

-Kendine bir bak, dedi horgörüyle.

-Bir zamanlar Hizmetkârlar arasında birinciydin. Bir zamanlar Tamyrlin Yüzüğünü takar, Yüksek Makamında otururdun. Bir zamanlar Hükümran ın Dokuz Değneğini çağırırdın. Bir de kendine şimdi bak! Acınası, perişan bir zavallı. Ama bu kadar değil. Hizmetkârlar Salonu nda beni küçük düşürdün. Paaran Disen Kapıları nda beni alt ettin. Ama artık ben daha üstünüm. Bunu bilmeden ölmene izin vermeyeceğim. Ölürken, son düşüncen, yenilginin ne kadar kesin ve mutlak olduğu olacak. O da ölmene izin verirsem.

-Ilyena neden gelmiyor, anlamıyorum. Ondan konuk sakladığımı düşünürse diline düşerim. Umarım sohbetten hoşlanıyorsunuzdur, çünkü o, kesinlikle hoşlanır. Sizi uyarmış olayım. Ilyena size o kadar çok soru soracak ki, sonunda bildiğiniz her şeyi anlattığınızı fark edeceksiniz. Siyah pelerinini arkaya atan Elan Morin ellerini esnetti.

-Kız kardeşlerinden birinin burada olmaması senin için ne kötü, diye düşündü.

-Şifa konusunda asla pek yetenekli olmadım ve artık farklı bir gücü izliyorum. Ama onlardan biri bile eğer sen önce onları yok etmezsen sana ancak birkaç bilinçli dakika verebilir. Benim yapabileceklerim, benim amaçlarım için yeterli. Ani gülümsemesi zalimdi.

-Ama korkarım Shai tan ın şifası senin bildiğin türden farklı. Şifa bul, Lews Therin! Ellerini uzattı ve ışık, güneşin önüne bir perde çekilmiş gibi soldu.

Lews Therin acıyla kavruldu ve çığlık attı, derinlerden gelen, durduramadığı bir çığlık. Ateş iliklerini dağladı; damarlarına asit hücum etti. Geriye devrildi, mermer zemine yıkıldı; başı taşa çarptı ve sıçradı. Yüreği çarpıyor, göğsünden fırlamaya çalışıyordu ve her atışı, içinden yeni bir alev geçmesine sebep oluyordu. Çaresizce kıvrandı, büküldü. Kafatası saf acıdan, patlamak üzere bir küre gibiydi. Boğuk çığlıkları sarayda yankılandı.

Acı yavaşça, çok yavaşça dindi. Bir sene sürmüş gibiydi ve sonunda onu zayıfça seğirir, tahriş olmuş boğazından hırıltılı nefesler alır halde bıraktı. Pelteye dönmüş kasları ile kendini kaldırması ve titreyerek elleri ile dizleri üzerinde doğrulması için sanki bin sene daha geçti. Gözleri altın saçlı kadına takıldı ve kopardığı çığlık, daha önce çıkardığı her tür sesi gölgede bıraktı. Sendeleyerek, neredeyse düşerek, yerde ona doğru emekledi. Kadını kollarına almak için tüm gücünü kullanması gerekti. Kadının saçlarını açık gözlerinden arkaya süpürürken elleri titriyordu.

-Ilyena! Işık bana yardım et, Ilyena! Bedeni korumak istercesine kadının üzerine eğildi, yaşamak için nedeni kalmamış bir adamın hıçkırıkları ile dolu dolu ağladı.

-Ilyena, hayır! Hayır!

-Onu geri getirebilirsin, Kardeşkatili. Karanlığın Yüce Efendisi onu yine yaşatabilir. Eğer ona hizmet edersen. Eğer bana hizmet edersen. Lews Therin başını kaldırdı ve siyahlara bürünmüş adam o bakışların önünde istemsizce bir adım geriledi.

-On yıl, Hain, dedi Lews Therin, kınından çekilen çelik gibi yumuşak bir sesle.

-İğrenç efendin on yıl dünyayı yakıp yıktı. Ve şimdi bu. Ben...

-On yıl mı! Seni acınası aptal! Bu savaş on yıldır değil, zamanın başından beri sürüyor. Sen ve ben Çark ın dönüşü ile bin kez savaştık, bin kez savaştık ve zaman ölene, Gölge muzaffer olana kadar

savaşacağız! Bağırarak, yumruğunu kaldırarak bitirdi ve bu sefer gerileme, Hain in gözlerindeki parıltı ile nefesini tutma sırası Lews Therin deydi.

Lews Therin dikkatle Ilyena yı yere indirdi, parmakları saçlarını hafifçe okşadı. Ayağa kalkarken gözyaşları görüşünü bulandırdı, ama sesi buz tutmuş demir gibiydi.

-Yaptığın diğer şeylerin affedilmesi mümkün değil, Hain, ama Ilyena nın ölümü için seni öyle mahvedeceğim ki, efendin bile onaramayacak. Hazırlan...

-Hatırla, seni aptal! Karanlığın Yüce Efendisine düzenlediğin nafile saldırıyı hatırla! Onun karşı saldırısını hatırla! Hatırla! Şu anda bile Yüz Yoldaş dünyayı paramparça ediyor ve her gün yüz kişi daha onlara katılıyor. Güneşsaçlı Ilyena yı kim öldürdü, Kardeşkatili? Benimkiler değil. Benimkiler değil. Senin kanından bir damla taşıyan her hayatı kim yok etti, seni seven herkesi, sevdiğin herkesi? Benimkiler değil, Kardeşkatili. Benimkiler değil. Hatırla ve Shai tan a karşı çıkmanın bedelini anla. Lews Therin in yüzünde, toz ve kir tabakasının üzerinde aniden ter damlaları yollar çizdi. Hatırladı, bir rüya içindeki rüya gibi bulutlu bir anı, fakat bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Uluması, ruhunun kendi elleriyle lanetlendiğini anlayan bir adamın uluması, duvarları dövdü ve yaptıklarını görmemek için gözlerini çıkarmak istercesine yüzünü pençeledi. Gözlerini çevirdiği her yerde ölüler buldu. Parçalanmış, kırılmış, yanmış, taşlara yarı gömülmüş. Her yerde, bildiği, sevdiği cansız yüzler vardı. Eski hizmetkârlar, çocukluk arkadaşları, uzun savaş yıllarındaki sadık yoldaşları. Ve çocukları. Kendi oğulları ve kızları, kırık oyuncak bebekler gibi uzanmış, oyunları sonsuza dek durmuştu. Hepsi kendi elleriyle öldürülmüş. Çocuklarının onu suçlayan yüzleri, neden, diye soran boş gözleri. Ve yanıtlar gözyaşlarında değildi. Hain in kahkahası onu kırbaçladı, ulumalarını boğdu. Yüzlere, acıya dayanamıyordu. Daha fazla yaşamaya dayanamıyordu. Ümitsizlik içinde Gerçek Kaynak a, lekeli saidine uzandı ve Yolculuk etti.

Çevresindeki toprak düz ve boştu. Yakında, düz ve geniş bir ırmak akıyordu, ama çevresinde, yüz fersah uzağa kadar insan olmadığını hissedebiliyordu. Yalnızdı, hâlâ hayatta olan bir adam ne kadar yalnız olabilirse o kadar yalnız, ama yine de anılarından kaçamadı. Gözler

zihninin sonsuz mağaralarında onu takip ediyordu. Onlardan saklanamıyordu. Çocuklarının gözleri. Ilyena nın gözleri. Gökyüzüne bakmak için yüzünü çevirirken, yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

-Işık, beni affet! Bağışlanacağını sanmıyordu. Yaptığı şey için olanaksızdı. Ama yine de gökyüzüne bağırdı, elde edemeyeceğine inandığı şey için yalvardı.

-Işık, beni affet! Hâlâ saidine, evreni yöneten, Zaman Çarkı nı döndüren gücün eril yarısına dokunuyordu ve yüzeyini kirleten yağsı lekeyi, Gölge nin karşı saldırısının lekesini, dünyayı kıyamete mahkûm eden lekeyi hissedebiliyordu. Kendisi yüzünden. Kibri yüzünden, insanların Yaratıcı ya denk olabileceklerine, Yaratıcı nın yaptığı ve onların bozduğu şeyi onarabileceklerine inanmıştı. Kendi kibrine inanmıştı.

Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi Gerçek Kaynak ın derinliklerinden, daha da derinlerden güç çekti. Hızla, Tek Güç ten yardımsız yönlendiremeyeceği kadar çok çekmişti. Gerilerek, kendini daha fazla çekmeye zorladı, hepsini çekmeye çalıştı.

-Işık, beni affet! Ilyena! Hava, ateşe dönüştü, ateş ise sıvılaşmış ışığa. Gökyüzünde çakan şimşek, kendisine bir anlığına bile bakan her gözü dağlar, kör ederdi. Gökyüzünden indi, Lews Therin Telamon dan aktı, yeryüzünün derinliklerine saplandı. Dokunuşu ile taş buhar oldu. Toprak canlı bir varlık gibi kıvranıp, sarsıldı. Parlak çubuk yalnızca bir yürek atımı kadar sürdü, yeryüzü ile gökyüzünü birleştirdi, ama o yok olduktan sonra bile toprak fırtınaya yakalanmış deniz gibi kabarmaya devam etti. Erimiş kayalar yüz elli metre yükseğe fışkırdı. Kükreyen yeryüzü yükseldi, alev alev serpintiyi daha, daha yukarı ittirdi. Kuzeyden ve güneyden, doğudan ve batıdan rüzgâr uluyarak esti, ağaçları dal parçaları gibi kırdı, dağın gökyüzüne tırmanmasına yardım edercesine çığlıklar attı. Gökyüzüne doğru durmamacasına.

Sonunda rüzgâr dindi, yeryüzü titrek mırıltılarla kıpırtısızlaştı. Lews Therin Telamon dan iz yoktu. Onun durduğu yerde şimdi, gökyüzüne doğru kilometrelerce uzanan bir dağ duruyordu. Kırık zirvesinden hâlâ lavlar dökülüyordu. Geniş, düz ırmak kıvrılarak dağdan uzaklaşmıştı ve orada bölünmüş, ortasında uzun bir ada oluşturmuştu. Dağın gölgesi neredeyse adaya kadar uzanıyordu; toprağın üzerinde, kehanetin

uğursuz eli gibi karanlık bir halde yatıyordu. Bir süre için, toprağın tekdüze, itiraz eden kükremeleri, duyulan tek ses oldu.

Adanın üzerinde hava parıldadı ve katılaştı. Siyahlara bürünmüş adam ovada yükselen ateş dağına bakarak durdu. Yüzü öfke ve küçümseme ile buruştu.

-Bu kadar kolay kaçamazsın, Ejder. Henüz seninle işim bitmedi. Zamanın sonuna dek de bitmeyecek. Sonra yok oldu ve dağ ile ada yalnız kaldı. Beklemeye koyuldu.

Ve Gölge Toprak ın üzerine düştü ve Dünya taştan taşa yaralandı. Okyanuslar kaçtı, dağlar yutuldu, uluslar dünyanın sekiz köşesine dağıldı. Ay kan, güneş kül gibiydi. Denizler kaynadı ve canlılar ölülere imrenir oldu. Her şey parçalandı, anılar dışında her şey unutuldu ve diğerlerinden öte bir anı kaldı, Gölge yi ve Dünyanın Kırılışı nı getiren adamın anısı. Ve ona Ejder dediler.

Aleth nin Taerin alta Camora, Dünyanın Kırılışı ndan.

Yazarı bilinmiyor, Dördüncü Çağ Ve o günlerde, daha önce olduğu ve daha sonra olacağı gibi oldu. Karanlık yeryüzüne çöktü, insanların yüreklerini ağırlaştırdı, yeşillikler soldu, umut öldü. Ve insanlar Yaratıcı ya seslenerek,

-Ey Gökyüzünün Işığı, Dünyanın Işığı, bırak kehanetlerde Vadedilen, geçmiş çağlarda olduğu ve gelecek çağlarda olacağı gibi dağdan doğsun. Bırak Sabahın Prensi yeryüzüne şarkı söylesin ve yeşil şeyler büyüsün, vadiler kuzu versin. Bırak Şafağın Efendisi bizi Karanlık tan korusun ve adaletin yüce kılıcı bizi savunsun. Bırak Ejder bir kez daha zamanın rüzgârlarında koşsun.

Charal Drianaan te Calamon, Ejder in Devri nden.

Yazarı bilinmiyor, Dördüncü Çağ Boş Bir Yol Zaman çarkı döner, Çağlar gelir ve geçer, efsaneleşen anılar bırakır. Efsaneler solarak mit olur ve onları doğuran çağ yeniden geldiğinde mitler bile unutulur. Bir Çağ da, kimilerine göre Üçüncü Çağ da, henüz gelmemiş, çoktan geçip gitmiş bir Çağ da, Puslu Dağlar da bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken ne başlangıçlar, ne de bitişler vardır. Ama bir başlangıçtı.

Dağlara ismini veren, daima bulutlarla kaplı zirvelerin altında doğan rüzgâr, doğuya, Kum Tepeleri boyunca, Dünyanın Kırılışı ndan önce büyük bir okyanusun kıyıları olan yer boyunca esti. Aşağıya, İki Nehir e

doğru, Batı Ormanı denilen dolaşık ormana doğru çırpındı ve Taşocağı Yolu denilen taşlık yolda bir at ve araba ile yürüyen iki adamı dövdü. Baharın gelmesinin üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen, rüzgâr sanki kar getirmeyi tercih edermişçesine buz gibi bir soğuk taşıyordu.

Esintiler Rand al Thor un pelerinini sırtına yapıştırdı, toprak rengi yün kumaşı bacaklarına çarptı, sonra arkasında havalandırdı. Rand, ceketinin daha kalın olmasını ya da fazladan bir gömlek giymiş olmayı isterdi. Pelerini, yerine çekiştirmeyi denediği zamanların yarısında kalçasında sallanan sadağa takılıyordu. Pelerini tek elle tutmaya çalışmanın bir faydası yoktu; diğer elinde oku takılmış, çekilmeye hazır bir yay vardı.

Özellikle güçlü bir esinti pelerini elinden kopardığında, uzun tüylü, kahverengi kısrağın üzerinden babasına baktı. Tam in hâlâ orada olduğundan emin olmak istediği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu, ama bu o tür bir gündü. Rüzgâr yükselirken uluyordu, ama bunun dışında toprağın üzerinde ağır bir sessizlik asılıydı. Aksın yumuşak gıcırtısı yüksek geliyordu. Ormanda öten kuşlar, dallarda çıtırdayan sincaplar yoktu. Gerçi bunları beklemiyordu, gerçekten, bu bahar bunları zaten beklemiyordu.

Yalnızca kış boyunca yapraklarını ve iğnelerini dökmeyen ağaçlarda biraz yeşillik vardı. Geçen senenin böğürtlenlerinin dolaşık dalları ağaçların altına saçılmış taşların üzerine kahverengi ağlar yayıyordu. Görülen pek az otun çoğunluğu ısırgandı; kalanı ya sivri dikenli bitkiler ya da onları ezen dikkatsiz çizmelerin üzerinde pis bir koku bırakan kokuşmuşotları idi. Sıkı ağaç topluluklarının derin bir gölge düşürdüğü yerlerde, beyaz kar birikintileri hâlâ toprağı örtüyordu. Işığının ulaşmadığı yerlerde güneş ne aydınlık, ne ısı veriyordu. Solgun solgun doğudaki ağaçların üzerine oturmuştu, ama ışığı karanlıktı, sanki gölgeyle karışmış gibi. Hoş olmayan düşünceler yaratan sıkıntılı bir sabahtı.

Rand düşünmeden okuna dokundu; Tam in ona öğretmiş olduğu gibi, tek harekette yanağına kadar çekmeye hazırdı. Kış çiftliklerde yeterince zorlu geçmişti, en yaşlı kişilerin hatırladığından daha zorlu, ama İki Nehir e inen kurtların sayısına bakılırsa, dağlarda daha sert geçmiş olmalıydı. Kurtlar koyun ağıllarına saldırmış, sığır ve atlara ulaşmak için ahır duvarlarını dişleriyle parçalamıştı. Ayılar da

koyunların peşindeydi, halbuki yıllardır oralara ayı inmemişti. Artık hava karardıktan sonra dışarıda olmak güvenli değildi. İnsanlar da, koyunlar kadar av konumundaydı ve her zaman güneşin batmış olması gerekmiyordu.

Tam, Bela nın öbür yanında, mızrağını yürüyüş asası olarak kullanarak, kahverengi pelerinini bayrak gibi dalgalandıran rüzgâra aldırış etmeden, telaşsızca yürüyordu. Zaman zaman kısrağın böğrüne hafifçe dokunarak, yürümeye devam etmesini hatırlatıyordu. Geniş göğsü ve yüzüyle, o sabah bir gerçeklik anıtı gibiydi. Bir düşün ortasındaki kaya gibi. Güneşle kabalaşmış yanakları çizgili, saçının grisinde yalnızca bir tutam siyah kalmış olabilirdi, ama içinde, sanki sele kapılsa bile ayakları yerden kesilmeyecekmiş gibi bir sağlamlık vardı. Şimdi yol boyunca sakin sakin yürüyordu. Kurtlar ve ayılar, koyunları olan her adamın dikkat etmesi gereken şeyler hiç sorun değil, diyordu tavırları, ama Tam al Thor un Emond Meydanı na ulaşmasını engellemeye çalışmasalar iyi olurdu.

Tam in sakinliği Rand a görevini hatırlattı ve suçlu suçlu yolun kendine düşen tarafını gözlemeye başladı. Babasından ve o bölgedeki herkesten bir baş uzundu ve görünüşünde Tam den çok az şey vardı, belki omuzlarının genişliği dışında hiçbir şey. Tam, gri gözleri ile saçlarının kızıllığının annesinden geldiğini söylüyordu. Annesi bir yabancı idi ve Rand onun gülümseyen yüzü dışında pek bir şey hatırlamıyordu, yine de her bahar Bel Tine da ve her yaz, pazarları mezarına çiçek koymaya devam ediyordu.

Tam in elma brendisinden iki küçük fıçı ile kışın bekletilmekten biraz sertleşmiş sekiz büyük fıçı elma şarabı yalpalayan arabada duruyordu. Tam her yıl, Bel Tine da kullanılmak üzere Badeçay Hanı na bunların aynısını teslim ederdi ve bu bahar teslimatını yapmasını engellemek için kurtlar ve soğuk bir rüzgârdan daha fazlasının gerekeceğini ilan etmişti. Hatta, haftalardır köye bile gitmiyorlardı. Tam bile bugünlerde fazla yolculuk yapmıyordu. Ama brendi ve şarap konusunda söz vermişti, yine de teslimat için festivalden bir gün öncesine kadar beklemişti. Tam için sözünü tutmak önemliydi. Rand ise çiftlikten uzaklaştığı için memnundu, neredeyse Bel Tine ın gelmesinden olduğu kadar memnun.

Rand yolun kendi tarafını gözetlerken, içinde izleniyormuş gibi bir his doğdu. Bir süre bunu üstünden atmaya çalıştı. Ağaçların arasında rüzgârdan başka hiçbir şey kıpırdamıyor, ses çıkarmıyordu. Ama duygu devam etti, güçlendi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu; derisi, içinden gıdıklanıyormuş gibi iğnelendi.

Kollarını ovalamak için yayını kaydırdı ve kendi kendine hayallere kapılmamasını söyledi. Ağaçların arasında, yolun kendi tarafında hiç kimse yoktu ve diğer yanda birisi olsaydı Tam söylerdi. Omzunun üzerinden baktı... ve gözlerini kırpıştırdı. Yolun aşağısında, yirmi adım uzakta pelerinli bir adam at sırtında onları takip ediyordu; hem at, hem de atlı siyah, mat ve parıltısızdı.

Bakarken yürümeye devam etmesini sağlayan yalnızca alışkanlık olmuştu.

Atlının pelerini botlarına kadar iniyordu, pelerinin başlığı iyice çekilmişti, öyle ki, adamın hiçbir yeri görünmüyordu. Rand dalgın dalgın, atlıda bir gariplik olduğunu düşündü, ama onu asıl etkileyen, başlığın gölgeli aralığı olmuştu. Yalnızca, bir yüze ait belli belirsiz çizgiler görüyordu, ama içinde, atlının doğrudan gözlerinin içine baktığı hissi vardı. Ve gözlerini alamıyordu. Midesinde bir bulantı hissetti. Başlıkta yalnızca gölge görülebiliyordu, ama öfkeli bir yüze bakarcasına, her şeye karşı hissettiği nefreti hissedebiliyordu, yaşayan her şeye karşı. Her şeyden fazla, kendisine karşı.

Aniden ayağına bir taş takıldı ve gözlerini karanlık atlıdan çevirerek sendeledi. Yayı yola düştü ve onu sırtüstü serilmekten kurtaran, Bela nın yularına son anda tutunması oldu. Kısrak korkmuş bir kişnemeyle durdu ve başını çevirerek onu yakalayanın kim olduğuna baktı.

Tam, Bela nın sırtının üzerinden ona baktı.

-İyi misin, evlat?

-Bir atlı, dedi Rand nefes nefese, doğrulmaya çalışırken.

-Yabancı biri bizi takip ediyordu.

-Nerede? Yaşlı adam geniş uçlu mızrağını kaldırdı ve dikkatle geriye baktı.

-Orada, yolun... O tarafa dönerken Rand ın sözcükleri soldu gitti. Arkada, yol boştu. İnanmayarak, yolun her iki yanındaki ağaçlıklara baktı. Çıplak dallı ağaçlar saklanacak bir yer vermiyordu, ama at ve atlıya ilişkin hiçbir iz yoktu. Babasının sorgulayan bakışları ile karşılaştı.

-Oradaydı. Siyah pelerinli, siyah ata binen bir adam.

-Sözüne inanmazlık etmem, evlat, ama nereye gitti?

-Bilmiyorum. Ama oradaydı. Düşmüş olan ok ve yayı kaptı, yayı tekrar hazırlarken okun tüyünü aceleyle kontrol etti ve yarıya kadar gerdi. Hedef oluşturacak hiçbir şey yoktu.

-Oradaydı. Tam kırlaşmış başını salladı.

-Öyle diyorsan öyledir, evlat. Gel, o zaman. Bu toprakta bile at nalı iz bırakır. Pelerini rüzgârda dalgalanırken arabanın arkasına doğru yürümeye başladı.

-İzleri bulursak, gerçekten orada olduğunu anlarız. Bulamazsak... eh, bugünler, insana hayal gördüğünü zannettirecek günler. O anda Rand, atlının orada olmasından daha garip olanın ne olduğunu fark etti. Tam ile kendisini döven rüzgâr, o siyah pelerinin tek bir kıvrımını bile kıpırdatmıyordu. Aniden ağzı kurudu. Hayal etmiş olmalıydı. Babası haklıydı; bu sabah, insanın hayal gücünü kamçılayan bir sabahtı. Ama buna inanmıyordu. Fakat babasına, görünüşte havaya karışmış olan adamın rüzgârın dokunmadığı bir pelerin giydiğini nasıl söyleyebilirdi? Endişeli bir ifadeyle çevrelerindeki ağaçlığa göz gezdirdi; daha önce göründüğünden daha farklı geliyordu gözüne. Yürümeye başladığından beri ormanda serbestçe dolaşmıştı. Yüzmeyi Emond Çayırı nın ötesinde, doğuda, Irmak Korusu ndaki göller ve derelerde öğrenmişti. Kum Tepeleri ni keşfetmişti –İki Nehir dekilerin çoğu bunun kötü şans anlamına geldiğini söylerlerdihatta bir keresinde en iyi arkadaşları Mat Cauthon ve Perrin Aybara ile Puslu Dağlar ın eteklerine kadar gitmişti. Bu, Emond Çayırı nda yaşayan insanların gittiği en uzak yerden daha uzaktı; onlara göre en yakındaki köye, Seyran Tepe ye veya Deven Yolu na gitmek bile büyük bir olaydı. Gittiği yerlerin hiçbirinde onu korkutacak bir şey bulamamıştı. Ama bugün, Batı Ormanı bile hatırladığı yerlerden değildi. Böylesine çabuk kaybolabilen bir adam, aynı hızla tekrar ortaya çıkabilirdi de. Belki de hemen yanlarında.

-Hayır baba, bakmaya gerek yok. Tam şaşırarak durdu, Rand yüzünün kızarmasını, pelerininin başlığını çekiştirerek sakladı.

-Büyük olasılıkla sen haklısın. Orada olmayan bir şeye bakmanın âlemi yok, özellikle de zamanımızı köye ulaşıp, bu rüzgârdan kurtulmak için kullanabileceğimiz durumda.

-Bir pipo iyi giderdi, dedi Tam yavaşça,

-ve sıcak bir yerde bir kupa bira. Birden yüzünde geniş bir sırıtma belirdi.

-Herhalde sen de Egwene i görmek için sabırsızlanıyorsundur. Rand zayıfça gülümsemeyi başardı. O anda düşünmeyi isteyebileceği şeyler arasında Belediye Başkanı nın kızı pek az önem taşıyordu. Aklının daha fazla karışmasına ihtiyacı yoktu. Geçen yıl boyunca, bir araya geldikleri her seferinde kız onu daha da tedirgin etmişti. Daha da kötüsü, kız bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Hayır, kesinlikle Egwene i düşünmek istemiyordu.

Babasının korktuğunu anlamamış olmasını umuyordu ki, Tam seslendi,

-Alev ile boşluğu hatırla, evlat. Bu, Tam in ona öğrettiği garip bir şeydi. Tek bir aleve odaklan ve onu tüm tutkularınla –korku, nefret, öfkenlebesle, ta ki zihnin bomboş kalana kadar. Boşluk ile bir ol, derdi Tam, o zaman istediğin her şeyi yapabilirsin. Emond Çayırı nda başka hiç kimse bu şekilde konuşmazdı. Ama Tam, Bel Tine daki okçuluk yarışmasını her sene, alev ve boşluğu ile kazanırdı. Rand, boşluğa tutunabilirse bu seneki yarışmada kendisinin de şansı olabileceğini düşündü. Tam in şu anda bundan bahsetmesi, korktuğunu fark ettiğini gösteriyordu, ama bu konuda daha fazla konuşmadı.

Tam Bela yı harekete geçirdi ve tekrar yola koyuldular. Yaşlı adam, sanki uğursuz hiçbir şey olmamış ve olamazmış gibi aldırmadan yürüyordu. Rand onu taklit edebilmeyi diledi. Aklında boşluğu yaratmaya çalıştı, ama siyah pelerinli atlı devamlı dikkatini dağıtıyordu.

Tam in haklı olduğuna, atlının yalnızca hayal ettiği bir şey olduğuna inanmaya çalıştı, ama nefret duygusunu çok iyi hatırlıyordu. Birisini görmüştü. Ve o birisi ona zarar vermeye kararlıydı. Emond Çayırı nın yüksek tepeli, saz damları etraflarını sarana kadar arkasına bakmaya devam etti.

Köy, Batı Ormanı na yakındı. Orman yavaş yavaş seyreliyor, son ağaçlar, geniş yapılı evlerin arasında duruyordu. Toprak hafif bir eğimle doğuya uzanıyordu. Ağaç toplulukları hiç bitmese de, köyden Irmak Korusu na ve onun dereleri ile göllerden oluşan labirentine kadar bütün yol boyunca arazi, çiftlikler, çitlerle çevrilmiş tarlalar ve otlaklarla örülmüştü. Batıya doğru uzanan topraklar da aynı derecede verimliydi ve o taraftaki otlaklar çoğu sene gür olurdu, ama Batı Ormanı nda çok

az çiftlik bulunurdu. Kum Tepeleri ve Batı Ormanı ağaçlarının tepelerinde yükselen, Emond Çayırı na uzak, ama oradan açıkça görülebilen Puslu Dağlar ın yakınlarında onlar da yoktu. Bazıları toprağın çok taşlı olduğunu söylerdi, kimileri de kötü talihin mekânı olduğunu. Birkaçı, dağlara gerektiğinden daha fazla yaklaşmanın bir âlemi olmadığını mırıldanırdı. Nedenleri ne olursa olsun, yalnızca en gözü pek insanlar Batı Ormanı nda çiftçilik yapardı.

Araba ilk evlerin önünden geçerken, küçük çocuklar ve köpekler bağırıp çağıran sürüler halinde çevresinde koşuşturmaya başladılar. Bela, burnunun altında koşmaca oynayan ve çember çeviren çocukları dikkate almayarak yürümeye devam etti. Son aylarda çocuklar pek az oynamış, gülmüştü; hava, çocukların dışarı çıkabileceği kadar ısındığında bile, kurt korkusu onları içeride tutmuştu. Yaklaşan Bel Tine onlara oynamayı tekrar öğretmişti sanki.

Festival yetişkinleri de etkilemişti. Geniş kepenkler açılmış, hemen her evde evin hanımı, önünde önlük, uzun, örgülü saçları bir örtüyle toplanmış olarak bir pencereye çıkmış, çarşaf silkeliyor veya şilteleri havalandırıyordu. Ağaçlarda yapraklar çıksa da çıkmasa da, hiçbir kadın bahar temizliğini yapmadan Bel Tine ın gelmesine izin vermezdi. Her bahçede çamaşır tellerinden halılar sarkıyordu ve sokağa yeterince çabuk kaçamayan çocuklar, öfkelerini hasır dövenlerle halılardan çıkarıyorlardı. Her çatıda evin beyi oturuyor, sazları kontrol ederek kışın verdiği zararın, çatı onarıcısı yaşlı Cenn Buie yi çağırmayı gerekli kılıp kılmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Tam defalarca durarak rastladığı insanlarla kısa konuşmalar yaptı. O ve Rand haftalardır çiftlikten çıkmadığından, herkes o taraflardaki son durumu öğrenmeye çalışıyordu. Batı Ormanı ndan pek az insan gelmişti. Tam, her biri bir öncekinden daha kötü olan kış fırtınalarının verdiği zarardan, ölü doğan kuzulardan ve üzerinde artık ekin bitiyor olması gereken kahverengi tarlalardan, yeşillenen otlaklardan, önceki yıllar boyunca ötücü kuşların geldiği yerlere sürülerle gelen kuzgunlardan bahsediyordu. Çevrelerinde Bel Tine hazırlıkları sürerken bunlar iç karartıcı konuşmalardı. Köylüler başlarını sallayarak karşılık veriyordu. Durum her yerde aynıydı.

Adamların çoğu omuz silktiler ve,

-Eh, Işık izin verirse dayanacağız, dediler. Bazıları sırıttı ve ekledi,

-Işık izin vermezse, gene dayanacağız. İki Nehir in insanları işte böyleydi. Dolunun tarlalarını mahvetmesini ve kurtların kuzularını kapmasını seyretmek zorunda kalan, seneler boyunca bunları görmüş olsa da, yine baştan başlayan insanlar o kadar kolay vazgeçmiyorlardı. Vazgeçenlerin çoğu çoktan ölmüştü.

Adam birden sokağa fırlamasaydı ve durmak ile Bela nın adamı ezmesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasaydı, Tam, Wit Congar için hayatta durmazdı. Congarlar –ve Coplinler, bu iki aile arasında o kadar çok evlilik olmuştu ki, hangi ailenin nerede bittiğini ve hangisinin nerede başladığını kimse bilmezdiSeyrantepe den Deven Yolu na, hatta Taren Salı na kadar herkesçe devamlı şikâyet eden, huzursuzluk çıkaran insanlar olarak bilinirlerdi.

-Bunu Bran al Vere e götürmem gerek, Wit, dedi Tam, arabadaki fıçılara başıyla işaret ederek, ama sıska adam, yüzünde ekşi bir ifadeyle yerini korudu. Saz damı fena halde Buie Usta nın ilgisine muhtaç görünse de, Wit damında değil, evinin merdivenlerinde oturuyordu. Hiçbir zaman herhangi bir şeye başlamaya veya önceden başladığını bitirmeye hazır görünmezdi. Coplin ve Congarların çoğu, daha da kötü olmayanlar böyleydi işte.

-Nynaeve hakkında ne yapacağız, al Thor? diye sordu Congar.

-Emond Meydanı nda böyle bir Hikmet imiz olamaz. Tam derin bir iç çekti.

-Bu bizim alanımız değil, Wit. Hikmet kadınların işidir.

-Eh, bir şeyler yapmak zorundayız, al Thor. Nynaeve ılımlı bir kış geçireceğimizi söyledi. Ve iyi bir hasat yapacağımızı. Rüzgârda ne işitiyormuş, şimdi sor bakalım. Hemen suratını asıyor, sonra da yürüyüp gidiyor.

-Her zamanki tavrınla sorduysan, Wit, dedi sabırla Tam,

-taşıdığı sopayla seni pataklamadığı için şanslısın. Şimdi, izin verirsen, bu brendiyi

-Nynaeve al Meara Hikmet olmak için çok genç, al Thor. Kadın Kurulu bir şey yapmayacaksa, o zaman Köy Kurulu yapmalı.

-Hikmet ten sana ne, Wit Congar? diye gürledi bir kadın sesi. Karısı evden dışarı fırlarken Wit irkildi. Daise Congar Wit ten iki kat geniş, üzerinde bir gram yağ olmayan, sert yüzlü bir kadındı. Elleri kalçalarında kocasına dik dik baktı.

-Kadın Kurulu nun işlerine karış da, kendi pişirdiğin yemekten hoşlanacak mısın, gör. Tabii benim mutfağımı kullanmadan. Ve kendi çamaşırlarını yıkayıp, kendi yatağını yapmaktan. Tabii benim çatımın altında kalmadan.

-Ama, Daise, diye sızlandı Wit,

-ben yalnızca...

-Bana izin verirsen Daise, dedi Tam.

-Wit. Işık ikinizin de üzerinde parlasın. Bela yı, sıska adamın etrafından dolaştırarak tekrar harekete geçirdi. Daise şimdi kocasından başkasını görmüyordu, ama her an Wit in kiminle konuştuğunu fark edebilirdi.

Bir lokma yemek ve sıcak bir şey içme tekliflerini hiç kabul etmemelerinin sebebi buydu. Tam i gördüklerinde, Emond Meydanı nın bütün kadınları, tavşan görmüş tazılar gibi kulaklarını dikerdi. Aralarında, Batı Ormanı nda bile olsa, iyi bir çiftliği olan dul bir adam için en iyi eşin kim olması gerektiğini bilmeyen yoktu.

Rand da en az Tam kadar hızlı yürüyordu, hatta belki daha da hızlı. Tam in ortalarda olmadığı zamanlarda Rand da bazen köşeye sıkıştırılırdı ve kabalık yapmadan kaçabileceği hiçbir yer bulamazdı. Mutfakta, ocağın yanına oturtulur, pastalar, kekler, böreklerle beslenirdi. Ve evin hanımının gözleri, onu, en az bir tüccarın terazisi kadar dikkatle ölçer ve o anda yemekte olanların, dul kız kardeşinin veya en büyük kuzeninin bir küçüğünün pişirebildiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu söylerdi. Tam de gittikçe gençleşmiyor zaten, derdi kadın. Karısını bu kadar sevmiş olması iyi bir şeydi –hayatındaki bir sonraki kadın için iyi bir işarettiama yas tuttuğu yeterdi. Basit bir gerçek bu, derdi veya ona yakın bir şey, bir erkek, ona bakacak ve onu beladan uzak tutacak bir kadın olmadan yaşayamaz. En kötüleri, o noktada düşünceli düşünceli susan ve özenli bir doğallıkla, Rand ın tam olarak kaç yaşında olduğunu soranlardı.

İki Nehir halkının çoğu gibi, Rand ın da güçlü, inatçı bir kişiliği vardı. Yabancıların bazen dediği gibi, İki Nehir halkının en önemli özelliği, kayalara ders verebilmeleri ve katırları eğitebilmeleridir. Kadınları çoğunlukla iyi, nazik insanlardı, ama Rand bir şeye zorlanmaktan nefret ederdi ve kadınlar onda, sanki sopayla dürtülüyormuş hissini

uyandırıyordu. Bu yüzden hızla yürüdü ve Tam in Bela yı çabuk sürmesini diledi.

Az sonra yol köyün ortasında geniş bir alan olan Çayır a açıldı. Genellikle gür bir çimen tabakasıyla kaplı olan Çayır, bu sene yalnızca ölü otların sarımsı kahverengiliği arasında ve çıplak toprağın üzerinde birkaç parça taze çimen taşıyordu. Ortalıkta birkaç kaz dolaşıyor, boncuk gözleriyle yerde gagalayacak bir şeyler arıyor, ama bulamıyordu. Birisi ineğini, çıkan otları yesin diye oraya bağlamıştı.

Çayır ın batı ucuna doğru, alçak bir kayalığın altından, hiç kurumayan akıntısıyla Badeçay ın kendisi fışkırıyordu. Çay, bir adamı yere yıkacak kadar güçlü, ismini kat kat hak edecek kadar tatlıydı. Badeçay Suyu kaynağından hızla doğuya doğru akıyordu. Otlar Thane Efendi nin değirmenine ve daha ötelere kadar kıyılarını süslüyordu, ta ki, Su Korusu nun bataklıklı derinliklerinde düzinelerce dereye bölünene kadar. İki küçük, alçak, tırabzanlı köprü ve diğerlerinden daha geniş ve arabalara dayanacak kadar sağlam bir başkası, Otlak ta berrak çayı aşıyordu. Araba Köprüsü, Taren Salı ve Seyrantepe den gelen Kuzey Yolu nun, Deven Yolu na giden Eski Yol haline geldiği yeri işaretliyordu. Yabancılar bazen bir yolun kuzeyde bir isimle, güneyde bir başka isimle anılmasını gülünç buluyordu, ama Emond Meydanı nda yaşayanların bildiği kadarıyla bu hep böyle olmuştu. İki Nehir halkı için bu yeterli bir sebepti.

Köprülerin uzak ucunda, Bel Tine ateşleri için çoktan odun yığılmaya başlanmıştı ve ev kadar büyük üç kütük yığını oluşmuştu. Elbette çıplak toprak üzerindeydiler, otları ne kadar seyrek olursa olsun Çayır da değil. Ateşlerin çevresinde yapılmayacak olan Festival şenlikleri Otlak ta yer alacaktı.

Badeçay ın yanında bir grup yaşlı kadın yumuşak seslerle şarkı söyleyerek Bahar Direği ni dikiyorlardı. Dalları kesilmiş, düz, ince bir köknar kütüğü olan direk, onun için kazılmış çukura gömüldüğünde bile üç metre yüksekliğindeydi. Saçlarını örecek kadar büyümemiş bir grup kız, bacaklarını çaprazlayarak oturmuş, imrenerek izliyor, zaman zaman kadınların şarkısından bazı parçalar söylüyorlardı.

Tam, hızlanması için Bela ya dilini şaklattı, ama kısrak onu duymazdan geldi. Rand gözlerini özenle kadınların yaptığı işten uzak tuttu. Sabahleyin erkekler Direk i bulunca şaşırmış görünecekti. Sonra

öğle vakti, bekâr kadınlar Direk in etrafında dans edecek, bekâr erkekler şarkı söylerken uzun, renkli kurdeleleri ona saracaklardı. Bu geleneğin ne zaman ve neden başladığını kimse bilmiyordu –hep öyle olan bir başka şey de buyduama şarkı söylemek ve dans etmek için bir bahaneydi ve İki Nehir de kimse bunun için daha büyük bir bahane beklemezdi.

Tüm Bel Tine günü şarkı, dans ve ziyafetle geçecekti; koşu ve başka alanlarda yarışlar düzenlenecekti. Okçuluk, sapan ve mızrak dallarında en iyilere ödüller verilecekti. Bilmece ve bulmaca çözme yarışları, halat yarışı, ağırlık kaldırma ve fırlatma, şarkı söyleme, dans etme, keman çalma, koyun kırkma, bowling, hatta dart yarışları yapılacaktı.

Bel Tine ın bahar tam olarak geldiğinde yapılması gerekiyordu, ilk kuzular doğduktan, ilk ekinler filizlendikten sonra. Ama soğuğun oyalanmasına rağmen, kimse Bel Tine ı ertelemeyi düşünmemişti. Biraz şarkı söyleme ve dans etme herkesin işine yarayacaktı. Ve her şeyin üstüne, eğer söylentilere inanmak gerekirse, Otlak ta büyük bir havai fişek gösterisi planlanmıştı –eğer yılın ilk çerçisi zamanında gelirse, elbette. Bu, dikkate değer konuşmalara sebep olmuştu; böyle bir gösteri en son on yıl önce yapılmıştı ve hâlâ konuşuluyordu.

Badeçay Hanı, Otlak ın doğu uçundaydı, Araba Köprüsü nün yakınında. Hanın ilk katı, ırmak taşındandı, ama temeli, bazılarının dağlardan geldiğini söylediği, daha eski taşlardandı. Badanalı ikinci kat –han sahibi ve son yirmi yıldır Emond Meydanı nın Belediye Başkanı olan Brandelwyn al Vere karısı ve kızları ile burada yaşıyorduçepeçevre, birinci katın üzerinde çıkıntı yapıyordu. Kırmızı kiremitli çatı, köydeki bu tür tek çatı, zayıf gün ışığı altında parlıyordu. Hanın bir düzine yüksek bacasının üç tanesinden duman süzülüyordu.

Hanın güney ucunda, çaydan uzakta, daha büyük bir taş temelin kalıntıları uzanıyordu. Bir zamanlar hanın parçasıydı –ya da öyle olduğu söyleniyordu. Artık ortasında dev bir meşe ağacı büyüyordu, çevresi otuz adımdı ve adam kalınlığında dalları vardı. Yazın, Bran al Vere o dalların altına, o sırada yaprakların gölgelendirdiği yere masalar atardı. İnsanlar sohbet ederken ya da belki taş oyunu için tahtalarını kurarken, bir kupanın ve serin esintinin tadını çıkarırlardı.

-İşte geldik, evlat. Tam, Bela nın yularına uzandı, ama eli deriye dokunmadan at hanın önünde durmuştu bile.

-Yolu benden iyi biliyor, diye güldü Tam.

Aksın son gıcırtısı da susarken, han kapısında Bran al Vere belirdi. Köydeki diğer herkesin neredeyse iki katıydı, ama o cüssede bir adam için çok kolay hareket ediyor gibi görünüyordu. Tepesi seyrek, gri saçlarla süslenmiş yuvarlak yüzü, bir gülümseme ile bölünmüştü. Hancı soğuğa rağmen gömleğiyle çıkmıştı, beline lekesiz, beyaz bir önlük takmıştı. Terazi ağırlığı biçiminde yapılmış gümüş madalyonlardan bir takım göğsünde asılıydı.

Yün ve tütün için Baerlon dan gelen tüccarların paralarını tartmak amacıyla kullanılan terazi kefeleri ile madalyon Belediye Başkanı nın simgeleriydi. Bran onu yalnızca tüccarlarla iş yaparken, Festivallerde, ziyafetlerde ve düğünlerde takardı. Bu sefer bir gün önce takmıştı, ama o gece Kış Gecesi ydi, Bel Tine dan önceki gece, herkesin bütün gece birbirini ziyaret ettiği, küçük hediyeler değiş tokuş ettiği, her evde bir lokma yemek ve bir yudum içki içtiği geceydi. Bu kıştan sonra, diye düşündü Rand, muhtemelen Kış Gecesi ni yarına kadar beklememek için yeterli bahane görüyor.

-Tam, diye bağırdı Belediye Başkanı, onlara doğru seyirtirken.

-Işık üzerime parlasın, sonunda seni görmek ne güzel. Seni de, Rand. Nasılsın, oğlum?

-İyi, Başkan al Vere, dedi Rand.

-Siz nasılsınız, efendim? Ama Bran in dikkati çoktan Tam e dönmüştü.

-Neredeyse bu sefer brendini getirmeyeceğini düşünmeye başlayacaktım. Daha önce hiç bu kadar gecikmemiştin.

-Bugünlerde çiftliği bırakmaktan hoşlanmıyorum, Bran, diye yanıt verdi Tam.

-Kurtlar böyle davranırken değil. Ve hava. Bran homurdandı.

-Keşke birileri hava durumu dışında bir şeylerden bahsetse. Herkes havadan şikâyet ediyor ve aklı daha iyisine ermesi gereken kişiler hava durumunu benim düzeltmemi bekliyor. Biraz önce Bayan al Donel a leylekler hakkında hiçbir şey yapamayacağımı açıklamak için yirmi dakika harcadım. Benim ne yapmamı beklediğini... Başını iki yana salladı.

-Uğursuz bir alamet, diye bildirdi cızırtılı bir ses.

-Bel Tine da çatılarda yuva kuran leylekler olmaması. Eski bir kök gibi boğum boğum olmuş ve kararmış Cenn Buie, Tam ile Bran in yanına yürüdü ve neredeyse kendi kadar uzun ve boğum boğum olan asasına dayandı. Boncuk gözleri ile, iki adamı aynı anda yerlerine mıhlamaya çalıştı.

-Daha kötüsü de gelecek, sözlerime mim koyun.

-Demek falcı oldun ve alametleri yorumluyorsun, öyle mi? diye sordu Tam kuru kuru.

-Ya da belki Hikmet gibi rüzgârı dinliyorsundur. Kesinlikle yeteri kadar alamet var. Ve bazıları pek de uzaklardan gelmiyor.

-İstediğin kadar alay et, diye mırıldandı Cenn,

-ama hava, ekinlerin filizlenmesine yetecek kadar ısınmazsa, birden fazla kiler hasattan önce boşalmış olacak. Gelecek kışa kadar İki Nehir de kurtlar ve kuzgunlardan başka canlı kalmayacak. Hatta belki bu kış.

-Şimdi bu ne demek oluyor? dedi Bran keskin bir sesle.

Cenn ikisine ekşi ekşi baktı.

-Nynaeve al Meara hakkında söyleyecek fazla iyi şeyim yok. Bunu biliyorsunuz. Bir kere, çok genç bir... Fark etmez. Kadın Kurulu, Köy Kurulu nun onların işlerini konuşmasına bile itiraz ediyor, ama onlar istedikleri zaman bizim işlerimize karışıyorlar, ki bu da hemen hemen her zaman oluyor ya da öyle görünüyor...

-Cenn, diye araya girdi Tam,

-anlatmak istediğin bir şey var mı?

-Anlatmak istediğim şu, al Thor. Hikmet e kışın ne zaman biteceğini sor, yürüyüp gidiyor. Belki rüzgârda ne duyduğunu bize söylemek istemiyordur. Belki kışın bitmeyeceğini duyuyordur. Belki Çark dönene ve Çağ sona erene kadar kış olmaya devam edecektir. İşte anlatmak istediğim bu.

-Belki koyunlar da uçar, diye terslendi Tam ve Bran ellerini öfkeyle kaldırdı.

-Işık beni aptallardan korusun. Köy Kurulu ndasın Cenn ve şimdi bu Coplinlerin laflarını yayıyorsun. Eh, şimdi beni dinle. Sen olmadan da yeterince sorunumuz var... Rand ın kol yeninin hızla çekilmesi ve alçak, yalnızca onun duyması amaçlanmış bir ses, dikkatini yetişkinlerin konuşmalarından uzaklaştırdı.

-Haydi gel, Rand, onlar tartışmalarını bitirmeden. Seni işe koşmadan. Rand bakışlarını indirdi ve sırıttı. Mat Cauthon, Tam, Bran ve Cenn onu göremesin diye arabanın yanında çömelmişti. İki büklüm durmaya çalışırken ince bedeni leylek gibi çarpılmıştı.

Mat in kahverengi gözleri, her zamanki gibi haylazlıkla parlıyordu.

-Dav ve ben kocaman, ihtiyar bir porsuk yakaladık, ininden çıkmaya zorlandığı için çok sinirli. Çayır da bırakıp kızların kaçışmasını seyredeceğiz. Rand ın gülümsemesi genişledi, bir iki yıl önce görüneceği kadar büyük bir eğlence gibi gelmiyordu ona bu, ama Mat asla büyümüyor gibiydi. Babasına hızlı bir bakış fırlattı –başlarını birbirlerine uzatmışlar, hepsi birden konuşuyordusonra sesini alçalttı.

-Elma şarabını indireceğime söz verdim. Ama daha sonra seni bulurum. Mat gözlerini gökyüzüne yuvarladı.

-Fıçı taşımak mı! Yaksınlar beni, bebek kız kardeşimle taş oynarım, daha iyi. Eh, porsuktan daha iyi şeyler biliyorum. İki Nehir de yabancılar var. Dün gece... Bir an Rand ın nefesi kesildi.

-Atlı bir adam mı? diye sordu.

-Siyah pelerinli, siyah atlı bir adam. Ve pelerini rüzgârda hareket etmiyor. Mat sırıtmasını yuttu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

-Onu sen de mi gördün? Yalnız ben gördüm sanıyordum. Gülme Rand, ama beni korkuttu.

-Gülmüyorum. Beni de korkuttu. Benden nefret ettiğine, beni öldürmek istediğine yemin edebilirdim. Rand ürperdi. O güne kadar birinin onu öldürmek isteyebileceğini, gerçekten öldürmek isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu tür şeyler İki Nehir de olmazdı. Belki bir yumruk dövüşü ya da bir güreş maçı, ama cinayet değil.

-Nefreti bilmem, Rand, ama yine de yeterince korkunçtu. Tek yaptığı, köyün hemen dışında, atının üzerinde oturup bana bakmaktı, ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Eh, bir anlığına bakışlarımı kaçırdım –kolay değildi amasonra yine baktığımda yok olmuştu. Kan ve küller! Üç gün oldu ve hâlâ onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Devamlı omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Mat kahkaha atmaya çalıştı, ama ancak bir gıklama çıkarabildi.

-Korkunun seni nasıl etkilediği gülünç. Tuhaf şeyler düşünmeye başlıyorsun. Hatta –bir anlığına olsa daonun Karanlık Varlık

olabileceğini düşündüm. Yine kahkaha atmaya çalıştı, ama bu sefer hiç ses çıkmadı.

Rand derin bir nefes aldı. Başka herhangi bir sebepten çok kendine hatırlatmak için, düşünmeden konuştu,

-Karanlık Varlık ve Terkedilmişlerin tümü Shayol Ghul de, Büyük Afet in ötesinde tutsak, Yaratım sırasında Yaratıcı tarafından tutsak edildiler ve zamanın sonuna dek tutsak kalacaklar. Yaratıcı nın eli dünyayı koruyor ve Işık hepimizin üzerine parlıyor. Bir nefes daha aldı ve devam etti.

-Dahası, eğer özgür olsaydı, Gecenin Çobanı neden İki Nehir de çiftçi çocuklarını izleyecekti ki?

-Bilmiyorum. Ama o binicinin... kötü olduğunu biliyorum. Gülme. Yemin edebilirim. Belki de Ejder di.

-Neşeli düşüncelerle dolusun, değil mi? diye mırıldandı Rand.

-Cenn den daha kötü konuşuyorsun.

-Annem hep, davranışlarımı düzeltmezsem Terkedilmişlerin gelip beni alacağını söyler. Eğer Ishamael ya da Aginor gibi duran birini gördüysem, bu oydu.

-Bütün anneler çocuklarını Terkedilmişlerle korkutur, dedi Rand kuru kuru,

-ama çoğu büyüyünce geçer. Başlamışken neden Gölge

-adamı denemiyorsun? Mat dik dik baktı ona.

-Şeyden beri hiç bu kadar korkmamıştım... Hayır, hiç bu kadar korkmamıştım ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

-Ben de. Babam ağaçların gölgesinden ürktüğümü düşünüyor. Mat asık suratla başını salladı ve arabanın tekerine yaslandı.

-Benim babam da. Dav ve Elam Dowtry a söyledim. O zamandan beri şahin gibi gözlüyorlar, ama hiçbir şey görmediler. Elam artık onu kandırmaya çalıştığımı sanıyor. Dav, adamın Taren Salı ndan geldiğini düşünüyor –koyun ya da tavuk hırsızı olduğunu. Tavuk hırsızı! Alıngan bir sessizliğe gömüldü.

-Muhtemelen bunların hepsi bir saçmalık, dedi Rand sonunda.

-Belki yalnızca bir koyun hırsızıdır. Hayal etmeye çalıştı, ama bu, bir kurdun fare deliğinin önünde kedinin yerini almasını hayal etmek gibiydi.

-Eh, bana bakma tarzından hoşlanmadım. Bu fikre nasıl atladığına bakılırsa, sen de hoşlanmamışsın. Birilerine söylemeliyiz.

-Çoktan söyledik, Mat, ikimiz de söyledik ve bize inanmadılar. Rand ne söylemesi gerektiğini düşünerek kafasının üstünü ovaladı. Mat köyün diline düşmüştü. Eşek şakalarından payını almayan pek az kişi vardı. Artık ne zaman bir çamaşır ipi çamaşırları çamura düşürse ya da gevşek bir eyer kolanı bir çiftçiyi yola bıraksa, onun adı telaffuz ediliyordu. Mat in oralarda olması bile gerekmiyordu. Onun desteği hiç yoktan daha kötü olabilirdi.

Rand bir süre sonra konuştu,

-Baban beni senin azmettirdiğini düşünebilir. Benimki de öyle... Arabanın üzerinden Tam, Bran ve Cenn in konuştuğu yere baktı ve kendini babasının gözlerine bakarken buldu. Belediye Başkanı hâlâ Cenn e söylev çekiyordu ve Cenn söylevi, asık suratlı bir sessizlik içinde dinliyordu.

-Günaydın, Matrim, dedi Tam neşeyle, brendi fıçılarından birini arabanın kenarına kaldırarak.

-Bakıyorum, Rand ın elma şarabını indirmesine yardım etmeye gelmişsin. İyi çocuk. Mat ilk sözcükte ayağa fırlamış, gerilemeye başlamıştı.

-Size de günaydın, al Thor Efendi. Size de al Vere Efendi. Efendi Buie. Işık üzerinizde parlasın. Babam beni şeye göndermişti...

-Kuşkusuz öyledir, dedi Tam.

-Ve kuşkusuz sen görevlerini hemen yapan bir çocuk olduğundan, babanın verdiği işi çoktan bitirmişsindir. Eh, siz çocuklar elma şarabını al Vere Efendi nin mahzenine ne kadar çabuk indirirseniz, âşığı da o kadar çabuk görürsünüz.

-şık! diye bağırdı Mat, yerinde kalakalarak. Aynı anda Rand sordu,

-Ne zaman gelecek? Rand hayatı boyunca İki Nehir e yalnızca iki âşığın geldiğini hatırlıyordu ve bunlardan birinde izlemek için Tam in omuzlarına oturacak kadar küçüktü. Bel Tine boyunca böyle birinin olması, arpı, flütü, hikâyeleri falan... Havai fişekler olmasa bile Emond Meydanı on yıl sonra hâlâ bu festivali konuşuyor olacaktı.

-Saçmalık, diye homurdandı Cenn, ama Bran Belediye Başkanlığı görevinin olanca ağırlığı ile bakınca sustu.

Tam, arabaya yaslanıp brendi fıçısına kolunu dayadı.

-Evet, bir âşık ve çoktan geldi. Al Vere Efendi ye göre şu anda handa, bir odada.

-Gecenin köründe geldi. Hancı onaylamayarak başını salladı.

-Herkesi uyandırana kadar ön kapıyı yumrukladı. Festival olmasa, âşık ya da değil, atını ahıra kendisinin götürmesini ve onunla beraber bölmesinde uyumasını söylerdim. Karanlıkta öyle gelmesini bir düşünsenize. Rand hayretle baktı. Kimse geceleyin köyden öteye gitmezdi, özellikle de bugünlerde, hele yalnız. Çatı onarıcısı yine kendi kendine homurdandı, ama bu sefer Rand bir iki sözcükten fazlasını anlamadı.

-Deli ya da

-anormal demişti.

-Siyah pelerin giymiyor, değil mi? diye sordu Mat aniden.

Bran in göbeği bir kahkaha ile sarsıldı.

-Siyah mı! Pelerini, gördüğüm tüm diğer âşıkların pelerini gibi. Pelerinden çok yama var. Ve hayal edebileceğinizden daha çok renk. Rand yüksek sesle kahkaha atarak kendi kendini ürküttü, bir rahatlama kahkahasıydı bu. Tehditkâr, siyah pelerinli binicinin bir âşık olması saçma bir fikirdi, ama... Utanç içinde elini ağzına kapattı.

-Görüyorsun, Tam, dedi Bran.

-Kış geleli beri bu köyde pek az kahkaha duyuluyor. Artık âşığın birinin pelerini bile kahkaha getiriyor. Bu bile onu Baerlon dan buraya getirme masrafına değer.

-Demek havai fişekler var, dedi Mat, ama Cenn durmadan devam etti.

-Yılın ilk çerçisi ile bir ay önce burada olmalıydılar, ama hiç çerçi gelmedi, değil mi? Yarına kadar gelmezse, havai fişekleri ne yapacağız? Sırf onları ateşlemek için bir Festival daha mı düzenleyeceğiz? O da, çerçi onları getirirse, elbette.

-Cenn, –Tam içini çekti

-ancak bir Taren Salı sakini kadar güven sahibisin.

-Nerede o zaman? Bana bunu söyle, al Thor.

-Neden bize söylemediniz? diye sordu Mat acılı bir sesle.

-Tüm köy beklerken âşık gelmiş kadar eğlenirdi. Neredeyse. Sırf havai fişek söylentisi ile herkesin nasıl etkilendiğini görebiliyorsunuz.

-Görebiliyorum, diye yanıt verdi Bran, çatı tamircisine yan yan bakarak.

-Ve söylentinin nasıl başladığını kesin olarak bilebilseydim... örneğin, sır olması gerekirken birinin insanların duyabileceği bir yerde bu tür şeylerin ne kadar masraflı olduğundan şikâyet ettiğini düşünseydim... Cenn boğazını temizledi.

-Kemiklerim bu rüzgâr için fazla yaşlı. İzin verirseniz, titrememi alsın diye al Vere Hanım benim için sıcak şarap hazırlar mı, bakayım. Başkan. Al Thor. Lafını bitirmeden hana yönelmişti bile, kapı arkasından kapanırken Bran içini çekti.

-Bazen Nynaeve in haklı olduğunu düşünüyorum... Eh, artık önemli değil. Siz delikanlılar bir an düşünün. Herkes havai fişekler konusunda heyecanlı, doğru, hem de yalnızca bir söylenti üzerine. Onca beklentiden sonra Çerçi nin gelmediğini görünce nasıl olacaklarını düşünün. Ve hava böyleyken, ne zaman geleceğini kim bilebilir? şık konusunda elli kat daha heyecanlı olurlardı.

-Ve gelmeseydi elli kat daha kötü hissederlerdi, dedi Rand yavaşça.

-Ondan sonra Bel Tine bile insanların morallerini fazla düzeltemezdi.

-Kullanmayı tercih ettiğin zaman omuzlarının üzerine bir baş taşıyorsun, dedi Bran.

-Bir gün seni takip ederek Köy Kurulu na girecek, Tam. Sözümü unutma. Şu anda bile ismini verebileceğim birinden daha kötü olamaz.

-Bunların hiçbiri arabanın boşaltılmasına yaramıyor, dedi Tam kısaca, ilk brendi fıçısını Belediye Başkanı na uzatarak.

-Sıcak bir ateş, pipo ve güzel birandan bir kupa istiyorum. İkinci brendi fıçısını kendi omuzladı.

-Yardımın için Rand ın sana teşekkür edeceğinden eminim, Matrim. Unutma, şarap mahzene ne kadar çabuk inerse... Tam ve Bran han kapısında kaybolurken Rand arkadaşına baktı.

-Yardım etmek zorunda değilsin. Dav o porsuğu fazla tutmaz.

-Ah, neden olmasın? dedi Mat teslim olmuşçasına.

-Babanın dediği gibi, mahzene ne kadar çabuk inerse... İki eliyle şarap fıçılarından birini kaldırdı ve yarı koşturarak hana seyirtti.

-Belki Egwene buralardadır. Ona balta yemiş öküz gibi bakakalmanı izlemek porsuk kadar iyi olacak. Rand yayını ve sadağını arabanın arkasına koyarken durdu. Gerçekten de Egwene i aklından çıkarmayı

başarmıştı. Bu sıradışı bir şeydi. Ama muhtemelen handa bir yerde olacaktı. Ondan kaçınma şansı yoktu pek. Elbette, onu göreli haftalar geçmişti.

-Ee? diye seslendi Mat hanın önünden.

-Hepsini benim taşıyacağımı söylemedim. Henüz Köy Kurulu nda değilsin. Rand irkildi, bir fıçı aldı ve takip etti. Belki de kız buralarda değildi. Tuhaf bir şekilde, bu olasılık kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.Yabancılar Rand ile Mat ilk fıçıları salondan geçirirken, al Vere Efendi bir duvara dayanmış, fıçıların birinden, kendi yapımı en iyi kahverengi biradan iki kupa dolduruyordu. Hanın sarı kedisi Tırmık gözlerini kapatmış, kuyruğunu ayaklarına dolamış, fıçının tepesine çökmüştü. Tam ırmak taşından yapılmış büyük şöminenin önünde durmuş, hancının sade, taştan şömine rafının üzerinde bulundurduğu parlak, teneke kutudan tütün doldurduğu uzun piposunu yokluyordu. Şömine büyük, kare odanın genişliğinin yarısı boyunca uzanıyordu, boyu omuz yüksekliğindeydi ve şöminedeki çıtırtılı ateş, dışarının soğuğunun hakkından geliyordu.

Festival den önceki meşgul günün o saatinde, Rand, salonun, Bran, babası ve kedi dışında boş olmasını beklemişti, ama Köy Kurulu nun Cenn dahil dört üyesi ateşin önünde, kupaları ellerinde, pipolarından yükselen mavi gri duman başlarını sarmalayarak yüksek sırtlı sandalyelerde oturuyorlardı. Oyun tahtalarının hiçbiri kullanılmıyordu ve Bran in kitaplarının tamamı şöminenin karşısındaki rafın üzerinde boş oturuyorlardı. Adamlar konuşmuyordu bile, Tam ve Bran in aralarına katılmasını beklerken sessizce biralarına bakıyor ya da pipolarının saplarını sabırsızlıkla dişlerine vuruyorlardı.

Bugünlerde endişe, Köy Kurulu nda, Emond Meydanı nda, muhtemelen Seyrantepe de ya da Deven Yolu nda sıradışı bir şey sayılmazdı. Hatta belki Taren Salı nda, ama Taren Salı halkının gerçekte neler düşündüğünü kim bilebilirdi? Ateşin önündeki adamlar arasında yalnızca iki kişi, içeri giren oğlanlara baktı: demirci Haral Luhhan ve değirmenci Jon Thane. Ama Luhhan Usta, bakmaktan fazlasını yaptı. Demircinin kolları çoğu adamın bacaklarından daha kalındı, iri kaslarla kaplıydı ve toplantıya doğrudan demirhaneden gelmiş gibi deri önlüğü hâlâ üzerindeydi. İkisine bakarken kaşlarını çattı, sonra sandalyesinde

yavaşça doğruldu, dikkatini kalın parmağı ile özenle piposuna vurmaya çevirdi.

Rand meraklanarak yavaşladı; Mat ayak bileğini tekmeleyince bağırmamak için kendini zor tuttu. Arkadaşı başını ısrarla salonun arkasındaki kapıya doğru salladı ve beklemeden o tarafa seyirtti. Rand hafifçe topallayarak, daha yavaş takip etti.

-Bunu neden yaptın? diye sordu, mutfağa giden koridora girer girmez.

-Neredeyse bileğimi...

-İhtiyar Luhhan yüzünden, dedi Mat, Rand ın omzunun üzerinden salonu gözetleyerek.

-Sanırım şeyi yapanın ben olduğumdan kuşkulanıyor... Al Vere Hanım, taze pişmiş ekmek kokuları içinde, telaşla mutfaktan çıkınca aniden sustu.

Kadın, elindeki tepside Emond Meydanı nda onu meşhur eden çıtır ekmeklerinden taşıyordu. Turşu ve peynir tabakları da onlara eşlik ediyordu. Yiyecek, Rand a aniden o sabah çiftlikten ayrılmadan önce yalnızca bir ekmeğin ucunu yiyebildiğini hatırlattı. Midesi utanç verici bir şekilde guruldadı.

Grileşen saçlarını kalın bir örgü halinde toplamış ve bir omzunun üzerine atmış ince bir kadın olan al Vere Hanım, ikisine birden anaç bir tavırla gülümsedi.

-Siz ikiniz açsanız, mutfakta bunlardan daha var ve sizin yaşınızdaki delikanlıların aç olmadığını hiç görmedim. Ya da başka yaşta. İsterseniz, bu sabah ballı kek pişiriyorum. O yörede, Tam e çöpçatanlık yapmaya çalışmayan nadir evli kadınlardandı. Rand a karşı anaçlığı ancak sıcak gülümsemelere ve hana geldiği zaman yiyecek bir şeyler ikram etmeye kadar varıyordu, ama bunu o yöredeki her genç adama yapıyordu zaten. Zaman zaman daha fazlasını yapmak ister gibi baksa da, bakışlardan öteye gitmiyordu ve Rand bu nedenle içten bir minnettarlık duyuyordu.

Kadın yanıt beklemeden salona daldı. Erkekler hemen sandalye sürüme sesleri ve ekmeklerin kokusu üzerine nidalarla ayağa kalktı. Al Vere Hanım Emond Meydanı ndaki en iyi aşçıydı ve oralarda, ayaklarını onun masasının altına sokma şansının üzerine atlamayacak erkek yoktu.

-Ballı kekler, dedi Mat, ağzını şapırdatarak.

-Daha sonra, dedi Rand kararlılıkla,

-yoksa işimiz hiç bitmez. Mahzen merdivenlerinin üzerinde, mutfak kapısının hemen yanında bir lamba asılıydı ve bir başkası, hanın altındaki taş duvarlı odada parlak bir havuz oluşturuyor, loşluğu en uzak köşelere mahkûm ediyordu. Duvarlar boyunca uzanan ahşap raflarda ve yerde, brendi ve elma şarabı fıçıları, daha iri bira ve şarap fıçıları vardı ve bazılarına musluk takılmıştı. Şarap fıçılarının çoğu, Bran al Vere in, hangi sene getirildiğini, hangi çerçinin malı olduğunu, hangi şehirde imal edildiğini belirten el yazısı ile işaretlenmişti. Biranın ve brendinin çoğu, İki Nehir halkının ve Bran in imalatı idi. Zaman zaman çerçiler, hatta tüccarlar dışarıdan brendi ve bira getirirdi, ama asla o kadar iyi olmaz ve çok pahalıya mal olurdu, üstelik bir kez içen bir daha içmezdi.

-Şimdi, dedi Rand, fıçıları raflara yerleştirirlerken,

-Luhhan Usta dan kaçınmanı gerektirecek ne yaptın? Mat omuz silkti.

-Aslında hiçbir şey. Adan al Carr ile bazı sümüklü arkadaşlarına – Ewin Finngar ve Dag Coplin ebazı çiftçilerin ormanda koşturan, ateş püsküren hayalet köpekler gördüğünü söyledim. Ekşi krema gibi yuttular.

-Luhhan Usta sana bu yüzden mi kızgın? dedi Rand kuşkuyla.

-Tam olarak değil. Mat durakladı, sonra başını salladı.

-Onun köpeklerinden iki tanesini una buladım, böylece bembeyaz oldular. Sonra Dag in evinin yakınında serbest bıraktım. Doğrudan eve koşacaklarını nereden bilebilirdim ki? Benim suçum değil aslında. Luhhan Hanım kapıyı açık bırakmasaydı asla içeri giremezlerdi. Evin her yanını una bulamaya niyetlendiğimden değil. Havlarcasına bir kahkaha attı.

-Luhhan Hanım ın, ihtiyar Luhhan ile köpekleri, üçünü birden, süpürgeyle dışarı kovaladığını duydum. Rand aynı anda hem irkildi, hem güldü.

-Senin yerinde olsaydım demirciden çok Alsbet Luhhan hakkında endişelenirdim. Neredeyse onun kadar güçlü ve çok daha sinirli. Ama fark etmez. Hızlı yürürsen, belki seni fark etmez. Mat in ifadesi Rand ın komik olmadığını söylüyordu.

Ama ortak odadan yine geçtiklerinde, Mat in acele etmesine gerek yoktu. Altı adam sandalyelerini şöminenin çevresinde sıkı bir düğüm

oluşturacak şekilde çekmişlerdi. Tam, sırtını ateşe vermiş, alçak sesle konuşuyordu. Diğerleri dinlemek için eğilmişti. Söylediklerine o kadar dalmışlardı ki, odadan bir koyun sürüsü geçirilse yine de fark etmeyebilirlerdi. Rand konuşulanları işitebilmek için daha yakına gitmek istedi, ama Mat kolunu çekiştirdi ve ona ıstırap dolu bir bakış fırlattı. Rand içini çekerek Mat i arabaya kadar takip etti.

Tekrar koridora döndüklerinde, merdivenlerin tepesinde bir tepsi buldular. Sıcak ballı keklerin tatlı kokusu koridoru doldurmuştu. İki kupa ve bir sürahi dolusu sıcak, baharatlı elma şarabı da vardı. İşini bitirene kadar bekleme kararına rağmen, Rand araba ile mahzen arasında yaptığı son iki yolculukta kendini bir yandan fıçı taşıyıp, diğer yandan ballı kek yutmaya çalışırken buldu.

Son fıçıyı da rafa yerleştirdikten sonra, Mat in yükünü bırakmasını beklerken ağzındaki kırıntıları sildi ve,

-Gelelim âşığa... dedi.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Ewin Finngar, yüzü, taşıdığı haberi verme hevesi ile kıpkırmızı, telaş içinde mahzene neredeyse düşerek indi.

-Köyde yabancılar var. Nefes aldı ve Mat e kurnaz bir bakış fırlattı.

-Hiç hayalet köpek görmedim, ama birinin Luhhan Usta nın köpeklerini una buladığını duydum. Luhhan Hanım ın kimi araması gerektiği konusunda bazı fikirleri olduğunu da duydum. Rand ve Mat i, yalnızca on dört yaşında olan Ewin den ayıran yıllar, normalde söylediklerine aldırış etmemelerine yetecek kadar çoktu. Bu sefer irkilerek bakıştılar, sonra aynı anda konuşmaya başladılar.

-Köyde mi? diye sordu Rand.

-Ormanda değil mi? Mat hemen ekledi,

-Pelerini siyah mıydı? Yüzünü görebildin mi? Ewin, kararsızca bir birine, bir ötekine baktı, sonra Mat tehditkâr bir adım atınca telaşla konuştu.

-Elbette yüzünü gördüm. Ve pelerini yeşil. Belki de gri. Değişiyor. Neyin önünde duruyorsa, ona göre değişiyor gibi. Bazen doğrudan ona baksan da, hareket etmezse onu göremiyorsun. Kadının pelerini gökyüzü gibi mavi ve gördüğüm en güzel festival elbisesinden on kat daha güzel. Kendisi de gördüğüm en güzel kadından on kat güzel. Hikâyelerdeki gibi asil bir hanım. Öyle olmalı.

-Kadın mı? dedi Rand.

-Sen kimden bahsediyorsun? İki elini kafasının üzerine koymuş, gözlerini kapatmış olan Mat e baktı.

-Sana anlatmak istediğim kişiler, diye mırıldandı Mat,

-ama sen alıp... Sustu, gözlerini açıp Ewin e keskin bir bakış fırlattı.

-Dün gece geldiler, diye devam etti Mat bir an sonra.

-Ve handa oda tuttular. Atla geldiklerini gördüm. Atları, Rand. Hiç o kadar uzun boylu, o kadar zarif atlar görmemiştim. Sonsuza dek koşabilirmiş gibi görünüyorlar. Sanırım, adam kadın için çalışıyor.

-Hizmetinde, diye araya girdi Ewin.

-Hikâyelerde, hizmetinde olduğunu söylerler. Mat, sanki Ewin hiç konuşmamış gibi devam etti.

-Her neyse, adam kadına boyun eğiyor ve söylediği şeyleri yapıyor. Ama maaşlı biri değil gibi. Belki bir askerdir. Kılıcını takma tarzı... Onu bir parçasıymış gibi taşıyor, eli ya da ayağıymış gibi. Onun yanında tüccarların koruyucuları sokak köpeği gibi görünür. Ve kadın, Rand. Ona benzer birini hayal bile etmemiştim. Bir âşığın hikâyesinden çıkıp gelmiş gibi görünüyor. Sanki... Sanki... Ewin e ekşi ekşi bakarak durakladı.

-...Asil bir hanım gibi, diye bitirdi içini çekerek.

-Ama kim onlar? diye sordu Rand. Senede bir kez tütün ve yün almak için gelen tüccarlar ve çerçiler dışında, İki Nehir e yabancılar neredeyse hiç gelmezdi. Belki Taren Salı na, ama bu kadar güneye değil. Tüccarların ve çerçilerin çoğu senelerdir gelirdi, bu yüzden yabancı sayılmazlardı. Yalnızca yabancılar. Emond Meydanı nda gerçek bir yabancı görülmeyeli en az beş yıl olmuştu ve o yabancı da, köyden hiç kimsenin anlamadığı Baerlon daki bir sorundan kaçmaya çalışıyordu. Fazla kalmamıştı.

-Ne istiyorlarmış?

-Ne mi istiyorlarmış? diye bağırdı Mat.

-Ne istedikleri umurumda bile değil. Yabancılar Rand ve hayal bile etmediğin türden yabancılar. Bir düşün! Rand ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı. Siyah pelerinli atlı onu köpeğin kovaladığı bir kedi kadar sinirli yapmıştı. Üç yabancının aynı anda köy çevresinde görünmesi tesadüf olamayacak kadar fazla geliyordu. Bahsettikleri bu adamın pelerini renk değiştirirken hiç siyah olmuyorsa, üç yabancı.

-Kadının adı Moiraine, dedi Ewin, oluşan anlık sessizliği bozarak.

-Adamın söylediğini duydum. Kadına, Moiraine, diyordu. Leydi Moiraine. Adamın adı Lan. Hikmet kadından hoşlanmamış olabilir, ama ben hoşlandım.

-Nynaeve in ondan hoşlanmadığını düşünmenin nedeni ne? dedi Rand.

-Kadın bu sabah Hikmet e yön sordu, dedi Ewin,

-ve ona çocuğum dedi. Rand ve Mat dişlerinin arasından yumuşak sesle ıslık çaldı. Ewin açıklamaya çalışırken dili sürçtü.

-Leydi Moiraine onun Hikmet olduğunu bilmiyordu. Öğrendikten sonra özür diledi. Gerçekten. Ve bitkiler hakkında, Emond Meydanı nda kimin kim olduğu konusunda sorular sordu. Köydeki herhangi bir kadın kadar saygılıydı, hatta bazılarından daha fazla. İnsanların kaç yaşında olduğu, oturdukları yerde ne kadardır oturdukları hakkında sorular soruyor hep... ah, nedir, bilmiyorum. Her neyse, Nynaeve sorularını, ham böğürtlen yemiş gibi yanıtladı. Sonra, Leydi Moiraine uzaklaştıktan sonra, şey gibi arkasından baktı, şey gibi... eh, pek dost canlısı değildi, bu kadarını söyleyebilirim.

-Bu kadar mı? dedi Rand.

-Nynaeve in mizacını bilirsin. Geçen sene Cenn Buie ona çocuk dediğinde, sopasını kafasına indirmişti. Üstelik adam Köy Kurulu nda ve dedesi olacak yaşta. Her şeye alevleniyor, ama sırtını dönene kadar öfkesi geçiyor.

-Yine de benim için fazla uzun, diye mırıldandı Ewin.

-Nynaeve in kimin kafasına sopa indirdiği beni ilgilendirmiyor, –Mat kıkırdadı

-ben olmadığım sürece. Bu tüm zamanların en iyi Bel Tine ı olacak. Bir âşık, bir hanımefendi –kim daha fazlasını isteyebilir ki? Havai fişeklere kimin ihtiyacı var?

-şık mı? dedi Ewin, sesi keskin bir şekilde yükselerek.

-Haydi gel, Rand, diye devam etti Mat, oğlanı duymazdan gelerek.

-Burada işimiz bitti. Bu adamı görmelisin. Merdivenlerden yukarı sıçradı. Ewin, arkasından tırmanarak seslendi,

-Gerçekten bir âşık var mı, Mat? Bu hayalet köpekler gibi değil, değil mi? Ya da kurbağalar. Rand durup lambayı kıstı, sonra arkalarından seyirtti.

Salonda Rowan Hurn ve Samel Crawe ateşin önünde diğerlerine katılmıştı. Böylece tüm Köy Kurulu toplanmış oluyordu. Şimdi Bran al Vere konuşuyordu. Normalde tok çıkan sesini o kadar alçaltmıştı ki, toplanmış sandalyelerin ötesine yalnızca alçak bir mırıltı ulaşıyordu. Belediye Başkanı kalın işaret parmağını diğer elinin avcuna vurarak sözlerini vurguluyor, sırayla her adama bakıyordu. Hepsi söylediğini onaylayarak başlarını salladılar, ama Cenn diğerlerinden daha gönülsüzdü.

Adamların birbirlerine böylesine sokulmuş olması, bir tabeladan daha çok şey söylüyordu. Konuştukları her ne ise, bu yalnızca Köy Kurulu nu ilgilendirirdi, en azından şimdilik. Rand ın kulak misafiri olmaya çalışmasından hoşlanmayacaklardı. Rand gönülsüzce uzaklaştı. şık vardı zaten. Bir de o yabancılar.

Dışarıda Bela ve araba gitmişti, hanın ahır uşakları Hu ve Tad tarafından götürülmüşlerdi. Mat ve Ewin hanın ön kapısının birkaç adım ötesinde durmuş, pelerinleri rüzgârda dalgalanarak dik dik birbirlerine bakıyorlardı.

-Son kez söylüyorum, diye havladı Mat,

-sana oyun oynamıyorum. Bir âşık var. Git artık. Rand, bu yünkafaya doğruyu söylediğimi ve beni yalnız bırakmasını söyler misin? Rand pelerinini toparlayarak Mat i desteklemek için öne çıktı, ama ensesindeki tüyler diken diken olurken sözcükleri solup gitti. Yine izleniyordu. Pelerinli yabancının verdiği histen çok farklıydı, ama bu da hoş değildi, özellikle de o karşılaşmanın üzerinden fazla zaman geçmeden.

Otlak a hızla fırlattığı bakış yalnızca daha önce gördüğü şeyleri gösterdi –oyun oynayan çocuklar, Festivale hazırlanan insanlar. Kimse ona bakmıyordu. Bahar Direği şimdi yalnız duruyor, bekliyordu. Yan sokakları, koşuşturma ve çocuksu haykırışlar doldurmuştu. Her şey olması gerektiği gibiydi. İzleniyor olması dışında.

Sonra bir şey, dönmesine ve gözlerini kaldırmasına sebep oldu. Hanın kiremit çatısının üzerine iri bir kuzgun tünemişti. Dağlardan gelen rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Başını bir yana eğmiş, siyah, boncuk gözlerinden birini... ona dikmişti, Rand öyle olduğunu düşündü. Yutkundu ve aniden kızgın, keskin bir öfkeye kapıldı.

-Pis leş yiyici, diye mırıldandı.

-İzlenmekten bıktım, diye hırladı Mat ve Rand, arkadaşının yaklaştığını, kaşlarını çatarak kuzguna baktığını fark etti.

Bakıştılar, sonra aynı anda elleri taşlara uzandı.

İki taş tam hedefe uçtu... ve kuzgun yana adım attı; taşlar ıslık çalarak kuzgunun biraz önce durduğu boşluktan geçti. Kuzgun tüylerini kabartarak başını yine eğdi, korkmadan, biraz önce bir şey olduğuna ilişkin hiçbir işaret vermeden ölü, siyah gözünü onlara dikti.

Rand kuşa şaşkınlık içinde baktı.

-Hiçbir kuzgunun böyle davrandığını görmüş müydün? diye sordu sessizce.

Mat bakışlarını kuzgundan ayırmadan başını salladı.

-Hiç. Ya da herhangi bir kuşun.

-Aşağılık bir kuş, dedi bir kadının sesi arkalarından. Horgörüyle çıkmış olmasına rağmen ahenkliydi.

-En iyi zamanlarda bile güvenilmemeli. Kuzgun tiz bir çığlık atarak öyle hızla havaya fırladı ki, iki siyah tüy çatının kenarından aşağı süzülmeye başladı.

Rand ve Mat irkilerek kuşun hızlı uçuşunu izlemek için döndüler. Kuzgun Otlak ın üzerinden geçti, Batı Ormanı nın ötesindeki yüksek, zirvesi bulut kaplı Puslu Dağlar a doğru uçtu, batıda bir benek olana kadar küçüldü, sonra gözden kayboldu.

Rand ın bakışları konuşan kadına kaydı. O da kuzgunun uçuşunu izlemişti, ama şimdi dönmüş, gözleri Rand ın gözlerine dikilmişti. Rand bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu, Leydi Moiraine olmalıydı. Mat ve Ewin in söylediği her şey idi, her şey ve daha fazlası.

Kadının Nynaeve e çocuk dediğini duyduğunda, onun yaşlı olduğunu düşünmüştü, ama değildi. En azından, yaşını tahmin edemiyordu. Başta, Nynaeve kadar genç olduğunu düşünmüştü, ama baktıkça daha yaşlı geliyordu. İri, koyu renk gözlerinde bir olgunluk, insanın gençken sahip olamayacağı bir bilgelik vardı. Bir an için, o gözlerin onu yutacak derin havuzlar olduğunu düşündü. Mat ve Ewin in neden onu bir âşığın hikâyesinden çıkmış gibi duran bir hanımefendi olarak nitelediği açıktı. Kadın kendini, Rand ın kendini beceriksiz ve sakar hissetmesine sebep olan bir zarafet ve hava ile taşıyordu. Rand ın göğsüne ancak geliyordu, ama öyle bir varlığa sahipti ki, boyu en uygun

boy gibi geliyordu ve Rand uzun boyluluğunun, kaba ve biçimsiz olduğunu hissediyordu.

Daha önce gördüğü hiç kimseye benzemiyordu kadın. Pelerininin geniş başlığı yüzünü ve yumuşak bukleler halinde sarkan koyu renk saçlarını çerçeveliyordu. Rand, yetişkin bir kadının saçlarını örmeden saldığını hiç görmemişti; İki Nehir deki her kız, köyünün Kadın Kurulu nun saçlarını örecek kadar büyüdüğünü söylemesini dört gözle beklerdi. Kadının giysileri de aynı derecede tuhaftı. Pelerini gök mavisi kadifedendi, kenarları kalın, gümüş işlemelerle çevrilmişti, yapraklar, sarmaşıklar, çiçekler... Elbisesi hareket ederken hafifçe parlıyor gibiydi. Pelerininden bir ton koyuydu ve krem rengi çizgileri vardı. Boynunda, ağır, altın halkalardan bir kolye asılıydı. Saçlarına taktığı bir başka narin, altın zincir, alnına doğru sarkan küçük, parlak, mavi bir taşı taşıyordu. Beline altın örgüden geniş bir kemer dolanmıştı ve sol elinin yüzük parmağında, kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde altın bir yüzük vardı. Rand kesinlikle böyle bir yüzük görmemişti, ama sonsuzluğu ifade eden, Zaman Çarkı ndan daha eski bir simge olan Büyük Yılan ı tanımıştı.

Ewin, festival giysilerinden daha güzel demişti ve haklıydı. İki Nehir de kimse böyle giyinmezdi. Asla.

-Günaydın, Bayan... ah... Leydi Moiraine, dedi Rand. Dili dolaşırken yüzü kıpkırmızı kesildi.

-Günaydın, Leydi Moiraine, diye yankıladı Mat, biraz daha kolaylıkla, ama yalnızca birazcık.

Kadın gülümsedi ve Rand, kendisini onun için bir şeyler yapıp yapamayacağını düşünürken buldu, yanında kalması için bahane olacak bir şeyler. Kadının hepsine birden gülümsediğini biliyordu, ama yalnızca kendisi içinmiş gibi geliyordu ona. Gerçekten de âşıkların hikâyelerinden biri canlanıyormuş gibiydi sanki. Mat in yüzünde aptalca bir sırıtma vardı.

-İsmimi biliyorsunuz, dedi kadın, çok sevinmiş gibi. Sanki ziyareti, ne kadar kısa olursa olsun, bir yıl boyunca köyde konuşulmayacakmış gibi!

-Ama bana Moiraine diye hitap etmelisiniz. Leydi diye değil. Sizin isimleriniz ne? Ewin, diğerleri konuşamadan öne sıçradı.

-Benim adım Ewin Finngar, hanımefendi. İsminizi onlara ben söyledim; bu yüzden biliyorlar. Lan in söylediğini duymuştum, ama kulak misafiri olmuyordum. Daha önce Emond Meydanı na size benzer kimse gelmedi. Bel Tine için gelen bir âşık da var. Ve bu gece Kış Gecesi. Evime gelmez miydiniz? Annem elmalı kek yaptı.

-Bir bakalım, diye yanıt verdi kadın, bir elini Ewin in omzuna koyarak. Gözleri neşeyle parıldadı, ama başka işaret vermedi.

-Bir âşıkla nasıl rekabet edebilirim, bilmiyorum Ewin. Ama hepiniz bana Moiraine demelisiniz. Umutla Rand ile Mat e baktı.

-Ben Matrim Cauthon, Le... ah... Moiraine, dedi Mat. Kaskatı, telaşlı bir eğilme ile selam verdi. Doğrulurken yüzü kıpkırmızı kesildi.

Rand hikâyelerdeki adamlar gibi, buna benzer bir şey yapmasının gerekip gerekmediğini düşünüyordu, ama Mat in performansını görünce yalnızca ismini söyledi. En azından bu sefer dili sürçmedi.

Moiraine bakışlarını ondan Mat e, sonra yine ona çevirdi. Rand gülümsediğini düşündü, ağzının köşelerinde minik bir kıvrım, Egwene in bir sır saklarken yaptığı gibi.

-Emond Meydanı nda kalırken zaman zaman yapılması gereken ufak işlerim olabilir, dedi.

-Belki siz bana yardımcı olmak istersiniz. Delikanlıların onayları birbirini takip ederken gülümsedi.

-İşte, dedi ve Rand, Moiraine in eline bir madeni para bastırıp, iki eli ile elini sıkı sıkı kapattığını görünce şaşırdı.

-Gerek yok, dedi, ama Moiraine, itirazlarını eliyle savuşturdu. Ewin e de para verdi, sonra Mat in elini Rand ın elini kapattığı gibi kapatıp sıktı.

-Elbette var, dedi.

-Karşılıksız çalışmanız beklenemez. Bunu yadigâr sayın ve hep yanınızda taşıyın, böylece ben istediğim zaman gelmeyi kabul ettiğinizi hatırlarsınız Artık aramızda bir bağ var.

-Asla unutmayacağım, dedi Ewin aniden.

-Daha sonra konuşmalıyız, dedi Moiraine,

-ve bana kendiniz hakkında her şeyi anlatmalısınız.

-Leydi... yani, Moiraine? diye sordu Rand tereddütle, kadın sırtını dönerken. Moiraine durdu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Rand devam etmeden önce yutkundu.

-Neden Emond Meydanı na geldiniz? Kadının ifadesi değişmedi, ama Rand o an bunu, sormamış olmayı diledi. Neden, bilmiyordu. Yine de sözlerini açıklamaya girişti.

-Kaba davranmak istemedim. Özür dilerim. Yalnız, İki Nehir e tüccarlar ve kar, Baerlon dan gelmelerini engelleyecek kadar derin olmadığında çerçilerden başka hiç kimse gelmez. Neredeyse hiç kimse. Ve sizin gibi insanlar kesinlikle gelmez. Tüccarların koruyucuları bazen buranın sonsuzluğun arka ucu olduğunu söyler ve sanırım dışardan gelen herkese böyle gelir. Yalnızca merak ettim. Bunun üzerine Moiraine in gülümsemesi, aklına bir şey gelmiş gibi, yavaşça söndü. Bir an Rand a baktı.

-Ben bir tarih öğrencisiyim, dedi sonunda,

-eski hikâyeleri toplarım. Sizin İki Nehir dediğiniz bu yer, beni hep ilgilendirmiştir. Bazen burada, burada ve başka yerlerde uzun zaman önce olan olayların hikâyelerini incelerim.

-Hikâyeler mi? dedi Rand.

-İki Nehir de sizin gibi birini ilgilendirecek ne olmuş ki –yani, ne olmuş olabilir?

-Buraya İki Nehir dışında ne ad veriyorsunuz? diye ekledi Mat.

-Burası hep böyle adlandırılmıştır.

-Zaman Çarkı dönerken, dedi Moiraine, yarı kendi kendine ve gözlerinde uzak bir bakış ile.

-Mekânlar pek çok isim taşır. İnsanlar da pek çok isim, pek çok yüz taşır. Farklı yüzler, ama hep aynı adam. Ama kimse Çark ın dokuduğu Büyük Desen i, hatta belirli bir Çağın Deseni ni bilemez. Ancak izleriz, inceleriz ve umut ederiz. Rand tek söz söyleyemeden, ne demek istediğini bile soramadan bakakaldı. Kadının onların duyması için konuştuğundan emin değildi. Diğer ikisinin de dillerinin aynı şekilde bağlandığını fark etti. Ewin in ağzı açık duruyordu.

Moiraine bakışlarını yine onlara çevirdi ve üçü, uyanırcasına silkelendiler.

-Daha sonra konuşacağız, dedi kadın. Hiçbiri tek söz söylemedi.

-Daha sonra. Moiraine, yürümek yerine kayarcasına, pelerini iki yanında kanat gibi açılarak Araba Köprüsü ne ilerledi.

O giderken Rand ın daha önce fark etmediği uzun boylu adam hanın önünden yürüdü ve bir eli kılıcının uzun kabzasında, Moiraine in

arkasından gitti. Adamın giysileri, koyu, grimsi yeşildi, yaprakların ya da gölgelerin içinde kaybolabilirdi. Pelerini rüzgârda dalgalanırken gri, yeşil ve kahverengi tonlarına bürünüyordu. Zaman zaman neredeyse kayboluyor, arkasındaki rengin içinde soluyordu. Adamın saçları uzun, şakaklarda griydi ve dar bir deri bantla yüzünden arkaya çekilmişti. O yüz, taş gibi düzlüklerden ve açılardan yapılmış, güneş ve yağmur görmüş gibiydi, ama saçlarındaki griye rağmen çizgisizdi. Adam yürürken, Rand ın aklına kurttan başka bir şey gelmedi.

Üç delikanlının yanından geçerken adamın bakışları üstlerinde gezindi. Gözleri kış ortası şafağı kadar soğuk ve maviydi. Sanki aklından onları teraziye vuruyordu, ama yüzü terazinin ne dediği konusunda en ufak bir işaret vermiyordu. Adımlarını hızlandırarak Moiraine e yetişti, sonra yavaşlayıp omzunun yanında yürümeye başladı, kadınla konuşmak için eğildi. Rand, tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

-Bu Lan di, dedi Ewin boğuk sesle. Sanki o da nefesini tutmuştu. Adam öyle bir bakış fırlatmıştı.

-İddiaya girerim bir Muhafız dır.

-Aptal olma. Mat güldü, ama titrek bir kahkahaydı.

-Muhafızlar ancak hikâyelerde vardır. Her neyse, Muhafızların altın ve mücevher kaplı kılıçları ve zırhları bulunur ve tüm zamanlarını kuzeyde, Büyük Afet te, kötülüklerle ve Trolloclarla savaşarak geçirirler.

-Ama Muhafız olabilir, diye ısrar etti Ewin.

-Üzerinde hiç altın ve mücevher gördün mü? diye alay etti Mat.

-İki Nehir de Trolloc var mı? Bizim koyunlarımız var. Burada Moiraine gibi birini ilgilendirecek ne oldu, merak ediyorum.

-Bir şey olabilir, dedi Rand yavaşça.

-Hanın bin yıllık, hatta belki daha eski olduğunu söylerler.

-Koyunlarla geçen bin yıl, dedi Mat.

-Bir gümüş peni! diye bağırdı Ewin heyecanla.

-Bana koca bir gümüş peni verdi! Çerçi geldiğinde onunla neler alabilirim, bir düşünsenize. Rand, Moiraine in verdiği paraya bakmak için elini açtı. Şaşkınlık içinde, neredeyse parayı düşürecekti. Yukarı çevirdiği avcunun içinde tek bir alev tutan kadın resimli şişman, gümüş parayı tanımadı, ama Bran, al Vere bir düzine ülkeden gelen tüccarların paralarını tartarken onu izlemişti ve değeri hakkında bir fikri vardı. O

kadar gümüş İki Nehir in her yanında iyi bir at alır, biraz da para üstü kalırdı.

Mat e baktı ve kendi yüzünde olduğunu bildiği aynı sersemlemiş ifadeyi gördü. Ewin görmeden Mat in görebilmesi için elini eğerek, bir kaşını sorarcasına kaldırdı. Mat başını salladı ve bir an şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

-Ne tür işleri var acaba? diye sordu Rand sonunda.

-Bilmiyorum, dedi Mat kararlılıkla,

-ve aldırmıyorum da. Parayı harcamayacağım. Çerçi geldiğinde bile. Sonra parayı ceketinin cebine soktu.

Rand başını sallayarak, yavaş yavaş aynı şeyi yaptı. Neden bilmiyordu, ama bir şekilde Mat in söylediği doğru gelmişti. Bu para harcanmamalıydı. Kadından geldiği sürece öyle olmalıydı. Gümüşün başka ne işe yarayacağını bilemiyordu, ama...

-Sizce ben de mi saklamalıyım? Ewin in yüzü acılı bir kararsızlık doluydu.

-İstemiyorsan saklama, dedi Mat.

-Sanırım sana harcaman için verdi, dedi Rand.

Ewin, parasına baktı, sonra başını salladı ve gümüş peniyi cebine soktu.

-Saklayacağım, dedi üzülerek.

-şık da var, dedi Rand ve genç oğlan neşelendi.

-Eğer uyanırsa, diye ekledi Mat.

-Rand, diye sordu Ewin,

-bir âşık var mı gerçekten?

-Göreceksin, diye yanıt verdi Rand gülerek. Ewin in gözleri ile görmeden inanmayacağı açıktı.

-Eninde sonunda aşağı inmek zorunda. Araba Köprüsü nden bağırışlar geldi ve Rand sebebini görmek için başını kaldırdığında, kahkahası candandı. Gri saçlı ihtiyarlardan yeni yürümeye başlamış ufaklıklara kadar, dolanıp duran köylülerden bir kalabalık, köprüye ilerleyen, sekiz atın çektiği dev gibi, yüksek bir arabaya eşlik ediyordu. Arabanın yuvarlak, kanvas örtüsünün dışına üzüm salkımı gibi bohçalar asılmıştı. Sonunda Çerçi gelmişti. Yabancılar, bir âşık, havai fişekler ve bir Çerçi. Bu, tüm zamanların en iyi Bel Tine ı olacaktı.Çerçi Çerçi nin arabası Araba Köprüsü nün ağır kütükleri üzerinde yuvarlanırken

tencere salkımları tangırdayıp gümledi. Hâlâ köylülerden ve Festival için gelen çiftçilerden bir bulut ile sarılı olan Çerçi, atlarını dizginledi ve hanın önünde durdu. Her yönden insanlar akarak büyük arabanın çevresindeki kalabalığı artırdı. Arabanın tekerlekleri, yukarıda, sürücü koltuğunda oturan Çerçi ye gözlerini diken tüm insanlardan daha yüksekti.

Arabadaki Padan Fain di, ince kolları ve iri, gaga gibi bir burnu olan solgun, sıska bir adam. Her zaman başka kimsenin bilmediği bir şaka biliyormuşçasına gülümseyen ya da kahkaha atan biri olan Fain, Rand ın hatırlayabildiği her bahar arabasını ve atlarını Emond Meydanı na sürmüştü.

Atlar koşumlarını şıngırdatarak durduğunda hanın kapısı hızla açıldı ve al Vere Usta ve Tam önderliğinde, Köy Kurulu belirdi. Diğerlerinin heyecanlı, iğne, dantel, kitap ya da bir düzine başka şey isteyen bağırışları arasında yavaşça dışarı yürüdüler; Cenn Buie bile. Kalabalık, onların geçmesine izin vermek için isteksizce açıldı, sonra herkes çabucak arkalarından kapandı, ama Çerçi ye seslenmelerini bir an bile kesmediler. Köylüler her şeyden fazla, haber soruyorlardı.

Köylülerin gözünde, iğneler, çay ve benzerleri bir Çerçi nin yükünün ancak yarısı ederdi. Dışarıdan, İki Nehir in ötesindeki dünyadan haberler de en az onlar kadar önemliydi. Bazı çerçiler bildiklerini kısaca anlatır, zahmete değmez bir saçmalık yığınıymış gibi boşaltırlardı. Başkalarının ağzından laf çengelle çıkardı, istemeye istemeye, zarafetten yoksun konuşurlardı. Fain, alaylı, fakat rahat konuşurdu ve anlatım işini uzatır, bir âşığınkine rakip olacak bir gösteriye dönüştürürdü. Dikkat merkezi olmaya bayılır, her göz üzerinde, cüsse yoksunu bir horoz gibi kasılarak dolaşırdı. Rand ın aklına Fain in Emond Meydanı nda gerçek bir âşık bulmaktan fazla hoşlanmayacağı geldi.

Çerçi, dizginleri bağlarken Kurul a ve köylülere aynı ölçüde ilgi gösterdi, yani onlara hemen hemen hiç aldırmadı. Kayıtsızca, özellikle hiç kimseyi hedef almadan başını sallıyordu. Konuşmadan gülümsüyor, özellikle dost olduğu kişilere dalgın dalgın el sallıyordu, ama onun dostluğu uzak türden bir dostluktu, yaklaşmadan sırtlarına şaplak attığı türden bir dostluk.

Konuşmasını talep eden sesler yükseldi, ama Fain sürücü koltuğunda küçük işlerle uğraşarak kalabalığın ve beklentinin, dilediği

kadar büyümesini bekledi. Yalnızca Kurul, sessizliğini korudu. Konumlarına uygun bir ciddiyet takınmışlardı, ama tepelerinde yükselen pipo dumanının gittikçe artması, bunun nasıl bir çaba gerektirdiğini gösteriyordu.

Rand ve Mat kalabalıkta ilerleyerek arabaya ellerinden geldiğince yaklaştılar. Rand yarı yolda durabilirdi, ama Mat aralardan süzüldü, Rand ı da arkasından çekti, ta ki Kurul un tam arkasına gelene kadar.

-Tüm Festival boyunca çiftlikte kalacağını sanıyordum, diye bağırdı Perrin Aybara Rand a şamatanın üzerinden. Rand dan yarım baş kısa olan, kıvırcık saçlı demirci çırağı, bir buçuk adam genişliğinde görünecek kadar iriydi. Kolları ve omuzları Luhhan Usta ya rakip olacak kadar genişti. Kolayca kalabalığı ittirip kendine yol açabilirdi, ama bu onun tarzı değildi. Dikkatle, Çerçi den başka herhangi bir şeyi fark etmeleri güç olan insanlardan özürler dileyerek kendine yol açtı. Özürlerini yine de diliyor, kalabalığın içinden Rand ve Mat e doğru geçerken kimseyi itmemeye çalışıyordu.

-Bir düşünün, dedi sonunda yanlarına vardığında.

-Bel Tine ve bir çerçi. İkisi bir arada. İddiaya girerim gerçekten de havai fişekler vardır.

-Daha çeyreğini bilmiyorsun. Mat bir kahkaha attı.

Perrin ona şüpheyle baktı, sonra sorarcasına Rand a baktı.

-Doğru, diye bağırdı Rand, sonra bağrışan, gittikçe büyüyen kalabalığa işaret etti.

-Daha sonra. Daha sonra açıklarım. Daha sonra dedim! O anda Padan Fain sürücü koltuğunda ayağa kalktı ve kalabalık bir anda sessizleşti. Rand ın son sözleri mutlak sessizlik içinde patladı, Çerçi yi bir kolu dramatik bir biçimde kalkmış, ağzı açık yakaladı. İlk sözleri ile herkesin dikkatini toplamayı hedefleyen kemikli, ufak tefek adam, Rand a keskin, sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Rand ın yüzü kızardı, bu kadar kolay fark edilmemek için Ewin in boyunda olmayı diledi. Arkadaşları da huzursuzca kıpırdandı. Fain onları ilk kez fark edeli, birer erkek kabul edeli yalnızca bir yıl olmuştu. Fain in normalde, arabasından epey mal satın alamayacak kadar genç olanlar için zamanı olmazdı. Rand, Çerçi nin gözünde yine çocuk konumuna dönmemiş olmayı diledi.

Fain yüksek bir homurtu ile ağır pelerinini çekiştirdi.

-Hayır, daha sonra değil, dedi ve bir kez daha elini ihtişamla kaldırdı.

-Size şimdi anlatacağım. Konuşurken geniş hareketler yapıyor, sözcüklerini kalabalığın üzerine saçıyordu.

-İki Nehir de sorunlar yaşadığınızı düşünüyorsunuz, değil mi? Eh, tüm dünya sorunlar yaşıyor, Büyük Afet ten güneye, Fırtına Denizi ne, batıdaki Aryth Okyanusu ndan doğudaki Aiel Kıraçları na, hatta daha ötesine kadar. Kış daha önce gördüğünüz tüm kışlardan daha sertti, kanınızı pelteye çevirecek, kemiklerinizi kıracak kadar soğuktu, değil mi? Ahhh! Kış her yerde soğuk ve sertti. Sınırboyları nda sizin kışınıza bahar derler. Ama bahar gelmiyor mu diyorsunuz? Kurtlar koyunlarınızı mı öldürüyor? Hatta belki kurtlar insanlara saldırıyor, değil mi? Öyle mi? Eh, şimdi. Bahar her yerde geç kaldı. Her yerde kurtlar var; hepsi, koyun, inek ya da insan olsun dişlerini geçirebilecekleri her tür ete aç. Ama kurtlar ve kıştan daha kötü şeyler var. Sizin ufak sorunlarınıza sahip olmaktan memnun olacaklar var. Beklenti içinde sustu.

-Kurtların koyunları ve insanları öldürmesinden daha kötü ne olabilir? diye sordu Cemi Buie. Diğerleri desteklercesine mırıldandılar.

-İnsanların insanları öldürmesi. Çerçinin uğursuz bir tonda verdiği yanıt, o konuştukça artan, dehşet dolu mırıltılara neden oldu.

-Savaştan bahsediyorum. Ghealdan da savaş var, savaş ve delilik. Dhallin Ormanı nın karları, insan kanı ile kızardı. Kuzgunlar ve haykırışları havayı doldurdu. Ghealdan a ordular yürüyor. Uluslar, büyük aileler ve büyük adamlar savaşmaları için askerlerini gönderiyor.

-Savaş mı? Al Vere Efendi nin ağzı, aşina olmadığı sözcüğü beceriksizce telaffuz etti. İki Nehir de kimsenin savaşla ilgisi yoktu.

-Neden savaşıyorlar? Fain sırıttı ve Rand, köylülerin dünyadan yalıtılmışlığı, cahilliği ile alay ettiğini hissetti. Çerçi, Belediye Başkanı na bir sır verecekmiş gibi eğildi, ama fısıltısının herkese yayılmasını istemişti ve öyle de oldu.

-Ejder in sancağı yükseldi ve insanlar ona karşı çıkmak için sürü sürü akıyorlar. Ve desteklemek için. Her gırtlaktan aynı anda uzun bir inleme çıktı. Rand elinde olmaksızın ürperdi.

-Ejder! diye feryat etti biri.

-Karanlık Varlık Ghealdan da serbest!

-Karanlık Varlık değil, diye gürledi Haral Luhhan.

-Ejder, Karanlık Varlık değil. Ve bu sahte bir Ejder zaten.

-Fain Efendi nin anlatacaklarını dinleyelim, dedi Belediye Başkanı, ama kimse kolay kolay susmayacaktı. Her yönden insanlar bağrıştılar, erkekler ve kadınlar birbirlerinin üstünden haykırdılar.

-Karanlık Varlık kadar kötü!

-Dünyayı Ejder kırdı, değil mi?

-O başlattı! Delilik Zamanı na sebep oldu!

-Kehanetleri biliyorsunuz! Ejder yeniden doğduğu zaman, en kötü kâbuslarınız, en sevdiğiniz rüyalarınız gibi görünecek!

-Bu da sahte bir Ejder olmalı. Öyle olmalı!

-Ne fark eder ki? Son sahte Ejder i hatırlıyorsunuz. O da savaş başlattı. Binlerce insan öldü, öyle değil mi, Fain? Illian a kuşatma düzenledi.

-Kötü zamanlar bunlar! Son yirmi yıldır kimse Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia etmedi ve son beş yılda üç tane çıktı. Kötü zamanlar! Hava durumuna bakın! Rand, Mat ve Perrin ile bakıştı. Mat in gözleri heyecanla parlıyordu, ama Perrin in kaşları endişeyle çatılmıştı. Rand kendilerine Yenidendoğan Ejder adını veren adamlar hakkındaki her hikâyeyi hatırlıyordu. Hepsi ölerek ya da kehanetlerden hiçbirini gerçekleştirmeden ortadan kaybolarak sahteliklerini kanıtlamış olsalar da, yapmayı başardıkları yeterince kötüydü. Savaşın parçaladığı uluslar, ateşe verilen şehirler ve kasabalar. Ölüler güz yaprakları gibi düşmüş, mülteciler ağıldaki koyunlar gibi yolları doldurmuşlardı. Çerçiler ve tüccarlar böyle anlatmıştı ve İki Nehir de sağduyu sahibi hiç kimse anlattıklarından kuşku duymamıştı. Ejder yeniden doğduğunda dünya sona erecekti, bazıları böyle söylüyordu.

-Kesin şunu! diye bağırdı Belediye Başkanı.

-Susun! Hayal gücünüzle kendi kendinizi korkutmayı bırakın. Bırakın Fain Efendi bu sahte Ejder i anlatsın. İnsanlar sessizleşmeye başladı, ama Cenn Buie susmayı reddetti.

-Bu sahte bir Ejder mi? diye sordu çatı tamircisi ekşi ekşi.

Al Vere Efendi şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra terslendi.

-İhtiyar bir aptal gibi konuşma, Cenn! Ama Cenn kalabalığı yine ateşe vermişti.

-Yeniden Doğmuş Ejder olamaz! Işık bize yardım et, olamaz!

-Seni ihtiyar aptal, Buie! Kötü şansı istiyorsun, değil mi?

-Şimdi de Karanlık Varlık ın ismini söylersin! Ejder seni ele geçirmiş, Cenn Buie! Hepimizin başını belaya sokmaya çalışıyorsun! Cenn meydan okurcasına çevresine bakındı, dik dik bakanları sindirmeye çalıştı ve sesini yükseltti.

-Fain in bunun sahte Ejder olduğunu söylediğini duymadım. Siz duydunuz mu? Gözlerinizi kullanın! En az diz boyu olması gereken ekinler nerede? Bahar geleli bir ay olması gerekirken neden hâlâ kış? Dilini tutması için Cenn e öfkeyle bağıranlar oldu.

-Susmayacağım! Ben de bu konuşmalardan hoşlanmıyorum, ama başımı bir sepetin altına sokup, bir Taren Salı sakininin gelip boğazımı kesmesini beklemeyeceğim. Ve bu sefer Fain in keyfinin gelmesini de beklemeyeceğim. Açık konuş, Çerçi. Ne işittin? Hı? Bu adam sahte Ejder mi? Fain getirdiği haberden ya da yarattığı huzursuzluktan rahatsız olmuşsa bile belli etmedi. Yalnızca omuzlarını silkti ve sıska parmağını burnunun yanına koydu.

-Buna gelince, her şey olup bitene kadar kim bilebilir? Sır dolu sırıtmalarından biri ile durdu, nasıl tepki göstereceklerini hayal edermiş ve bunu komik bulurmuş gibi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi.

-Ama bildiğim bir şey var, dedi abartılı bir kayıtsızlıkla.

-Tek Güç ü kullanabiliyor. Diğerleri kullanamıyordu. Ama o yönlendirebiliyor. Düşmanlarının ayaklarının altında yer yarılıyor, sağlam duvarlar, haykırışı ile ufalanıyor. O seslendiği zaman şimşekler geliyor ve işaret ettiği yere çarpıyor. Benim duyduğum bu, hem de inandığım adamlardan. Dehşet dolu bir sessizlik çöktü. Rand arkadaşlarına baktı. Perrin hoşlanmadığı şeyler görüyor gibiydi, ama Mat hâlâ heyecanlıydı.

Yüzü her zamankinden yalnızca biraz daha az sakin olan Tam, Belediye Başkanı nı yakına çekti, ama o konuşamadan Ewin Finngar patladı.

-Delirecek ve ölecek! Hikâyelerde Güç ü yönlendirebilen adamlar hep delirir ve sonra tükenip ölürler. Yalnızca kadınlar ona dokunabilir. O adam bunu bilmiyor mu? Buie Efendi nin tokadından kaçınmak için eğildi.

-Bu kadar yeter, evlat. Cenn boğum boğum yumruğunu Ewin in yüzüne salladı.

-Saygı göster ve bu konuyu büyüklerine bırak. Defol git!

-Sakin ol, Cenn, diye hırladı Tam.

-Oğlan merak etti yalnızca. Bu aptallıklara gerek yok.

-Yaşına göre davran, diye ekledi Bran.

-Ve bir kerelik Kurul üyesi olduğunu hatırla. Tam ve Belediye Başkanı nın söylediği her sözcük ile Cenn in kırışık yüzü daha da karardı, neredeyse mor olana kadar da kızarmaya devam etti.

-Ne tür kadınlardan bahsettiğini biliyorsunuz. Bana dik dik bakmayı bırak, Luhhan, sen de Crawe. Bu, saygın insanların yaşadığı saygın bir köy ve Fain in gelip Güç ü kullanan sahte Ejderlerden bahsetmesi, bu Ejder çarpmış oğlan işe Aes Sedailerini karıştırmadan da yeterince kötü. Bazı şeylerin söylenmemesi gerekir ve bu aptal âşığın dilediği hikâyeyi anlatmasına izin vermenizden hoşlanmıyorum. Bu ne doğru, ne de saygın.

-Ben, bahsedilmemesi gereken bir şeyi ne gördüm, ne işittim, ne de kokusunu aldım, dedi Tam, ama Fain in söyleyecekleri bitmemişti.

-Aes Sedailer çoktan işe karıştı, diye sesini yükseltti Çerçi.

-Bir grup, atlarını Tar Valon dan güneye sürdü. Adam, Güç ü kullanabildiği için Aes Sedailer dışında hiç kimse onu alt edemez, çünkü tüm savaşları onlar verir ve alt edildikten sonra onunla onlar ilgilenirler. O da alt edilirse. Kalabalıktan biri yüksek sesle inledi. Tam ve Bran bile huzursuzluk içinde bakıştılar. Köylüler birbirlerine sokuldular, bazıları, rüzgârın hızı azalmış olmasına rağmen pelerinlerine daha sıkı sarındı.

-Elbette alt edilecek, diye bağırdı biri.

-Sahte Ejderler sonunda hep yenilir.

-Alt edilecek, değil mi?

-Ya yenilmezse? Tam, sonunda Belediye Başkanı nın kulağına alçak sesle bir şeyler söylemeyi başardı ve Bran çevresindeki patırtıyı duymazdan gelerek, zaman zaman başını sallayarak sözünü bitirmesini bekledi, sonra sesini yükseltti.

-Hepiniz dinleyin. Susun ve dinleyin! Bağırışlar kesilerek yine mırıltıya dönüştü.

-Bu, dışarıdan gelen haberlerden öte bir şey. Köy Kurulu nda tartışılmalı. Fain Efendi, handa bize katılırsan, sormak istediğimiz sorular var.

-Şu anda bir kupa sıcak, baharatlı şarap hiç de fena olmaz. diye yanıt verdi Çerçi gülerek. Arabadan aşağı atladı, ellerini ceketine sildi ve

neşeyle pelerinini düzeltti.

-Atlarımla ilgilenirsiniz, değil mi?

-Söyleyeceklerini ben de dinlemek istiyorum! Birden fazla ses itirazla yükseldi.

-Onu alıp götüremezsiniz! Karım beni iğne almaya gönderdi! Bu Wit Congar dı; bazılarının bakışları altında sırtını kamburlaştırdı, ama yerini korudu.

-Bizim de soru sormaya hakkımız var, diye bağırdı kalabalığın arkasından birisi.

-Ben...

-Sessiz olun! diye kükredi Belediye Başkanı, ürkmüş bir sessizlik yaratarak.

-Kurul soru sormayı bitirdiği zaman Fain Efendi haberlerini anlatmak için geri dönecek. Ve tencereleri ile iğnelerini satabilecek. Hu! Tad! Fain Efendi nin atlarını ahıra yerleştirin. Tam ve Bran, Çerçi nin iki yanına geçti. Kurul un geri kalanı arkalarından kapandı ve hepsi birden Badeçay Hanı na girip kapıyı arkalarından girmeye çalışanların yüzüne karşı sıkı sıkı kapattılar. Kapının yumruklanması karşısında, Belediye Başkanı yalnızca tek bir şey söyledi.

-Evinize gidin! İnsanlar Çerçi nin söyledikleri, bunların ne anlama geldiği, Kurul un neler sorduğu, neden dinleyip kendi sorularını sormalarına izin verilmediği hakkında mırıldanarak hanın önünde dolandılar. Bazıları hanın ön pencerelerinden içeriyi gözetledi, hatta birkaçı Hu ile Tad i sorguladı, ama onların ne biliyor olması gerektiği pek de açık değildi. İki vurdumduymaz ahır uşağı, yanıt olarak yalnızca homurdandı ve atların koşumlarını çıkarmaya devam ettiler. Fain in atlarını teker teker götürdüler ve son koşum da çıktığında, geri dönmediler.

Rand kalabalığı görmezden geldi. Eski, taş temelin kenarına oturdu, pelerinine sarındı ve gözlerini han kapısına dikti. Ghealdan. Tar Valon. İsimlerin kendisi bile tuhaf ve heyecan vericiydi. Ancak çerçilerin haberlerinden ve tüccarların koruyucularının anlattığı hikâyelerden bildiği yerlerdi bunlar. Aes Sedailer, savaşlar, sahte Ejderler; gece geç saatlerde, bir mum duvarda tuhaf gölgeler yaratırken ve rüzgâr kepenklerin arkasında ulurken, şöminelerin önünde anlatılan hikâyelerin konularıydı. Bütününe bakınca, tipileri ve kurtları tercih

ederdi. Yine de, orada, uzakta, İki Nehir in ötesinde farklı olmalıydı, bir âşığın hikâyesinin ortasında yaşamak gibi olmalıydı. Macera. Uzun bir macera. Bir yaşam boyu.

Köylüler yavaş yavaş, mırıldanarak ve başlarını sallayarak dağıldı. Wit Congar, durarak, terk edilmiş arabaya, içinde saklanmış bir çerçi daha bulabilirmiş gibi baktı. Sonunda birkaç gençten başka kimse kalmadı. Mat ve Perrin Rand ın oturduğu yere yürüdüler.

-Bir âşığın bunu nasıl geçebileceğini bilmiyorum, dedi Mat heyecanla.

-Bu sahte Ejder i hiç görebilecek miyiz acaba? Perrin kıvırcık saçlarını salladı.

-Ben onu görmek istemiyorum. Başka bir yerde belki, ama İki Nehir de değil. Bu savaş anlamına geliyorsa değil.

-Burada Aes Sedailerin görülmesi anlamına geliyorsa da değil, diye ekledi Rand.

-Yoksa Kırılış a kimin sebep olduğunu unuttun mu? Ejder başlatmış olabilir, ama dünyayı kıran aslında Aes Sedailerdi.

-Bir zamanlar bir hikâye dinlemiştim, dedi Mat yavaşça,

-bir yün alıcısının koruyucusundan. Ejderin, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında doğacağını ve hepimizi kurtaracağını söylemişti.

-Eh, buna inanıyorsa aptalın tekiymiş, dedi Perrin kararlılıkla.

-Ve sen de dinlediğin için aptalın tekiymişsin. Sesi öfkeli gelmiyordu; Perrin kolay kolay öfkelenmezdi. Ama bazen Mat in cıva gibi hayalleri karşısında çileden çıkardı ve sesinde bundan bir parça işitiliyordu.

-Herhalde sonra da yeni bir Efsaneler Çağı nda yaşayacağımızı söylemiştir.

-İnandığımı söylemedim, diye itiraz etti Mat.

-Yalnızca dinledim. Nynaeve de duydu ve hem koruyucunun hem de benim derilerimizi canlı canlı yüzeceğini sandım. Adam –koruyucubir sürü insanın inandığını, ama bunu açıklamaya korktuklarını söyledi. Aes Sedailerden ya da Işığın Evlatları ndan korkuyorlarmış. Nynaeve, alev aldıktan sonra adam başka bir şey söylemedi. Nynaeve adamın anlattıklarını tüccara söyledi ve tüccar koruyucunun onunla yaptığı son yolculuk olduğunu söyledi.

-İyi olmuş, dedi Perrin.

-Ejder bizi kurtaracakmış! Bana Coplin konuşması gibi geldi.

-Ejder in bizi kurtarmasını istememize sebep olacak kadar büyük nasıl bir ihtiyaç içinde olabiliriz ki? diye düşündü Rand.

-Karanlık Varlık tan yardım istemekten bir farkı yok.

-Adam söylemedi, diye yanıt verdi Mat huzursuzca.

-Ve yeni bir Efsaneler Çağı ndan da bahsetmedi. Ejder in gelişi ile dünyanın paramparça olacağını söyledi.

-Bu bizi kesinlikle kurtarır, dedi Perrin kuru kuru.

-Yeni bir Kırılış.

-Yak beni! diye hırladı Mat.

-Ben yalnızca koruyucunun söylediklerini anlatıyorum. Perrin başını iki yana salladı.

-Umarım Aes Sedailer ve bu Ejder, sahte ya da değil, neredeyseler orada kalırlar. Belki böylece, İki Nehir sorundan uzak kalır.

-Onların gerçekten Karanlıkdostları olduklarını mı düşünüyorsun? Mat düşünceli düşünceli kaşlarını çatmıştı.

-Kim? diye sordu Rand.

-Aes Sedailer. Rand Perrin e baktı. Perrin omuzlarını silkti.

-Hikâyeler, diye başladı yavaşça, ama Mat sözünü kesti.

-Hikâyelerin hepsi Karanlık Varlık a hizmet ettiklerini söylemiyor, Rand.

-Işık, Mat, dedi Rand,

-Kırılış a onlar sebep oldu. Başka ne istiyorsun?

-Sanırım. Mat içini çekti, fakat sonra yine sırıtmaya başladı.

-İhtiyar Bili Congar var olmadıklarını söylüyor. Aes Sedai, Karanlıkdostları. Onların yalnızca hikâye olduklarını söylüyor. Karanlık Varlık a da inanmadığını söylüyor. Perrin hıhladı.

-Bir Congar dan Coplin konuşması. Başka ne bekliyorsun?

-İhtiyar Bili Karanlık Varlık ın ismini telaffuz etti. İddiaya girerim bunu bilmiyorsundur.

-Işık! diye soludu Rand.

Mat in sırıtması genişledi.

-Geçen bahardı, tarlalarına fidekesen tırtılı girmesinden hemen önceydi. Başka kimsenin tarlasına girmeyen tırtıldan bahsediyorum. Evindeki herkes sarılık geçirmeden önce. Onun söylediğini duydum. İnanmadığını söylüyor, ama artık ne zaman Karanlık Varlık ın ismini telaffuz etmesini istesem, bana bir şey fırlatıyor.

-Bunu yapacak kadar aptalsın, değil mi, Matrim Cauthon? Nynaeve al Meara aralarına girdi. Omzunun üzerine çektiği siyah örgüsü öfkeden neredeyse diken diken olmuştu. Rand ayağa kalktı. İnce ve Mat in omzundan daha uzun boylu olmayan Hikmet, o anda hepsinden uzun görünüyordu ve genç ve güzel olmasının da bir önemi yoktu.

-Bili Congar hakkında böyle bir şeyden kuşkulanıyordum, ama en azından senin onu böyle bir şey yapmaya zorlamayacak kadar sağduyu sahibi olduğunu düşünüyordum. Evlenecek kadar büyüdün, Matrim Cauthon, ama gerçekte hâlâ annenin önlüğüne asılıyor olmalıydın. Karanlık Varlık ın ismini şimdi de sen telaffuz edersin herhalde.

-Hayır, Hikmet, diye itiraz etti Mat, orada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünerek.

-İhtiyar Bili idi –yani Congar Efendi demek istiyorum, ben değildim! Kan ve küller, ben...

-Diline dikkat et, Matrim! Nynaeve in öfkeli bakışları ona dikilmemiş olsa da Rand doğruldu. Perrin de aynı ölçüde utanmış görünüyordu. Daha sonra içlerinden biri kendilerinden o kadar da büyük olmayan bir kadından fırça yemekten şikâyet edecekti –Nynaeve in paylamalarından sonra birisi hep şikâyet ederdi, ama asla onun işitebileceği bir yerde değilama yaşları arasında fark yüz yüzeyken hep yeterinden de fazla gelirdi. Özellikle de öfkeliyken. Elindeki sopanın bir ucu kalın, diğer ucu dal kadar inceydi ve aptalca davrandığını düşündüğü herkese, yaşına ya da konumuna bakmadan sopasını savurması mümkündü –başına, ellerine ya da bacaklarına.

Hikmet, dikkatini öyle çekmişti ki, Rand başta yalnız olmadığını fark edemedi. Hatasını fark ettiğinde, Nynaeve daha sonra ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, gitmeyi düşünmeye başladı.

Hikmet in birkaç adım arkasında Egwene durmuş, dikkatle izliyordu. Nynaeve ile aynı boydaydı ve aynı koyu renklere sahipti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı onaylamazlıkla gerilmiş, Nynaeve in ruh halinin bir yansıması gibiydi. Yumuşak, gri pelerininin başlığı yüzünü gölgeliyordu ve iri, kahverengi gözlerinde bu sefer kahkahalar yoktu.

Adalet olsa, diye düşündü Rand, kızdan iki yaş büyük olmak ona avantaj sağlamalıydı, ama öyle değildi. Rand ın dili, köylü kızlarla konuşurken bile asla yeterince çevik olmazdı, ama ne zaman Egwene

gözlerini iri iri açarak, dikkatinin her gramı üzerindeymiş gibi ona baksa, Rand bir türlü sözcüklerin istediği gibi çıkmasını sağlayamıyordu. Belki Nynaeve sözünü bitirir bitirmez uzaklaşmayı başarabilirdi. Ama nedenini bilemese de, gitmeyeceğini biliyordu.

-Ay çarpmasına uğramış kuzu gibi bakmayı bitirdiysen, Rand al Thor, dedi Nynaeve,

-sizin gibi üç buzağı irisinin bile ağzına almaması gerektiğini bildiği bir şeyden neden bahsettiğinizi bana söyleyebilirsin belki. Rand irkildi ve gözlerini Egwene den ayırdı; Hikmet konuşmaya başladığında kızın yüzüne huzursuz edici bir gülümseme yerleşmişti. Nynaeve in sesi iğneliydi, ama yüzünde çokbilmiş bir gülümsemenin başlangıcı vardı –ta ki Mat yüksek sesle gülene kadar. Hikmet in gülümsemesi hemen yok oldu ve Mat e fırlattığı bakış, kahkahasını boğuk bir yutkunmaya çevirdi.

-Ee, Rand? dedi Nynaeve.

Rand göz ucuyla Egwene in hâlâ gülümsediğini gördü. Bu kadar komik olan ne?

-Bundan bahsetmemiz doğaldı, Hikmet, dedi telaşla.

-Çerçi –Padan Fain... ah... Fain EfendiGhealdan daki sahte Ejder, savaş ve Aes Sedailer hakkında haberler getirdi. Kurul, haberlerin, onunla konuşmalarını gerektirecek kadar önemli olduğunu düşündü. Başka neden bahsedebilirdik ki? Nynaeve başını iki yana salladı.

-Demek bu yüzden Çerçi nin arabası terk edilmiş duruyor. İnsanların karşılamaya koştuğunu duydum, ama ateşi düşmeden Ayellin Hanım ın yanından ayrılamadım. Kurul, Çerçi yi Ghealdan da olanlar hakkında sorguluyor, öyle mi? Onları tanıyorsam, tamamen yanlış soruları soruyorlardır ve doğru sorular akıllarına bile gelmiyordur. Faydalı bir şeyler öğrenmek Kadın Kurulu na kalacak. Pelerinini sıkıca omuzlarına geçirerek hanın kapısında kayboldu.

Egwene, Hikmet i takip etmedi. Han kapısı Nynaeve in arkasından kapandığında genç kız gelip Rand ın önünde durdu. Yüzündeki kızgınlık yok olmuştu, ama bakışları Rand ı huzursuz ediyordu. Gözlerini arkadaşlarına çevirdi, ama onlar geniş geniş sırıtarak gittiler ve onu yalnız bıraktılar.

-Mat in aptallıklarına seni de karıştırmasına izin vermemelisin, Rand, dedi Egwene, Hikmet in kendisi kadar büyük bir ağırbaşlılıkla.

Sonra aniden kıkırdadı.

-Cenn Buie on yaşındayken seni ve Mat i elma ağaçlarının tepesinde yakaladığından beri seni böyle görmemiştim. Rand ayak değiştirdi ve arkadaşlarına bir bakış fırlattı. Fazla uzakta değildiler, Mat konuşurken heyecanlı hareketler yapıyordu.

-Yarın benimle dans edecek misin? Söylemek istediği bu değildi. Onunla dans etmek istiyordu, ama aynı zamanda onun yanındayken hissettiği huzursuzluğu hiç istemiyordu. O anda hissettiği huzursuzluğu.

Kızın dudaklarının kenarları küçük bir gülümseme ile kıvrıldı.

-Akşam, dedi.

-Sabah meşgul olacağım. Diğer ikisinden Perrin bağırdı.

-Bir âşık mı! Egwene onlara döndü, ama Rand elini kızın koluna koydu.

-Meşgul mü? Nasıl? Kız soğuğa rağmen pelerininin başlığını arkaya itti ve kayıtsızlıkla saçlarını omzunun üzerinden öne çekti. Rand onu son gördüğünde, saçları siyah dalgalar halinde omuzlarına düşüyor, yalnızca kırmızı bir kurdele onları yüzünden arkaya çekiyordu. Şimdi uzun bir örgü yapılmıştı.

Rand örgüye bir yılanmış gibi baktı, sonra, şimdi Otlak ta yalnız duran, yarını bekleyen Bahar Direği ne baktı. Sabah, evlenme çağı gelmiş bekâr kadınlar Direk in çevresinde dans edecekti. Rand yutkundu. Bir şekilde, kızın kendisi ile aynı zamanda evlenme çağına gireceği hiç aklına gelmemişti.

-İnsanın evlenecek yaşa gelmesi, diye mırıldandı,

-evlenmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Hemen değil.

-Elbette hemen değil. Ya da aynı sebepten, asla. Rand gözlerini kırpıştırdı.

-Asla mı?

-Bir Hikmet asla evlenmez. Nynaeve bana ders veriyordu, biliyorsun. Yeteneğim olduğunu, rüzgârı dinlemeyi öğrenebileceğimi söylüyor. Nynaeve, yapabildiklerini söylemelerine rağmen her Hikmet in rüzgârı dinlemeyi beceremediğini söylüyor.

-Hikmet mi! diye öttü Rand. Kızın gözlerindeki tehlikeli parıltıyı fark etmedi.

-Nynaeve, en az elli yıl daha buranın Hikmet i olacak. Belki daha fazla. Hayatının kalanını onun çırağı olarak mı geçireceksin?

-Başka köyler var, diye yanıt verdi Egwene hararetle.

-Nynaeve Taren in kuzeyindeki köylerin, Hikmet lerini hep uzaktan seçtiklerini söylüyor. Böylece köylüler arasında adam kayırması önleniyormuş. Rand ın keyfi, geldiği hızla soldu.

-İki Nehir in dışı mı! Seni bir daha asla göremeyebilirim.

-Bu hoşuna gitmez miydi? Öyle ya da böyle, bir tercihin olduğu konusunda hiçbir işaret vermedin son zamanlarda.

-Kimse İki Nehir den ayrılmaz, diye devam etti Rand.

-Belki Taren Salı ndan birileri, ama onlar zaten tuhaf. İki Nehir sakinleri hiç gitmez. Egwene çileden çıkmışçasına içini çekti.

-Eh, belki ben de tuhafımdır. Belki hikâyelerde dinlediğim yerlerden bazılarını görmek istiyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?

-Elbette düşündüm. Ben de bazen hayal kurarım, ama hayallerle gerçeklerin arasındaki farkı bilirim.

-Ben bilmiyor muyum? dedi kız öfkeyle ve sırtını döndü.

-Kastettiğim bu değildi. Kendimden bahsediyordum. Egwene? Kız, delikanlıyı dışarıda bırakan bir duvarmış gibi, pelerinine sarındı ve gergin gergin birkaç adım uzaklaştı. Rand hayal kırıklığı içinde başını ovaladı. Nasıl açıklayabilirdi? Kız, sözlerinden, Rand ın asla içerdiğini düşünmediği anlamları, ilk kez çıkarmıyordu. Mevcut ruh hali içinde, yanlış bir adım her şeyi daha da kötü yapardı ve Rand söyleyeceği her şeyin yanlış bir adım olacağından emindi.

Mat ve Perrin o sırada geri döndü. Egwene onları görmezden geldi. Delikanlılar tereddütle ona baktılar, sonra Rand a yaklaştılar.

-Moiraine Perrin e de para vermiş, dedi Mat.

-Tıpkı bizimki gibi. Durdu ve sonra ekledi,

-Ve atlıyı da görmüş.

-Nerede? diye sordu Rand.

-Ne zaman? Başka herhangi biri görmüş mü? Başkasına söyledin mi? Perrin yavaş bir hareketle iri ellerini kaldırdı.

-Teker teker sor. Onu köyün kenarında, demirhaneyi izlerken gördüm. Dün, alacakaranlıkta. Beni baştan aşağı ürpertti. Luhhan Usta ya söyledim, ama o baktığı zaman kimse yoktu. Gölge gördüğümü söyledi. Ama ateşi söndürürken ve aletleri kaldırırken en büyük çekicini hep yanında taşıdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

-Demek sana inandı, dedi Rand, ama Perrin omuz silkti.

-Bilmiyorum. Ona gölgeden başka bir şey görmediysem neden çekici yanında taşıdığını sordum. Kurtların köye inecek kadar cesurlaşması hakkında bir şeyler söyledi. Belki gördüğümün bu olduğunu düşünmüştür, ama alacakaranlıkta bile bir kurt ile bir atlıyı ayırt edebileceğimi biliyor olmalı. Ben ne gördüğümü biliyorum ve kimse farklı bir şeye inanmamı sağlayamaz.

-Ben sana inanıyorum, dedi Rand.

-Unutma, onu ben de gördüm. Perrin, daha önce bundan emin değilmiş gibi, tatmin olmuş bir homurtu çıkardı.

-Sen neden bahsediyorsun? diye sordu Egwene aniden.

Rand birden daha alçak sesle konuşmuş olmayı diledi. Kızın dinlediğini fark etseydi bunu yapardı. Mat ve Perrin aptallar gibi sırıtarak ve birbirlerinin sözünü keserek siyah pelerinli atlıyı anlattılar, ama Rand sessiz kaldı. Sözleri bittiği zaman Egwene in ne söyleyeceğini biliyordu.

-Nynaeve haklıymış, dedi Egwene gökyüzüne doğru, iki delikanlı sustuğu zaman.

-Hiçbiriniz annenizin eteklerinden ayrılmaya hazır değilsiniz. İnsanlar ata biner, biliyorsunuz. Bu onları bir âşığın hikâyesinden çıkmış bir canavar yapmaz. Rand başını salladı; tıpkı düşündüğü gibiydi. Kız ona döndü.

-Ve sen bu masalları yayıyorsun. Bazen aklın hiç çalışmıyor, Rand al Thor. Sen çocukları korkutarak dolaşmadan da kış yeterince korkutucuydu. Rand ekşi ekşi yüzünü buruşturdu.

-Ben hiçbir şey yaymıyorum, Egwene. Ama ne gördüysem gördüm ve bu, kaçan ineğini arayan bir çiftçi değildi. Egwene derin bir nefes aldı ve ağzını açtı, ama ne söylemeye niyetlendiyse, bu, hanın kapısının açılması ve dağınık, beyaz saçlı bir adamın kovalanıyormuş gibi telaşla dışarı çıkması ile unutuldu.şık Hanın kapısı, beyaz saçlı adamın arkasından vurularak kapandı. Adam dönüp dik dik kapıya baktı. Zayıftı, omuzları çökmüş olmasa uzun boylu olacaktı, ama yaşını inkâr edecek bir çeviklikle hareket ediyordu. Pelerini tuhaf şekillere ve büyüklüklere sahip, en ufak esinti ile dalgalanan, rengârenk yamalardan bir yığındı. Rand, al Vere Efendi ne derse desin, pelerinin oldukça kalın olduğunu, yamaların sırf süs olsun diye üzerine dikildiğini gördü.

-şık! diye fısıldadı Egwene heyecanla.

Beyaz saçlı adam, pelerini dalgalanarak hızla döndü. Uzun ceketi, tuhaf, bol kol yenlerine ve büyük ceplere sahipti. Başındaki saçlar kadar beyaz, gür bıyıkları, ağzının çevresinde kıpırdanıyordu ve yüzü zor zamanlar görmüş bir ağaç gibi boğum boğumdu. Uzun saplı, ince oymalı, dumanlar çıkaran bir pipo kullanarak azametle Rand a ve diğerlerine işaret etti. Çalı gibi kaşların altındaki mavi gözleri, üzerine düştüğü her şeyi delercesine bakıyordu.

Rand, adamın gözlerini de geri kalanını incelediği kadar inceledi. İki Nehir de herkesin gözleri koyu renkti. Tüccarların, koruyucuların, gördüğü herkesin çoğunun da öyle. Congarlar ve Coplinler, Rand ın gri gözleri ile alay edip durmuşlardı. Sonunda Rand Ewal Coplin in burnunu yumruklayana kadar; Hikmet bu yüzden onu iyice paylamıştı. Rand, kimsenin koyu renk gözlerinin olmadığı bir yer var mı, merak ediyordu. Belki Lan da oradan geliyordur.

-Burası nasıl bir yer? diye sordu şık, her nasılsa sıradan bir adamınkinden daha yüksek gelen, gür bir sesle. Açık havada bile büyük bir odayı doldurur, duvarlardan yankılanır gibi geliyordu.

-Tepedeki köyün hödükleri bana buraya karanlıktan önce ulaşabileceğimi söylediler, ama ancak öğleden önce yola çıkarsam bunu başarabileceğimi söylemeyi unuttular. Sonunda, iliklerime kadar üşümüş, sıcak bir yatağa muhtaç bir halde, gelmeyi başardığımda, hancınız sanki ben gezgin bir domuz çobanıymışım, sanki Köy Kurulunuz Festivalinizde sanatımı sergilemem için ayaklarıma kapanmamış gibi, saat hakkında homurdandı durdu. Ve bana, Belediye Başkanı olduğunu söyleme zahmetine bile katlanmadı. Nefes almak için yavaşladı, dik bakışları ile hepsini taradı, ama sonra hemen yine başladı.

-Ateşin önünde pipomu tüttürmek ve bir kupa bira içmek için aşağı indiğimde, salondaki her adam, sanki borç istemeye gelmiş, en sevmedikleri kayınbiraderleriymişim gibi bana baktı. İhtiyar bir dede ne tür hikâyeler anlatmam ya da anlatmamam gerektiği konusunda söylev çekmeye başladı, sonra bir kız çocuğu dışarı çıkmamı haykırdı ve hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmeyince koca bir sopa ile beni tehdit etti. Bir âşığa böyle davranıldığı nerede görülmüş? Egwene in yüzü karmakarışıktı, şık karşısında hissettiği hayret, Nynaeve i savunma arzusu ile lekelenmişti.

-Affedersiniz, şık Efendi, dedi Rand. Aptal aptal sırıttığını biliyordu.

-Kız çocuğu bizim Hikmet imizdir ve...

-O ay parçası mı? diye bağırdı şık.

-Köy Hikmeti ha? O yaşta, hava durumunu tahmin etmek ya da hastaları tedavi etmek yerine delikanlılarla flört ediyor olmalıydı. Rand huzursuzca kıpırdandı. Nynaeve in, adamın fikirlerini asla duymayacağını umut ediyordu. En azından, gösterisini yapana kadar. Perrin şığın sözleri ile irkildi ve Mat ses çıkarmadan ıslık çaldı. İkisi de Rand ile aynı fikirde gibiydi.

-Adamlar Köy Kurulu ndan, diye devam etti Rand.

-Eminim saygısızlık etmek istememişlerdir. Ghealdan da bir savaş çıktığını ve Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden bir adam bulunduğunu yeni öğrendik. Sahte bir Ejder. Aes Sedailer, Tar Valon dan oraya gidiyorlarmış. Kurul burada tehlikede olup olmadığımızı anlamaya çalışıyor.

-Bunlar eski haberler, Baerlon da bile, dedi şık umursamazca,

-ve orası dünyada herhangi bir şeyi öğrenen en son yerdir. Durdu, köye bakındı, sonra kuru kuru ekledi.

-Neredeyse son yer. Sonra gözleri, şimdi hanın önünde yalnız duran, milleri yere konulmuş arabaya takıldı.

-Demek öyle. Orada Padan Fain i tanıdığımı düşünmüştüm zaten. Sesi hâlâ gürdü, ama ahenk gitmiş, yerini küçümsemeye bırakmıştı.

-Fain hep kötü haberi hızla taşıyan biri olmuştur. Hatta haber ne kadar kötüyse, o kadar hızlı yayar. Onda adamdan çok kuzgunluk var.

-Fain Efendi sık sık Emond Meydanı na gelir, şık Efendi, dedi Egwene, aynı anda bir onaylamazlık izi, sevincini bozdu.

-Hep kahkaha doludur ve kötü haberden çok iyi haber getirir. şık onu bir an süzdü, sonra geniş geniş gülümsedi.

-Sen de güzel bir kızsın. Saçlarında gül goncaları olmalı. Ne yazık ki, bu sene havadan güller çekemeyeceğim, ama yarın gösterimin bir kısmı için yanımda durmaya ne dersin? İstediğim zaman flütü ve başka aletleri uzatırsın. Asistanım olarak daima en güzel kızı seçerim. Perrin kıkırdadı. Kıkırdamakta olan Mat yüksek sesle kahkaha attı. Rand şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı; Egwene ona dik dik bakıyordu ve o gülümsememişti bile. Kız doğruldu ve aşırı sakin bir sesle konuştu.

-Teşekkür ederim, şık Efendi. Size yardım etmekten memnun olurum.

-Thom Merrilin, dedi şık. Bakakaldılar.

-Adım Thom Merrilin, şık Efendi değil. Rengârenk pelerinini omuzladı ve aniden sesi bir kez daha büyük bir salonda yankılanır gibi çıkmaya başladı.

-Bir zamanlar bir Saray şığı idim, şimdi yüce şık Efendi mevkisine ulaştım, ama adım yalnızca Thom Merrilin dir ve âşık bana şeref veren unvanımdır yalnızca. Ve pelerinini sallayarak öyle karmaşık bir selam verdi ki, Mat alkışlamaya, Egwene takdirle mırıldanmaya başladı.

-şık... ah... Merrilin Efendi, dedi Mat, Thom Merrilin in dediklerinden nasıl bir hitap tarzı çıkarması gerektiğinden emin olamayarak.

-Ghealdan da neler oluyor? Bu sahte Ejder hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz? Ya da Aes Sedailer hakkında?

-Çerçiye benzer bir tarafım var mı, evlat? diye homurdandı şık, piposunu avcuna vurarak. Piposunu pelerinin ya da ceketinin içinde kaybetti; Rand piponun nereye, nasıl gittiğinden emin değildi.

-Ben bir âşığım, haber satıcısı değil. Ve Aes Sedailer hakkında hiçbir şey bilmemek gibi bir prensibim vardır. Böylesi çok daha güvenli.

-Ama savaş, diye başladı Mat hevesle, fakat Merrilin Efendi sözünü kesti.

-Savaşlarda, evlatlarım, aptallar aptalca sebepler yüzünden başka aptalları öldürür. Bunu bilmek yeterlidir. Ben sanatım için buradayım. Aniden Rand a parmağını uzattı.

-Sen, evlat. Sen uzun boylu birisin. Henüz tam boyuna ulaşmadın, ama bu yörede senin kadar uzun herhangi biri olduğundan kuşkuluyum. Köyde o renk gözlere sahip çok kişi yoktur, iddiaya girerim. Anlatmak istediğim, omuzların üzerinde bir balta sapısın ve bir Aiel Erkeği kadar uzunsun. Adın ne, delikanlı? Rand, adamın kendisi ile alay edip etmediğinden emin olamayarak, tereddütle ismini söyledi, ama şık çoktan dikkatini Perrin e çevirmişti.

-Ve senin de bir Ogier kadar cüssen var. Yeterince yakın. Sana ne diyorlar?

-Kendi omuzlarıma basıp durmadığım sürece değil. Perrin kahkaha attı.

-Korkarım Rand ve ben sıradan insanlarız. Ben Perrin Aybara. Thom Merrilin bıyıklarından birini çekiştirdi.

-Eh, şimdi. Hikâyelerimden uydurulmuş yaratıklar. Öyle mi? Görünüşe göre siz delikanlılar çok yolculuk etmişsiniz. Rand ağzını kapalı tuttu, kuşkusuz şimdi bir şakaya kurban gidiyorlardı, ama Perrin konuştu.

-Hepimiz Seyrantepe ye ve Deven Yolu na kadar gittik. Buralarda o kadar uzağa giden çok kişi yoktur. Gösteriş yapmıyordu. Perrin nadiren gösteriş yapardı. Yalnızca gerçeği söylüyordu.

-Hepimiz Bataklık ı da gördük, diye ekledi Mat ve onun sesi övüngen çıkıyordu.

-Su Korusu nun uzak ucundaki çamurluk. Bizden başka kimse oraya gitmez –bataklık kumu ve çamur doludur. Kimse Puslu Dağlar a da gitmez, ama biz gittik. En azından eteklerine kadar.

-O kadar uzağa mı? diye mırıldandı şık, bıyıklarını sıvazlayarak. Rand gülümsemesini saklamaya çalıştığını düşündü ve Perrin in kaşlarını çattığını gördü.

-Dağlar a çıkmak kötü şans getirir, dedi Mat, sanki daha ileri gitmediği için kendini savunurcasına.

-Bunu herkes bilir.

-Bu aptallıktan başka bir şey değil, Matrim Cauthon, diye öfkeyle araya girdi Egwene.

-Nynaeve diyor ki... Sustu, yanakları pembeleşti ve Thom Merrilin e fırlattığı bakış, eski sevecenliğini yitirdi.

-Bizimle alay etmeniz doğru değil... Hiç değil... Yüzü daha da fena kızardı ve sustu. Mat, olan biteni yeni anlamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

-Haklısın, çocuğum, dedi şık pişmanlıkla.

-İçtenlikle özür dilerim. Ben buraya sizi eğlendirmeye geldim. Ahh, dilim başımı hep belaya sokmuştur.

-Belki sizin kadar uzaklara gitmedik, dedi Perrin tatsız tatsız,

-ama Rand ın ne kadar uzun boylu olduğunun bununla ne ilgisi var?

-Yalnızca şu, evlat. Biraz sonra beni kaldırmana izin vereceğim, ama ayaklarımı yerden koparmayı başaramayacaksın. Ne sen, ne de şu uzun boylu arkadaşın –Rand dı, değil mi?ne de herhangi biri. Şimdi, buna ne dersin? Perrin hıhlayarak güldü.

-Bence seni şu anda bile kaldırabilirim. Ama ona doğru adım attığında, Thom Merrilin uzaklaşmasını işaret etti.

-Daha sonra, evlat, daha sonra. İzleyecek daha çok insan varken. Bir sanatçının seyirciye ihtiyacı vardır. şık handan çıktığından beri Otlak ta bir grup köylü toplanmıştı: genç erkekler ve kadınlar, daha büyük izleyicilerin arkasından gözetleyen, iri gözlü ve sessiz çocuklar. Hepsi şıktan mucizevi bir şeyler bekliyormuş gibi bakıyordu. Beyaz saçlı adam topluluğu taradı –onları sayıyormuş gibi görünüyordusonra kafasını hafifçe salladı ve içini çekti.

-Sanırım size küçük bir örnek sunsam iyi olacak. Böylece koşup diğerlerine anlatabilirsiniz, ha? Yarın, Festivalinizde izleyeceklerinizden küçük bir tadımlık. Bir adım geriledi, aniden havaya sıçradı, dönüp perende attı ve yüzü topluluğa dönük bir biçimde eski taş temelin üzerine kondu. Daha da fazlası, üç top –kırmızı, beyaz ve siyahayaklarının üzerine inerken ellerinde dans etmeye başladı.

İzleyicilerden yarı şaşkın, yarı tatmin dolu yumuşak bir ses çıktı. Rand bile sinirini unuttu. Egwene e sırıttı ve karşılığında sevinç dolu bir gülümseme aldı. Sonra ikisi birden utanmadan âşığa bakmak için döndüler.

-Hikâye mi istiyorsunuz? diye sordu Thom Merrilin.

-Hikâyelerim var ve size anlatacağım. Gözlerinizin önünde canlandıracağım onları. Mavi bir top bir yerlerden gelip diğerlerine katıldı, sonra yeşil bir tane, sonra sarı bir tane.

-Erkekler ve delikanlılar için büyük savaşların ve büyük kahramanların hikâyeleri. Kadınlar ve kızlar için Aptarigine Devri nin tamamı. Artur Paendrag Tanreall in, Şahinkanadı Artur un, bir zamanlar Aiel Kıraçları ndan Aryth Okyanusu na kadar tüm ülkelere, hatta daha ötesine hükmeden Büyük Kral Artur un hikâyeleri. Garip toprakların ve garip halkların, Yeşil Adam ın, Muhafızların ve Trollocların, Ogierlerin ve Aiellerin harika hikâyeleri. Bilge Danışman Anla nın Bin Masalı. Dev

-Katili Jaem. Susa nın Uzakgezgini Jain i Nasıl Ehlileştirdiği. Mara ve Üç Aptal Kral.

-Bize Lenn i anlat, diye seslendi Egwene.

-Ateşten yapılmış bir kartalın karnında nasıl aya uçtuğunu. Bize yıldızların arasında yürüyen, kızı Salya yı anlat. Rand göz ucuyla ona baktı, ama Egwene in dikkati âşığın üzerinde görünüyordu. Egwene macera ve uzun yolculuk hikâyelerini pek sevmezdi. En sevdikleri hep komik hikâyeler olmuştu ya da kadınların herkesten daha akıllı sanılan

insanları nasıl alt ettiklerine dair hikâyeler. Lenn ve Salya nın hikâyelerini sırf Rand ı iğnelemek için istediğinden emindi. Kızın, dışarıdaki dünyanın İki Nehir halkına uygun olmadığını gördüğü açıktı. Macera hikâyelerini dinlemek, hatta onlar hakkında hayal kurmak bir şeydi; onların çevrenizde olup bitmesi ise bambaşka bir şey.

-Eski hikâyeler bunlar, dedi Thom Merrilin ve aniden ellerinde üç renkli top çevirmeye başladı.

-Bazılarına göre Efsaneler Çağı ndan önceki Çağ dan hikâyeler. Hatta belki daha yaşlı. Ama ben tüm hikâyeleri biliyorum, unutmayın, geçmiş ve gelecek Çağlara dair. İnsanların gökyüzüne ve yıldızlara hükmettiği Çağları, insanların hayvanlarla kardeş olup kükrediği Çağları. Mucize Çağları, Dehşet Çağları. Göklerden ateşler yağarak sona eren Çağları, toprağı ve denizi karın ve buzun kapladığı Çağları. Ben tüm bu hikâyeleri biliyorum ve size hepsini anlatacağım. Dev Mosk un ve dünyayı çepeçevre dolanabilen Ateşten Kargısının hikâyeleri ve Her şey Kraliçesi Alsbet ile savaşlarının hikâyeleri. Şifacı Materese in, Mucizevi Ind in Annesinin hikâyeleri. Toplar şimdi iç içe geçmiş iki çember biçiminde Thom un ellerinde dans ediyordu. Sesi bir şarkıyı andırıyordu ve konuşurken, izleyiciler üzerindeki etkisini ölçermiş gibi yavaş yavaş dönüyordu.

-Size Efsaneler Çağı nın sonunu, Ejder i ve onun Karanlık Varlık ı insanların dünyasına salıverme teşebbüsünü anlatacağım. Size Aes Sedailerin dünyayı parçaladığı Delilik Çağı nı anlatacağım: dünyaya hükmetmek için insanların Trolloclarla savaştığı Trolloc Savaşları nı; insanların insanlarla savaştığı ve bugünün uluslarının oluştuğu Yüzyıl Savaşları nı. Size, erkeklerin ve kadınların, zenginlerin ve fakirlerin, büyüklerin ve küçüklerin, gururluların ve alçakgönüllülerin maceralarını anlatacağım. Gökyüzü Sütunları Kuşatması. İyi Kadın Karil in Kocasının Horlamasına Derman Bulması. Kral Darith ve Ailesinin Düşüşü... Sözcükler ve top çevirme aniden sona erdi. Thom, topları havada kaptı ve konuşmayı bıraktı. Moiraine, Rand fark etmeden izleyicilere katılmıştı. Lan omzundaydı, ama adamı görebilmek için iki kez bakması gerekmişti. Thom, Moiraine e bir an yan yan baktı, yüzü ve bedeni, topları geniş kol yenlerinde kaybetmek dışında kıpırtısızdı. Sonra pelerinini açarak selam verdi.

-Affınıza sığınırım, ama siz bu yöreden değilsiniz, değil mi?

-Leydi! diye tısladı Ewin öfkeyle.

-Leydi Moiraine. Thom gözlerini kırpıştırdı, sonra yerlere kadar eğildi.

-Tekrar affedersiniz... ah, Leydi. Saygısızlık etmek istemedim. Moiraine elini hafifçe salladı.

-Saygısızlık ettiğini düşünmedim, şık Efendi. Ve adım yalnızca Moiraine dir. Gerçekten de buraların yabancısıyım, senin gibi evimden uzakta, yalnız başıma yolculuk ediyorum. İnsan bir yabancıyken, dünya tehlikeli bir yer olabilir.

-Leydi Moiraine hikâyeler topluyor, diye araya girdi Ewin. İki Nehir de olan şeylere dair hikâyeler. Ama burada hikâyelere konu olabilecek ne olmuş olabilir, bilmiyorum.

-Hikâyelerimden sizin de hoşlanacağınızı umuyorum... Moiraine. Thom kadını açık bir ihtiyatlılıkla izledi. Onu orada bulmaktan pek memnun olmamış gibi görünüyordu. Rand aniden onun gibi bir hanımefendiye Baerlon ya da Caemlyn de ne tür eğlenceler sunulabileceğini merak etti. Kuşkusuz bir âşıktan daha fazlası.

-Bu bir zevk meselesi, şık Efendi, diye yanıt verdi Moiraine.

-Bazı hikâyeleri severim, bazılarını sevmem. Thom un selamı daha da abartılı oldu, uzun bedenini bükerek yere paralel getirdi.

-Sizi temin ederim, benim hikâyelerimin hiçbiri hoşnutsuzluk yaratmaz. Hepsi memnun eder ve eğlendirir. Ve bana çok büyük bir şeref veriyorsunuz. Ben basit bir âşığım; başka bir şey değil. Moiraine, selamına zarif bir baş sallama ile yanıt verdi. Bir an Ewin in ona verdiği Leydi unvanından çok daha fazlasıymış, kullarından birinin sunusunu kabul ediyormuş gibi göründü. Sonra sırtını döndü. Lan, bir kuğuyu takip eden kurt gibi takip etti. Thom çalı gibi kaşlarını çatarak, parmak boğumları ile uzun bıyıklarını sıvazlayarak, ikisi Otlak ı yarılayana kadar arkalarından baktı. Hiç memnun olmadı, diye düşündü Rand.

-Biraz daha hokkabazlık yapacak mısın? diye sordu Ewin.

-Ateş ye, diye bağırdı Mat.

-Ateş yemeni görmek istiyorum,

-Arp! diye haykırdı kalabalığın içinden bir ses.

-Arp çal! Başka birisi flüt istedi.

O anda hanın kapısı açıldı ve Köy Kurulu birbirlerini ittirerek dışarı boşaldı. Nynaeve de aralarındaydı. Rand Padan Fain in yanlarında

olmadığını gördü; görünüşe göre Çerçi baharatlı şarabı ile sıcak salonda kalmayı tercih etmişti.

Thom Merrilin aniden sert brendi hakkında bir şeyler mırıldanarak eski temelden aşağı atladı. İzleyicilerinin haykırışlarını duymazdan gelerek daha onlar çıkmadan Kurul Üyeleri nin arasından geçti ve hana girdi.

-Bu âşık mı, yoksa kral mı? diye sordu Cenn Buie sinirli bir sesle.

-Para israfı, bana sorarsanız. Bran al Vere, âşığın arkasından yarı döndü, sonra başını salladı.

-O adam hak ettiğinden daha fazla sorun olabilir. Pelerinine sarınmakla meşgul olan Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti.

-İstiyorsan âşık için endişelen, Brandelwyn al Vere. En azından o Emond Meydanı nda ve bunu sahte Ejder için söyleyemezsin. Ama hazır endişelenmeye başlamışken, burada endişelenmeni haklı çıkaracak başkaları da var.

-İzin verirsen, Hikmet, dedi Bran sert sert,

-nezaket göster ve kimin hakkında endişeleneceğimi bana bırak. Moiraine Hanım ve Lan Efendi hanımda konuktur ve nazik, saygın insanlardır. Onlardan hiçbiri tüm Kurul un önünde bana aptal demedi. Onlardan hiçbiri Kurul a içlerinde aklı başında olan tek kişi bile olmadığını söylemedi.

-Öyle görünüyor ki, tahminlerim şimdiki haliyle bile fazla iyimsermiş, diye terslendi Nynaeve. Arkasına bakmadan yürüyüp gitti ve Bran i çenesini oynatarak bir yanıt ararken bıraktı.

Egwene konuşacakmış gibi Rand a baktı, ama bunun yerine Hikmet in ardından fırladı. Rand, onun İki Nehir den ayrılmasını engelleyecek bir yol olması gerektiğini biliyordu, ama aklına gelen tek çare, kız gönüllü olsa bile kendisinin hazır olmadığı bir şeydi. Ve kız bunu hiç istemediğini söylemiş kadar olmuştu ve bu da Rand ın kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu.

-O genç kadının bir kocaya ihtiyacı var, diye hırladı Cenn Buie, ayak parmaklarının üzerinde yaylanarak. Yüzü mordu ve zaman geçtikçe daha da kararıyordu.

-Hiç saygısı yok. Biz Köy Kuruluyuz, bahçesini tırmıklayan oğlanlar değil ve... Belediye Başkanı burnundan nefes verdi ve aniden ihtiyar çatı tamircisine döndü.

-Sus, Cenn! Kara peçeli bir Aiel gibi davranmayı bırak! Sıska adam hayretler içinde, ayak parmaklarının üzerinde dondu. Belediye Başkanı öfkesinin onu alt etmesine asla izin vermezdi. Bran dik dik baktı.

-Yak beni, ama ilgilenmemiz gereken, bu aptallıktan başka işlerimiz var. Yoksa Nynaeve in haklı olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Sonra sert adımlarla hana girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Kurul üyeleri Cenn e bir bakış fırlattılar, sonra farklı yönlere dağıldılar. Haral Luhhan dışında hepsi. O alçak sesle konuşarak yüzü taşa dönmüş çatı tamircisine eşlik etti. Cenn in mantıklı olanı görmesini sağlayabilen tek kişi demirciydi.

Rand, babasını karşılamaya gitti, arkadaşları da onu takip etti.

-Al Vere Efendi yi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, dedi Rand ve Mat ten bıkkın bir bakış kazandı.

-Belediye Başkanı ve Hikmet, nadiren aynı fikirde oluyorlar, dedi Tam,

-ve bugün normalden az anlaştılar. Hepsi bu. Her köyde aynıdır.

-Ya sahte Ejder? diye sordu Mat ve Perrin hevesli mırıltılarını ekledi.

-Ya Aes Sedailer? Tam yavaşça başını iki yana salladı.

-Fain Efendi zaten anlattıkları dışında pek az şey biliyor. En azından, bizi ilgilendirecek pek az şey. Kazanılan ya da kaybedilen savaşlar. Yitirilen, sonra tekrar geri alınan şehirler. Işık a şükür, hepsi Ghealdan da. Yayılmadı ya da Fain Efendi nin bildiği kadarıyla yayılmadı.

-Savaşlar benim ilgimi çekiyor, dedi Mat ve Perrin ekledi,

-Savaşlar hakkında ne dedi?

-Savaşlar benim ilgimi çekmiyor, Matrim, dedi Tam.

-Ama eminim daha sonra size hepsini anlatmaktan memnun olacaktır. Beni ilgilendiren, Kurul un anladığı kadarıyla burada onlar için endişelenmemiz gerekmemesi. Aes Sedailerin güneye giderken buraya uğraması için hiçbir sebep göremiyoruz. Ve dönüş yolculuğuna gelince, Gölgeler Ormanı nı geçmek ve Beyaz Nehir de yürümek istemeyeceklerdir. Rand ve diğerleri gülüştüler. İki Nehir e yalnızca Taren Salı üzerinden, kuzeyden gelinmesinin iki sebebi vardı. Elbette ilki, batıdaki Puslu Dağlar dı ve Bataklık doğu yolunu aynı etkinlikle kesiyordu. Güneyde ismini, taşların ve kayaların hızla kuzeyden akan suları köpürecek kadar çalkalamasından alan Beyaz Irmak vardı. Beyaz Irmak ın ötesinde Gölgeler Ormanı uzanıyordu. Pek az İki Nehir sakini

Beyaz Irmak ı aşmıştı, daha da azı geri dönmüştü. Ama genel olarak, Gölgeler Ormanı nın, herhangi bir yol ya da köy olmaksızın, sayısız kurt ve ayı barındırarak yüz altmış kilometre, hatta daha fazla uzandığı kabul ediliyordu.

-Demek bizim için bu kadar, dedi Mat. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

-Pek değil, dedi Tam.

-Yarın değil öbür gün Deven Yolu ve Seyrantepe ye adam göndereceğiz. Taren Salı na da. Nöbet tutulmasını sağlayacağız. Beyaz Irmak boyunca ve Taren da atlılar olacak. Arada da devriye gezilecek. Aslında bugün başlanması gerek, ama yalnızca Belediye Başkanı benimle aynı fikirde. Diğerleri insanların Bel Tine ı İki Irmak ta at koşturarak geçirmesini nasıl isteyeceklerini bilmiyorlar.

-Ama endişelenmemize gerek olmadığını söyledin sanıyordum, dedi Perrin ve Tam başını salladı.

-Endişelenmemiz gerekmez, dedim evlat, endişelenmiyoruz değil. Ne olmaması gerektiğinden emin oldukları şeyler olduğu için ölen insanlar gördüm. Dahası, savaş her tür insanı yerinden edecek. Çoğu, yalnızca güvenlik bulmaya çalışacak, ama başkaları kargaşadan kâr etmenin yollarını arayacak. Güvenlik arayanlara yardım eli uzatacağız, ama ikinci türden insanları kendi yollarına göndermeye hazır olmalıyız. Mat aniden sesini yükseltti.

-Biz de katılabilir miyiz? Ben katılmak istiyorum. Köydeki herkes kadar iyi at binebildiğimi biliyorsun.

-Birkaç hafta sürecek soğuk, can sıkıntısı ve kötü uyku istiyorsun, öyle mi? Tam güldü.

-Muhtemelen bundan fazlası olmayacak. Öyle umuyorum. Mültecilerin yolundan bile çok uzaktayız. Ama kararını verdiysen al Vere Efendi ile konuşabilirsin. Rand, bizim için çiftliğe dönme zamanı geldi. Rand şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı.

-Kış Gecesi ni burada geçireceğimizi sanıyordum.

-Çiftlikte ilgilenmemiz gereken şeyler var ve senin yanımda olman gerekiyor.

-Öyle olsa bile, daha saatlerce oyalanabiliriz. Ben de devriye için gönüllü olmak istiyorum.

-Şimdi gidiyoruz, diye yanıt verdi babası, artık tartışma kabul etmeyen bir sesle. Daha yumuşak sesle ekledi,

-Yarın döneceğiz ve Belediye Başkanı ile konuşmana yetecek kadar zamanımız olacak. Festival için de yeterince zamanın olacak. Beş dakika sonra ahırda beni bul. Tam gider gitmez Mat Perrin e,

-Nöbette Rand ve bana katılacak mısın? diye sordu.

-İddiaya girerim daha önce İki Nehir de böyle bir şey hiç olmamıştır. Taren a kadar gidersek askerleri bile görebiliriz. Başka kim bilir neleri. Hatta Tenekecileri bile.

-Umarım gelebilirim, dedi Perrin yavaşça,

-yani Luhhan Usta nın bana ihtiyacı olmazsa.

-Savaş Ghealdan da, diye terslendi Rand. Çaba göstererek sesini alçalttı.

-Savaş Ghealdan da ve Aes Sedailer de Işık bilir nerede. Hiçbiri burada değil. Ama siyah pelerinli adam burada, yoksa unuttun mu? Diğerleri utançla bakıştılar.

-Üzgünüm, Rand, diye mırıldandı Mat.

-Ama babamın ineklerini sağmak dışında bir şey yapma şansı pek sık gelmiyor. Diğerlerinin ürkmüş bakışları altında doğruldu.

-Eh, onları sağıyorum, hem de her gün.

-Kara atlı, diye hatırlattı Rand.

-Ya birisine zarar verirse?

-Belki savaştan kaçan bir mültecidir, dedi Perrin kuşkuyla.

-Her neyse, dedi Mat.

-Nöbetçiler onu bulacaktır.

-Belki, dedi Rand,

-ama dilediği zaman yok olabiliyormuş gibi görünüyor. Onu aramaları gerektiğini bilseler daha iyi olabilir.

-Devriye için gönüllü olurken al Vere Efendi ye anlatırız, dedi Mat,

-o Kurul a söyler, onlar da nöbetçilere.

-Kurul mu! dedi Perrin inanmazlıkla.

-Belediye Başkanı kahkahalarla gülmezse şanslıyız. Luhhan Usta ve Rand ın babası zaten, ikimizin gölgeden korktuğumuzu düşünüyor. Rand içini çekti.

-Eğer yapacaksak, şimdi yapsak iyi olur. Bugün yarından daha yüksek sesle kahkaha atmayacak.

-Belki, dedi Perrin, Mat e yan yan bakarak,

-onu gören başkalarını bulmaya çalışmalıyız. Bu gece köydeki herkesi göreceğiz. Mat in kaşları iyice çatıldı, ama yine de bir şey söylemedi. Hepsi Perrin in Mat ten daha güvenilir tanıklar bulmaları gerektiğini kastettiğini anlamıştı.

-Yarın daha yüksek sesle gülmeyecek, diye ekledi Perrin, Rand tereddüt edince.

-Ve ona gittiğimizde yanımızda başka birilerinin olmasını tercih ederim köyün yarısı birden de olabilir. Rand yavaşça başını salladı. Şimdiden, Al Vere Usta nın kahkahasını duyabiliyordu. Daha çok tanık fena olmazdı. Eğer üçü de adamı görmüşlerse, başkalarının da görmüş olması gerekirdi. Görmüş olmalıydılar.

-O halde yarın. Siz ikiniz bu gece öğrenebildiğinizi öğrenin, yarın Belediye Başkanı na gideriz. Ondan sonra... İkisi sessizce ona baktılar, siyah pelerinli adamı başka kimse görmemişse ne olacağı sorusunu kimse sormadı. Ama soru gözlerinde açıktı ve Rand ın bir yanıtı yoktu. Derin derin iç çekti.

-Artık gitmeliyim. Babam bir deliğe düşüp kaldığımı sanacak. Vedalaşmalar eşliğinde, yüksek tekerlekli arabanın millerine dayalı durduğu ahır avlusuna yürüdü.

Ahır, yüksek tepeli, saz damlı, uzun, dar bir binaydı. Zeminleri saman kaplı bölmeler, yalnızca iki yandaki açık kapıların aydınlattığı loş binanın iki yanını dolduruyordu. Çerçi nin atları sekiz bölmede yulaflarını çiğniyorlardı. Al Vere Efendi nin dev Dhurranları, çiftçilerin kendi atlarının başa çıkamayacağı kadar çok yükü olduğu zaman kiraladığı atlar altı bölme işgal ediyordu, ama bunların dışında yalnızca üç bölme daha doluydu. Rand atlarla binicilerini kolaylıkla eşleyebileceğini düşündü. Yüksek, geniş göğüslü, siyah aygır, Lan in olmalıydı. Yay gibi bir boynu olan, bölmesinde dururken bile dans eden bir kız kadar çevik adımlar atan zarif, beyaz kısrak ancak Moiraine e ait olabilirdi. Ve tanımadığı üçüncü at, tozlu kahverengi, tahta göğüslü, sıska, iğdiş edilmiş hayvan Thom Merrilin e mükemmel uyuyordu.

Tam, ahırın arka tarafında durmuş, Bela nın ipini tutuyor, alçak sesle Hu ve Tad ile konuşuyordu. Rand ahırda iki adım atmadan babası ahır uşaklarına başını salladı, Bela yı dışarı çıkardı ve yolunun üzerindeki Rand ı geçerken toparladı.

Tüylü kısrağın koşumlarını sessizlik içinde taktılar. Tam, öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, Rand dilini tuttu. Belediye Başkanı bir kenara, babasını bile siyah pelerinli atlı konusunda ikna etmeye can atmıyordu. Yarın, Mat ve diğerleri adamı gören başkalarını bulduktan sonra yeterince zamanı olacaktı. Başkalarını bulurlarsa.

Araba sarsılarak hareket ettiğinde Rand arkadan yayını ve sadağını aldı, arabanın yanında koşar adım yürürken beceriksizce sadağı kemerine taktı. Köyün son evlerine ulaştıklarında bir ok taktı, yarı kaldırarak, yarı çekerek taşımaya başladı. Çoğu yapraksız ağaçlardan başka görecek bir şey yoktu, ama yine de omuzları gerildi. Önceden hazır tutmazsa, yayı kaldıracak zamanı olmayabilirdi.

Yaydaki gerginliği uzun zaman sürdüremeyeceğini biliyordu. Yayı kendisi yapmıştı ve o yörede onu sonuna kadar gerebilen birkaç kişiden biri Tam di. Çevresine bakınarak aklını kara atlıdan uzaklaştıracak bir şey aradı. Ormanın ortasında, pelerinleri rüzgârla dalgalanırken, bu kolay bir şey değildi.

-Baba, dedi sonunda.

-Kurul un neden Padan Fain i sorguladığını anlamadım. Bir çabayla gözlerini ağaçlardan ayırdı ve Bela nın sırtından Tam e baktı.

-Bana öyle geliyor ki, vardığınız kararı oracıkta verebilirdiniz. Belediye Başkanı İki Nehir de Aes Sedai ve sahte Ejder olabileceğinden bahsederek herkesi korkudan deliye döndürdü.

-İnsanlar tuhaftır, Rand. En iyileri bile öyledir. Haral Luhhan ı düşün. Luhhan Usta güçlü ve cesur bir adamdır, ama hayvan kesimi izlemeye bile dayanamaz. Bembeyaz olur.

-Bunun ne ilgisi var ki? Luhhan Usta nın kan görmeye dayanamadığını herkes bilir ve Coplinler ile Congarlar dışında kimse buna aldırmaz.

-Yalnızca şu, evlat. İnsanlar her zaman tahmin ettiğin gibi düşünüp hareket etmezler. Oradaki insanlar... dolu ekinlerini çamura gömse, rüzgâr yöredeki tüm çatıları uçursa, kurtlar sürülerinin yarısını kapsa, kollarını sıvarlar ve baştan başlarlar. Homurdanırlar, ama bunu yaparken zaman harcamazlar. Ama onlara Aes Sedailerden, Ghealdan daki sahte Ejder den bahset, kısa süre sonra Ghealdan ın Gölgeler Ormanı nın diğer yanında, o kadar da uzakta olmadığını, Tar Valon dan Ghealdan a çizdiğin düz bir çizginin doğuda, o kadar da uzağımızdan

geçmeyeceğini düşünmeye başlarlar. Sanki Aes Sedailer kırlardan geçmek yerine Caemlyn ve Lugard yollarını kullanmayı tercih etmeyeceklermiş gibi! Yarın sabaha kadar köyün yarısı savaşın tepemize çökmek üzere olduğundan emin olurdu. Fikirlerini değiştirmek haftalarımızı alırdı. Ne güzel bir Bel Tine olurdu ama. Bu yüzden onlar fikir yürütemeden Bran onlara uygun bir fikir verdi.

-Kurul un sorunu değerlendirdiğini gördüler ve şimdiye dek ne karar aldığımızı öğrenmişlerdir. Bizi, olayları herkesten daha iyi değerlendirebildiğimize güvendikleri için Köy Kurulu na seçtiler. Fikirlerimize güveniyorlar. Cenn inkilere bile, sanırım bu bizler için çok iyi şeyler ifade etmiyor. Her durumda, endişelenecek bir şey olmadığını duyacaklar ve buna inanacaklar. Aynı sonuca kendileri de ulaşamayacaklarından ya da zaman içinde ulaşmayacaklarından değil, ama bu şekilde, Festival in mahvolmaması sağlandı ve kimse büyük ihtimalle olmayacak bir şey için haftalarca endişelenmek zorunda kalmayacak. Her şeye rağmen olursa bile... eh, devriyeler elimizden geleni yapmamız için bizi önceden uyaracak. Ama gerçekten de buna varacağına inanmıyorum. Rand yanaklarını şişirdi. Görünüşe göre, Kurul da olmak düşündüğünden daha karmaşıktı. Araba Taşocağı Yolu üzerinde yuvarlanmaya devam etti.

-Perrin dışında herhangi biri o tuhaf atlıyı görmüş mü? diye sordu Tam.

-Mat görmüş, ama... Rand gözlerini kırpıştırdı, sonra Bela nın sırtının üzerinden babasına baktı.

-Bana inanıyor musun? Geri dönmeliyim. Onlara söylemeliyim. Köye koşmak için dönerken Tam in bağırması onu durdurdu.

-Yavaş, evlat, yavaş! Sence konuşmak için boşuna mı bu kadar bekledim? Rand gönülsüzce, Bela nın ardından gıcırdayarak ilerleyen arabanın yanında kaldı.

-Fikrini değiştirmene ne sebep oldu? Neden diğerlerine söyleyemiyorum?

-Kısa süre sonra öğrenecekler. En azından Perrin öğrenecek. Mat ten emin değilim. Çiftliklere olabildiğince çabuk haber ulaştırılmalı, ama bir saat sonra Emond Meydanı nda çevrede Festival e davet etmek istemeyeceğin türden bir yabancının dolandığını bilmeyen on altı yaşından büyük kimse kalmayacaktır; en azından yeterince sorumluluk

sahibi olabilecek kimse. Gençleri korkutacak böyle bir şey olmadan da kış yeterince kötüydü.

-Festival mi? dedi Rand.

-Eğer onu görseydin, on beş kilometreden yakına gelmesini istemezdin. Belki yüz elli kilometre.

-Belki, dedi Tam sakin sakin.

-Yalnızca Ghealdan daki sorunlardan kaçan bir mülteci olabilir ya da daha büyük olasılıkla burada Baerlon ya da Taren Salı ndan daha kolay iş yapabileceğini düşünen bir hırsız. Öyle olsa bile, buralardaki kimse çalınmasına aldırmayacak kadar çok şey sahibi değil. Adam savaştan kaçmaya çalışıyorsa... eh, insanları korkutmanın bahanesi olmaz. Nöbetçiler atlarına bindikten sonra, ya adamı bulacak ya da korkutup kaçıracaklardır.

-Umarım korkutup kaçırırlar. Ama bu sabah bana inanmamışken, neden şimdi inanıyorsun?

-Kendi gözlerime inanmak zorundaydım, evlat ve hiçbir şey görmedim. Tam kır kafasını salladı.

-Öyle görünüyor ki, yalnızca gençler bu adamı görüyor. Ama Haral Luhhan Perrin in gölgelerden korktuğunu söylediğinde, her şey ortaya çıktı. Jon Thane in en büyük oğlu da onu görmüş. Samel Crawe un oğlu Bandry de. Eh, dördünüz birden bir şey gördüğünüzü söylemişseniz –ve hepiniz sağlam çocuklarsınızbiz görmüş olsak da olmasak da, bir şey olduğunu düşünmeye başlarız. Cenn hariç hepimiz, elbette. Her neyse, bu yüzden eve gidiyoruz işte. İkimiz de uzaktayken, bu yabancı orada dilediği zararı verebilir. Festival olmasaydı, yarın köye dönmezdim. Ama sırf bu adam ortalarda dolanıyor diye kendi evimizde tutsak olamayız.

-Ban ve Lem i bilmiyordum, dedi Rand.

-Kalanımız yarın Belediye Başkanı na gidecektik, ama bize inanmayacağından korkuyorduk.

-Gri saçlarımızın olması beynimizin ekşidiği anlamına gelmez, dedi Tam kuru kuru.

-Bu yüzden gözünü aç. Tekrar ortaya çıkarsa, belki ben de görebilirim adamı. Rand denileni yapmaya koyuldu. Adımlarının hafiflediğini hissetmek onu şaşırttı. Omuzlarındaki düğümler yok olmuştu. Hâlâ korkuyordu, ama eskisi kadar kötü değil. Tam ve o Taşocağı Yolu nda, sabahki kadar yalnızdılar, ama bir şekilde tüm köy

yanlarındaymış gibi hissediyordu. Siyah pelerinli adam, Emond Meydanı halkının bir araya geldiğinde halledemeyeceği hiçbir şey yapamazdı.Kış Gecesi Araba çiftlik evine ulaştığında güneş akşama yatmıştı. Büyük bir ev değildi; doğudaki, zaman içinde geniş aileleri barındıracak şekilde büyümüş yaygın çiftlik evleri kadar büyük değildi. İki Nehir de evler genellikle, teyzeler, halalar, dayılar, amcalar, kuzenler ve yeğenler dahil iki ya da üç nesli bir çatı altında barındırırdı. Tam ve Rand, Batı Ormanı nda çiftçilik yapmaları kadar, yalnız yaşayan iki adam olmaları yüzünden de sıradışı sayılırdı.

Burada odaların çoğu tek kat üzerindeydi, kanatları ya da eklentileri olmayan temiz bir dikdörtgen. Dik, saz damın altında iki yatak odası ve bir tavan arası vardı. Kış fırtınalarından sonra sağlam, ahşap duvarlardaki badananın çoğu silinmişse de, ev hâlâ derli toplu ve bakımlıydı, çatı onarılmış ve kapılar ile kepenkler yerli yerindeydi ve kasalarına iyi oturuyorlardı.

Ev, ahır ve taş koyun ağılı çiftlik avlusunda bir üçgen oluşturuyordu. Birkaç tavuk soğuk toprağı eşelemek için dışarı çıkmıştı. Açık bir kırkma kulübesi ve taş bir yalak ağılın yanında duruyordu. Çiftlik ile ağaçların arasındaki alanda sıkı duvarlı bir kurutma kulübesinin yüksek konisi görülüyordu. İki Nehir deki pek az çiftçi, tüccarlara satacak yün ve tütünleri olmadan yapabilirlerdi.

Rand taş ağıla göz attığında, sürünün iri boynuzlu koçu bakışlarına karşılık verdi, ama siyah yüzlü diğerleri uzandıkları yerde ya da kafaları yemliğin içinde kaldı. Tüyleri gür ve kıvırcıktı, ama hava kırkma için hâlâ soğuktu.

-Siyah pelerinli adamın buraya geldiğini sanmıyorum, diye seslendi Rand, mızrak elinde, evin çevresinde dolaşarak yeri inceleyen babasına.

-Çevrede birisi olsaydı koyunlar bu kadar sakin olmazdı. Tam başını salladı, ama durmadı. Evi son bir kez tamamen dolaştıktan sonra aynısını ahır ve ağıl için yaptı. Tütsü ve kurutma kulübelerini bile kontrol etti. Kuyudan bir kova su çekti, avcuna doldurdu, suyu kokladı, sonra dikkatle dilinin ucunu dokundurdu. Aniden bir kahkaha kopardı, sonra hızla içti.

-Gelmemiş anlaşılan, dedi Rand a, elini ceketinin önüne silerek.

-Göremediğim ve duyamadığım atlar ve adamlar hakkındaki bunca konuşma her şeye iki kez bakmama sebep oluyor. Kuyu suyunu bir

başka kovaya doldurdu ve bir elinde kova, diğerinde mızrak, eve yöneldi.

-Akşam yemeği için yahni yapacağım. Burada olduğumuza göre, birkaç işi halletsek iyi olur. Rand Kış Gecesi ni Emond Meydanı nda geçirmemesine üzülerek yüzünü buruşturdu. Ama Tam haklıydı. Çiftlikte iş hiç bitmezdi; ne zaman birini bitirsen, diğer iki tanesi seni bekliyor olurdu. Tereddüt etti, ama yine de yayını ve sadağını el altında tuttu. Kara atlı görünürse, onunla elinde bir çapadan başka bir şey yokken yüzleşmek istemiyordu.

İlk önce Bela yı ahıra yerleştirmesi gerekiyordu. Atın koşumlarını çıkardı, ahırda, ineğin yanındaki bölmeye götürdü, sonra pelerinini bir kenara koydu ve kısrağı avuç avuç kuru samanla ovdu, sonra bir çift çalıyla kaşağıladı. Dar merdiveni kullanarak samanlığa tırmandı ve atın yemesi için saman attı. Birkaç kepçe de yulaf verdi, ama pek az yulafları kalmıştı ve hava yakın zamanda ısınmazsa, başka kalmayabilirdi. İnek sabah, hava aydınlanmadan sağılmış, her zamanki sütünün ancak çeyreğini vermişti; kış oyalandıkça sütü çekiliyor gibiydi.

Koyunlara iki gün yetecek kadar yem kalmıştı. Şimdiye dek otlağa çıkmış olmalıydılar, yeterince ot bitmemesine karşın sularını yine de ağzına kadar doldurdu. Tavukların yumurtalarını da topladı. Yalnızca üç tane vardı. Tavuklar yumurtalarını saklamak konusunda akıllanıyor gibiydi.

Tam dışarı çıkıp, koşumları onarmak için ahırın önündeki sıraya oturup, mızrağını yana dayadığında, çapayı sebze bahçesine götürüyordu. Bu, Rand ın bir adım ötede, pelerininin üzerinde duran yayı hakkında kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu.

Pek az ot baş vermişti, ama yine de ortalıkta ottan başka bir şey görünmüyordu. Lahanalar gelişmemişti, fasulye ve bezelyeler henüz filizlenmişti ve pancarlardan iz yoktu. Her şey ekilmiş değildi elbette; yalnızca bir kısmı, kiler boşalmadan önce soğuk bir şeylerin yetişmesine izin verecek kadar kırılır umuduyla ekilen birkaç şey. Çapalama işini bitirmesi uzun sürmedi, geçmiş yıllarda bu onu memnun ederdi, ama şimdi, bu sene hiçbir şey yetişmezse ne yapacaklarını düşünüyordu. Hoş bir düşünce değil. Ve daha kesmesi gereken odunlar vardı.

Rand a, kesmesi gereken odun olmadığı zamanların üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Ama şikâyet etmek evi ısıtmayacaktı, bu yüzden

baltayı aldı, okunu ve sadağını kütüğe dayayarak ve işe koyuldu. Çabuk, sıcak bir ateş için çam, uzun uzun yanması için meşe. Kısa süre sonra ceketini bir kenara koyacak kadar ısınmıştı. Kestiği odunların oluşturduğu yığın yeterince büyüdüğünde onları evin yanına, önceki odunların yanına sıraladı. Çoğu, saçaklara kadar uzanıyordu. Normalde yılın bu zamanında odun yığını küçük ve sayısı az olurdu, ama bu sene değil. Kes, yığ, kes, yığ, kendini baltanın ve odun yığmanın temposunda unuttu. Onu kendine Tam in, omzundaki eli getirdi ve bir an şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı.

O çalışırken gri alacakaranlık çökmüştü ve hızla geceye doğru soluyordu. Dolunay ağaç tepelerinin üzerinde duruyor, kafalarına düşecekmiş gibi solgun ve şişkin, ışıldıyordu. Rüzgâr da o fark etmeden soğumuştu ve lime lime bulutlar kararan gökyüzünde sürükleniyordu.

-Gidip yıkanalım, evlat, sonra akşam yemeğimizi yiyelim. Yatmadan önce sıcak banyo yapmamız için içeri su taşıdım bile.

-Sıcak olan her şey kulağıma güzel geliyor, dedi Rand, pelerinini alıp omuzlarına atarken. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu ve baltayı sallarken unuttuğu rüzgâr, çalışmayı bıraktığından bu yana terini dondurmaya çalışıyor gibiydi. Esnemesini bastırdı, eşyalarının kalanını toparlarken titredi.

-Ve uyku da. Festival boyunca uyuyabilirim.

-Bu konuda iddiaya girmek ister misin? Tam gülümsedi, Rand da karşılık olarak sırıttı. Bir hafta boyunca uyumasa bile Bel Tine ı kaçırmazdı. Bunu kimse yapmazdı.

Tam mumlar konusunda cömert davranmıştı ve büyük, taş şöminede bir ateş çıtırdıyordu, bu yüzden oturma odası sıcak, neşeli bir his veriyordu. Odada şömine dışında geniş, meşe bir masa vardı. On iki, hatta daha fazla kişinin oturabileceği kadar uzun bir masa, ama Rand ın annesi öldüğünden beri nadiren o kadar kişi o masanın başında toplanmıştı. Tam in beceriyle yaptığı birkaç dolap ve sandık, duvarların dibine dizilmişti. Masanın çevresinde yüksek sırtlı sandalyeler vardı. Tam in okuma sandalyesi adını verdiği yastıklı sandalye ateşe dönük duruyordu. Rand o ateşin önündeki halıya uzanarak okumayı tercih ediyordu. Kapının yanındaki kitap rafları Badeçay Hanı ndakiler kadar uzun değildi, ama kitap bulmak zordu. Pek az çerçi birkaç kitaptan fazlasını taşırdı ve onların da isteyen herkese ödünç verilmesi gerekirdi.

Oda, çoğu çiftçi karısının evleri kadar temiz görünmese de –Tam in pipoluğu ve Uzakgezgini Jain in Yolculukları kitabı masanın üzerinde duruyordu, bir başka ahşap ciltli kitap okuma sandalyesinin yastığının üzerinde yatıyordu; onarılacak bir koşum parçası şöminenin yanındaki sırada duruyordu ve yamanacak bazı gömlekler sandalyenin üzerine yığılmıştıo kadar lekesiz olmasa da, yine de yeterince temiz ve düzenliydi, ateş kadar sıcak ve huzur verici bir yaşanmışlık hissi taşıyordu. Burada, duvarların ötesindeki soğuğu unutmak mümkündü. Burada sahte Ejder yoktu. Savaşlar ve Aes Sedailer yoktu. Siyah pelerinli adamlar yoktu. Ateşin üzerindeki yahni tenceresinden yükselen kokular odaya yayılıyor, Rand ı kurt gibi acıktırıyordu.

Babası, uzun saplı, tahta bir kaşıkla yahni tenceresini karıştırdı.

-Biraz daha pişsin. Rand ellerini ve yüzünü yıkamaya seyirtti; kapının yanındaki masanın üzerinde bir lavabo ve bir sürahi vardı. Asıl istediği, teri ve dışarının soğuğunu yıkayıp götürecek sıcak bir banyoydu, ama önce arka odadaki büyük güğümü ısıtmaları gerekecekti.

Tam, bir dolabın arka taraflarını araştırdı ve eli kadar uzun bir anahtar buldu. Kapının üzerindeki iri, demir kilide soktu ve çevirdi. Rand ın sorarcasına bakması üzerine konuştu:

-Emin olmak en iyisi. Belki hayal görmeye başlıyorum ya da belki hava ruhumu karartıyor, ama... İçini çekti ve anahtarı avcuna vurdu.

-Arka kapıya bakacağım, dedi ve evin arka tarafında yok oldu.

Rand, her iki kapının da kilitlendiğini hiç hatırlamıyordu. İki Nehir de kimse kapısını kilitlemezdi. Buna gerek yoktu. En azından şimdiye kadar olmamıştı.

Yukarıdan, Tam in yatak odasından, bir şey yerde sürükleniyormuş gibi bir sürtünme sesi geldi. Rand kaşlarını çattı. Tam, aniden mobilyaların yerini değiştirmeye karar vermemişse, ancak yatağının altındaki büyük sandığı çekiyor olabilirdi. Rand ın hatırladığı kadarıyla hiç yapmadığı bir başka şey.

Çay için bir çaydanlığı suyla doldurdu ve ateşin üzerindeki çengele astı, sonra masayı kurdu. Tasları ve kaşıkları kendisi oymuştu. Öndeki kepenkleri henüz kapatmamışlardı ve zaman zaman dışarıya bakıyordu, ama henüz tam anlamıyla gece olmamıştı ve tek görebildiği, ayın

düşürdüğü gölgelerdi. Kara atlı rahatlıkla dışarıda olabilirdi, ama bunu düşünmemeye çalıştı.

Tam geri döndüğünde, Rand şaşkınlık içinde bakakaldı. Tam in belinden kalın bir kemer sarkıyordu ve kemerde, siyah kının ve uzun kabzasının üzerine bronz birer balıkçıl işlenmiş bir kılıç asılıydı. Rand ın kılıç taktığını gördüğü tek insanlar tüccarların koruyucularıydı. Ve Lan, elbette. Babasının bir kılıcının olduğu aklına asla gelmeyecek bir şeydi. Balıkçıllar dışında, kılıç Lan in kılıcına çok benziyordu.

-Onu nereden buldun? diye sordu.

-Bir çerçiden mi aldın? Ne kadar verdin? Tam yavaşça silahı çekti; parlak metalin üzerine ateş ışıkları yansıdı. Rand ın tüccarların koruyucularında gördüğü düz, kaba kılıçlara hiç benzemiyordu. Üzerinde mücevher ya da altın süslemeler yoktu, ama yine de ona görkemli geliyordu. Hafifçe kıvrılmış, bir kenarı keskin çeliğinin üzerine bir başka balıkçıl işlenmişti. Kabzanın kenarı örgüye benzer kısa kesiklerle süslenmişti. Tüccarların koruyucularının kılıçları ile karşılaştırıldığında neredeyse kırılgan görünüyordu, onlarınki genellikle iki kenarı keskin ve bir ağacı kesecek kadar kalın olurdu.

-Uzun zaman önce edindim, dedi Tam.

-Buradan çok uzaklarda. Ve kesinlikle çok fazla ödedim; iki bakır metelik bunlardan biri için çok fazladır. Annen onaylamadı, ama zaten o benden daha bilgeydi. O zamanlar gençtim ve fiyatına değer gelmişti. Annen hep ondan kurtulmamı istedi ve bir kez onun haklı olduğunu, kılıcı birine verip kurtulmam gerektiğini düşündüm. Ateşi yansıtan kılıç alev almış gibiydi. Rand irkildi. Sık sık bir kılıç sahibi olmak konusunda hayaller kurmuştu.

-Vermek mi? Böyle bir kılıcı nasıl verebilirsin? Tam hıhladı.

-Koyun güderken pek işe yaramıyor, değil mi? Onunla tarla sürebilir misin ya da ekin biçebilir misin? Elinde böyle bir şeyle ne yaptığını merak edermişçesine uzun uzun kılıca baktı. Sonunda derin bir iç çekti.

-Ama kara hayallere kapılmıyorsam, eğer şansımız yaver gitmezse, belki önümüzdeki birkaç gün onu eski bir sandığa tıktığım için memnun olacağız. Kılıcı hiç zorlanmadan kınına soktu ve yüzünü buruşturarak elini gömleğine sildi.

-Yahni hazır olmalı. Sen çayı demlerken ben tabaklara koyayım. Rand başını salladı ve çay kutusunu aldı, ama her şeyi bilmek istiyordu.

Tam neden bir kılıç satın almıştı? Aklına bir neden gelmiyordu Ve Tam kılıca nerede rastlamıştı? Ne kadar uzakta? Kimse İki Nehir den ayrılmazdı ya da en azından pek az kişi ayrılırdı. Hep babasının uzaklara gitmiş olması gerektiğini düşünmüştü –annesi yabancıydıama bir kılıç?.. Masaya oturduklarında soracağı çok soru vardı.

Çay suyu şiddetle kaynıyordu. Çaydanlığı çengelden alabilmek için sapına bir kumaş parçası sarmak zorunda kaldı. Isı hemen kumaştan geçti. Ateşten doğrulurken, kapı kilidi sarsarak vuruldu. Kılıç ve elindeki sıcak çaydanlık hakkındaki tüm düşünceler aklından uçtu, gitti.

-Komşulardan biri, dedi kararsızca.

-Dautry Efendi yine bir şeyler ödünç almak istiyordur... Ama en yakındaki komşuları olan Dautrylerin çiftliği gün ışığında bile bir saat uzaktaydı ve Oren Dautry, ne kadar utanmaz bir ödünç alıcı olsa da, evini karanlıkta terk edecek bir adam değildi.

Tam yavaşça yahni dolu tabakları masaya bıraktı. Sessizce masadan uzaklaştı, iki eli de kılıcın kabzasındaydı.

-Bence... diye başladı ve kapı hızla açıldı, demir kilidin parçaları dönerek yere düştü.

Kapıda bir siluet belirdi, Rand ın gördüğü tüm insanlardan daha iriydi, dizlerine kadar uzanan siyah bir zincir zırh giymişti, bileklerinde, dirseklerinde ve omuzlarında çiviler vardı. Bir eli, ağır, tırpan gibi bir kılıç tutuyordu; diğer eli ışığa karşı gözlerine siper edilmişti.

Rand tuhaf bir rahatlama hissetti. Bu her kimse, siyah pelerinli atlı değildi. Sonra kapıya sürtünen kıvrık koç boynuzlarını, ağzın ve burnun olması gereken yerde tüylü bir hayvan ağzı olduğunu gördü. Bütün bunları derin bir nefes alacak kadar zamanda gördü ve hiç düşünmeden, kaynar çaydanlığı yarı insan kafaya fırlatırken bir dehşet çığlığı kopardı.

Sıcak su yüzüne çarparken yaratık kısmen acıyla, kısmen hayvansı bir hırlama ile kükredi. Çaydanlık çarpar çarpmaz Tam in kılıcı parladı. Kükreme o anda bir hırıltıyla dönüştü ve dev şekil arkaya devrildi. O düşmeyi bitirmeden bir başkası öne geçmek için pençeleyerek yolunu açmaya başlamıştı bile. Tam yeniden saldırmadan, Rand şekilsiz bir kafanın üstünde sivri boynuzlar gördü ve sonra iki dev beden kapıyı tıkadı. Babasının ona bağırmakta olduğunu fark etti.

-Kaç, evlat! Ağaçlığa saklan! Kapıdaki cesetler, kapıdakiler onları çekip yolu açmaya çalışırken sarsıldılar. Tam, omzunu dev masanın altına soktu; homurdanarak kaldırıp kargaşanın tepesine indirdi.

-Tutulmayacak kadar çok var burada! Arkaya! Koş! Koş! Ben arkandan gelirim! Rand daha dönerken, babasına bu kadar çabuk itaat ettiği için içini utanç doldurdu. Nasıl yapacağını hayal edemese de, orada kalıp babasına yardım etmek istiyordu, ama korku onu boğazından yakalamıştı ve bacakları kendi iradeleri ile hareket ediyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı, odadan evin arkasına doğru fırladı. Ön kapıdaki çatırtılar ve bağrışmalar peşinden geldi.

Elini arka kapının üzerindeki sürgüye koyduğu anda gözleri, daha önce hiç kilitlenmemiş olan demir kilide takıldı. Bu gece Tam onu kilitlemişti. Sürgüyü olduğu yerde bırakarak yan pencereye fırladı, camı kaldırdı, kepenkleri açtı. Alacakaranlığın yerini gece almıştı. Dolunay ve sürüklenen bulutlar, avluda benekli gölgelerin birbirini kovalamasına sebep oluyordu.

Gölgeler, dedi kendi kendine. Yalnızca gölgeler. Dışarıdaki birisi ya da bir şey açmaya çalışırken arka kapı gıcırdadı. Rand ın ağzı kurudu. Bir çatırtı kapıyı sarstı ve Rand a hız verdi; yerdeki deliğine dalan bir tavşan gibi pencereden dışarı kaydı ve evin yanına büzüldü. Odanın içinde, ahşap gök gürültüsü gibi çatırdayarak kıymık kıymık parçalandı.

Kendini doğrulup çömelmeye, sonra pencereden içeriyi gözetlemeye zorladı. Yalnızca tek gözüyle, pencerenin köşesinden. Karanlıkta fazla bir şey seçemiyordu, ama görmek istediğinden fazlasını gördü. Kapı çarpılmış, menteşesinden sarkıyordu. Gölgeli şekiller ihtiyatla odada yürüyor, alçak, gırtlaktan gelen seslerle konuşuyorlardı. Rand söylenenlerden hiçbir şey anlamadı; dil sert, insan dili için uygunsuz geliyordu kulağa. Baltalar, mızraklar ve sivri uçlu şeyler ay ışığının parıltılarını donuk donuk yansıtıyordu. Çizmeler yerde sürtülüyordu ve toynak gibi ritmik tıkırtılar duyuluyordu.

Ağzını ıslatmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp, elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı.

-Arkadan geliyorlar! Sözcükler gaklama gibi çıktı, ama en azından çıkmışlardı. Bunu yapabileceğinden emin değildi.

-Ben dışarıdayım! Kaç, baba! Son sözcükle, koşarak evden uzaklaşmaya başladı.

O garip dilde boğuk bağırışlar arka odada yükseldi. Cam, keskin bir şangırtı ile parçalandı ve bir şey bütün ağırlığı ile arkasında, yere indi. Rand içlerinden birinin, açıklıktan geçmeye çalışmak yerine camı kırdığını tahmin etti, ama haklı olup olmadığını görmek için arkasına bakmadı. Av köpeklerinden kaçan bir tilki gibi, ormana yönelmiş gibi yaparak, ayın düşürdüğü en yakın gölgeye koştu, sonra karnının üzerine uzandı ve ahıra, onun geniş ve koyu gölgelerine doğru süründü. Bir şey omuzlarına düştü ve Rand savaşmaya mı, yoksa kaçmaya mı çalıştığını bilemeden çırpındı, ta ki Tam in yonttuğu yeni kazma sapı ile mücadele ettiğini anlayana kadar.

Salak! Bir an nefesini düzenlemeye çalışarak orada yattı. Coplin aptalı salak! Sonunda, kazma sapını da yanında sürükleyerek ahırın arkası boyunca süründü. Fazla değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Köşeden ihtiyatla avluya ve eve baktı.

Arkasından atlayan yaratıktan iz yoktu. Her yerde olabilirdi. Kuşkusuz onu arıyordu. O anda bile üzerine geliyor olabilirdi.

Solunda, ağılı korku dolu melemeler doldurdu; sürü kaçmaya çalışır gibi karıştı. Gölgeli şekiller evin ışıklı pencerelerinin önünden geçti ve çeliğe çarpan çeliğin sesi karanlıkta çınladı. Aniden pencerelerden biri bir cam ve tahta yağmuru ile patladı ve Tam, kılıcı elinde, dışarıya sıçradı. Ayaklarının üzerine kondu, ama koşarak evden uzaklaşmak yerine, kırık pencereden ve kapıdan çıkmaya çalışan canavar gibi şeyleri görmezden gelerek arka tarafa fırladı.

Rand gözlerine inanamaz bir halde bakakaldı. Neden uzaklaşmaya çalışmıyordu? Sonra anladı. Tam, Rand ın sesini en son evin arkasından duymuştu.

-Baba! diye bağırdı.

-Buradayım! Tam, adımının ortasında döndü, Rand a doğru değil, ondan uzağa koşmaya başladı.

-Kaç, evlat! diye bağırdı, kılıcı ile ilerideki birine işaret eder gibi yaparak.

-Saklan! Arkasından bir düzine iri şekil aktı, havayı sert bağırışlar ve tiz ulumalar doldurdu.

Rand ahırın arkasındaki gölgelere çekildi. İçeride yaratık kaldıysa, oradan onu göremezlerdi. Güvendeydi, en azından şimdilik. Ama Tam değildi. Tam, o şeyleri Rand dan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Elleri kazma

sapını kavradı ve aniden kahkaha atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kazma sapı. O yaratıkların biriyle elinde bir kazma sapıyla yüzleşmek, Perrin ile değnek oynamaya pek benzemeyecekti. Ama Tam in onu kovalayanlarla yalnız başına yüzleşmesine izin veremezdi.

-Tavşan izi sürüyormuş gibi hareket edersem, diye fısıldadı kendi kendine,

-asla beni göremezler ve duyamazlar. Ürkütücü haykırışlar karanlıkta yankılandı ve Rand yutkunmaya çalıştı.

-Aç kurtlardan bir sürüye benziyorlar. Sessizce ahırdan uzaklaştı, ormana doğru kaydı. Kazma sapını öyle sıkıyordu ki, elleri acıyordu.

Ağaçlar çevresini sardığında, başta onlarda teselli buldu. Çiftliğe saldıran yaratıklar her ne ise, onlardan saklanmasına yardımcı oluyorlardı. Ama ağaçların arasından geçerken ayın gölgeleri kaydı ve sanki ormanın karanlığı da kayıyor, değişiyor gibi geldi. Ağaçlar uğursuz uğursuz tepesinde yükseliyor, dallar ona doğru kıvranıyordu. Ama onlar yalnızca ağaçlar ve dallar mıydı? Onu beklerken neredeyse gırtlaklarında bastırdıkları boğuk kahkahaları duyabiliyordu. Tam i kovalayanların ulumaları artık geceyi doldurmuyordu, ama onun yerini alan sessizliğin içinde, ne zaman rüzgâr bir dalı bir başkasına sürtse irkiliyordu. Gittikçe daha fazla eğildi ve gittikçe daha yavaş hareket etmeye başladı. İşitilme korkusu ile nefes almayı bırakacaktı neredeyse.

Aniden arkadan bir el ağzının üzerine kapandı ve demirden bir el bileğini kavradı. Serbest eliyle, ona saldıranı yakalayabilmek için çılgınca arkasını pençeledi.

-Boynumu kırma, evlat, dedi Tam in boğuk fısıltısı.

Rand ın içini bir rahatlama duygusu doldurdu, kasları gevşeyiverdi. Babası onu bıraktığında, kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Tam bir dirseğine dayanarak yanında çöktü.

-Son birkaç yılda ne kadar büyüdüğünü düşünebilseydim bunu yapmaya kalkmazdım, dedi Tam alçak sesle. Konuşurken gözleri devamlı dolanıyor, karanlığı dikkatle gözlüyordu. Ama sesini yükseltmediğinden emin olmak zorundaydım. Bazı Trollocların kulakları köpek kadar keskindir. Belki daha keskin.

-Ama Trolloclar yalnızca... Rand sözünü bitirmeden sustu. Yalnızca masal değil, bu geceden sonra değil. O şeyler Trolloc ya da Karanlık Varlık bile olabilirdi.

-Emin misin? diye fısıldadı.

-Yani... Trolloclar hakkında?

-Eminim. Ama onları İki Nehir e ne getirmiş olabilir?.. Bu geceden önce hiç Trolloc görmemiştim, ama gören adamlarla konuştum, bu yüzden biraz bilgim var. Belki bizi hayatta tutmaya yetecek kadar. Dikkatle dinle. Bir Trolloc karanlıkta bir insandan daha iyi görür, ama parlak ışık onları körleştirir, en azından bir süreliğine. Bu kadar çok Trolloc un arasından kaçabilmemizin tek sebebi muhtemelen bu. Bazıları ses ya da koku ile iz sürebilir, ama tembel oldukları söylenir. Eğer onlardan yeterince uzun süre uzak kalabilirsek, pes edeceklerdir. Bu, Rand ın kendini yalnızca biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

-Hikâyelerde insanlardan nefret ediyorlardı ve Karanlık Varlık a hizmet ediyorlardı.

-Eğer Gecenin Çobanı nın sürülerine ait olan bir şey varsa, evlat, o da Trolloclardır. Sırf öldürme zevki için öldürürler, böyle duydum. Ama bilgim bu kadar, senden korkmadıkları sürece güvenilmemeleri gerektiği dışında ve o zaman da fazla değil. Rand ürperdi. Bir Trolloc un korktuğu herhangi bir şeyle karşılaşmak istediğini sanmıyordu.

-Sence hâlâ bizi arıyorlar mıdır?

-Belki, belki değil. Çok zeki görünmüyorlar. Ormana girdiğimiz zaman zorluk çekmeden peşimdekileri dağlara doğru yolladım. Tam sağ tarafı ile uğraştı, sonra elini yüzüne yaklaştırdı.

-Ama peşimizdelermiş gibi davransak en iyisi.

-Yaralanmışsın.

-Sesini alçak tut. Yalnızca bir çizik ve zaten şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. En azından hava ısınıyor gibi. Derin bir iç çekiş ile sırtüstü uzandı.

-Belki geceyi dışarıda geçirmek çok kötü olmaz. Kafasının bir tarafından, Rand ceketi ve pelerini hakkında sevgi dolu düşünceler geçiriyordu. Ağaçlar rüzgârın şiddetini kesiyordu, ama aradan geçen kısmı yine de donmuş bir bıçak gibi keskindi. Tereddütle Tam in yüzüne dokundu ve irkildi.

-Ateş gibisin. Seni Nynaeve e götürmeliyim.

-Biraz sonra, evlat.

-Harcanacak zamanımız yok. Karanlıkta uzun yol gideceğiz. Ayağa kalktı ve babasını kaldırmaya çalıştı. Tam in sıktığı dişlerinden kaçan bir inleme Rand ın onu telaşla yere indirmesine sebep oldu.

-Bırak biraz dinleneyim, evlat. Yorgunum. Rand yumruklarını kalçasına vurdu. Çiftlik evinin rahatında, bir ateş ve battaniye, bol bol su ve söğüt kabukları ile Bela yı alıp Tam i köye götürmek için beklemeye gönüllü olabilirdi. Ama burada ateş yoktu, battaniye, araba, Bela yoktu. Ama onlar hâlâ evin arkasındaydılar. Tam i onlara taşıyamıyorsa, belki en azından onları buraya, Tam e getirebilirdi. Eğer Trolloclar gitmişse. Eninde sonunda gitmek zorundaydılar.

Kazma sapına baktı, sonra bıraktı. Bunun yerine Tam in kılıcını çekti. Kılıç solgun ay ışığı altında donuk donuk parladı. Uzun kabza elinde tuhaf duruyordu. Kılıcı birkaç kez havaya savurdu, sonra içini çekerek durdu. Havayı doğramak kolaydı. Bir Trolloc a karşı yapması gerekse, kaçmaya başlayacağından ya da yerinde donup kalacağından emindi. Sonra Trolloc o tuhaf kılıcını sallayacak ve... Kes şunu! Hiçbir faydası yok! Kalkmaya yeltendiği zaman Tam kolunu yakaladı.

-Nereye gidiyorsun?

-Arabaya ihtiyacımız var, dedi nazikçe.

-Ve battaniyelere. Kolunu babasının elinden ne kadar kolay kurtardığını görünce şok geçirdi.

-Dinlen, ben döneceğim.

-Dikkatli ol, dedi Tam, soluk alırken.

Ay ışığı altında Tam in yüzünü göremiyordu, ama gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

-Olacağım. Bir şahinin yuvasını keşfeden bir fare kadar dikkatli, diye düşündü.

Bir gölge kadar sessiz, karanlığın içine kaydı. Çocukken arkadaşları ile ormanda kovalamaca oynadığı zamanları, elini birinin omzuna koymadan önce işitilmemek için ne kadar uğraştığını hatırladı. Bir şekilde bunun da aynı olduğuna kendini ikna edemiyordu.

Ağaçtan ağaca kayarken bir plan yapmaya çalıştı, ama ağaçlığın kenarına ulaşana kadar on plan yapmış, onundan da vazgeçmişti. Her şey Trollocların orada olup olmamasına bağlıydı. Gitmişlerse, eve yürüyüp ihtiyaç duyduklarını alması yeterli olacaktı. Hâlâ oradalarsa...

Bu durumda Tam in yanına dönmekten başka hiçbir şey gelmezdi elinden. Bundan hoşlanmıyordu, ama kendini öldürtmesinin Tam e faydası olmazdı.

Çiftlik binalarına doğru baktı. Ahır ve koyun ağılı ay ışığı altında karanlık şekillerden başka bir şey değildi. Ama evin ön pencerelerinden ve ön kapıdan ışık süzülüyordu. Yalnızca babamın yaktığı mumlar mı, yoksa bekleyen Trolloclar mı var? Bir gece şahininin ötüşü ile yerinden sıçradı, sonra titreyerek bir ağaca yaslandı. Bu onu hiçbir yere götürmüyordu. Karnının üzerinde uzandı, kılıcı beceriksizce önünde tutarak sürünmeye başladı. Ağılın arkasına varana kadar çenesini topraktan kaldırmadı.

Taş duvarın arkasına çökerek dinledi. Geceyi bölen tek bir ses bile yoktu. Dikkatle duvarın üzerinden bakacak kadar yükseldi. Avluda kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Evin pencerelerinin ya da kapının önünden geçen gölgeler yoktu. Önce Bela ve araba mı, yoksa battaniyeler ve başka şeyler mi? Karar vermesine ışık yardım etti. Ahır karanlıktı. İçeride herhangi bir şey bekliyor olabilirdi ve çok geç olana kadar fark etmeyebilirdi. En azından evin içini görebiliyordu.

Yine çökmeye hazırlanırken, aniden durdu. Hiçbir ses yoktu. Pek olası olmasa da, koyunların çoğu sakinleşmiş ve uykuya dalmış olmalıydı, ama birkaçı gecenin ortasında bile hep uyanık olur, kıpırdanır, arada bir melerdi. Koyunların yerde oluşturduğu gölge yığınını zar zor ayırt edebiliyordu. Bir tanesi neredeyse altındaydı.

Ses çıkarmamaya çalışarak duvarın üzerinden sarktı, elini belirsiz şekle uzattı. Parmakları kıvırcık yüne dokundu, sonra bir ıslaklığa; koyun kıpırdamadı. Rand çekilirken ciğerleri hızla boşaldı, ağılın dışında yere çökerken neredeyse kılıcını düşürecekti. Zevk için öldürürler. Titreyerek elindeki ıslaklığı toprağa sildi.

Hırsla kendine hiçbir şeyin değişmediğini söyledi. Trolloclar kasaplıklarını yapmışlar ve gitmişlerdi. Bunu aklında tekrarlayarak avluda süründü. Elinden geldiğince yere yakın kaldı, ama aynı zamanda her tarafı gözetlemeye çalıştı. Bir solucana imreneceği hiç aklına gelmemişti.

Evin önündeki duvarın yanında, kırık pencerenin altında uzandı ve dinledi. Duyduğu en yüksek ses, kendi kulaklarındaki donuk gümlemeydi. Yavaş yavaş yükseldi, içeriye baktı.

Yahni tenceresi ocaktaki küllerin üzerinde, ters duruyordu. Kırık, kıymık kıymık tahtalar odaya saçılmıştı; sağlam tek bir eşya bile yoktu. Masa bile çarpılmış, iki bacağı kesilmişti. Her çekmece çekilmiş ve parçalanmıştı; her dolap, her sandık açıktı, pek çok kapak tek menteşeden sarkıyordu. İçindekiler dağınıklığın üzerine fırlatılmıştı ve her şey beyaz bir toza bulanmıştı. Şöminenin yanına fırlatılmış yırtık çuvallara bakılırsa un ve tuz. Mobilya kalıntılarının üzerinde dört dolaşık beden yatıyordu. Trolloclar.

Rand birini koç boynuzlarından tanıdı. Diğerleri de farklı, ama benzerdi. Tiksinti verici hayvan burunları, boynuzlar, tüyler ve kürk insan yüzlerini çarpıtmıştı. Neredeyse insansı elleri her şeyi daha da kötüleştiriyordu. İkisinin çizmesi vardı; diğerleri toynaklıydı. Gözleri yanmaya başlayana kadar baktı. Trollocların hiçbiri kıpırdamadı. Ölmüş olmalıydılar. Ve Tam bekliyordu.

Ön kapıdan içeri koştu ve koku ile öğürerek durdu. Bu kokuya yakın olabilecek tek şey, aylarca temizlenmemiş bir ahırın kokusu olabilirdi. Duvarlar dışkıyla kirletilmişti. Ağzından nefes almaya çalışarak, telaşla yerdeki yığını dürtüklemeye başladı. Dolaplardan birinde bir su tulumu olmalıydı.

Bir sürtünme sesi iliklerine dek donmasına sebep oldu. Masanın kalıntılarına takılarak döndü. Dengesini sağladı ve çenesini ağrıyacak kadar sıkmış olmasa takırdayacak dişlerinin arasından inledi.

Trolloclardan biri ayağa kalkıyordu. İçe çökmüş gözlerin altından bir kurt burnu çıkıntı yapıyordu. Duygusuz, düz gözler ve aşırı insansı. Tüylü, sivri kulakları durmadan seğiriyordu. Keskin, keçi toynaklarının üzerinde ölü arkadaşlarının üzerinden aştı. Diğerlerinin giydiği ile aynı zincir zırh deri pantolonuna sürtünüyordu ve dev, tırpan gibi kıvrık bir kılıç yanında asılı duruyordu.

Gırtlaktan gelen, keskin bir sesle bir şeyler mırıldandı, sonra konuştu,

-Diğerleri gitti. Narg kaldı. Narg akıllı. Sözcükler çarpıktı ve zor anlaşılıyordu. İnsan dili için yapılmamış bir ağızdan çıkıyordu. Ses tonu yatıştırıcı olmalı, diye düşündü Rand, ama gözlerini uzun ve keskin, yaratığın telaffuz ettiği her sözcük ile parlayan lekeli dişlerden ayıramıyordu.

-Narg birilerinin geleceğini biliyordu. Narg bekledi. Kılıca gerek yok. Kılıcı indir. Trolloc konuşana kadar Rand Tam in kılıcını iki elinde tutmuş, ucunu yaratığa çevirmiş, önünde salladığını fark etmemişti. Yaratığın başı ve omuzları Rand dan yüksekti. Göğsü ve kolları Luhhan Usta yı ufak tefek gösterecek kadar iriydi.

-Narg incitmeyecek. İşaret ederek bir adım attı.

-Kılıcı indir. Ellerinin arkasındaki siyah tüyler kürk gibi gürdü.

-Uzak dur, dedi Rand, sesinin titremiyor olmasını dileyerek.

-Neden yaptınız bunu? Neden?

-Vlja daeg roghda! Hırlama hemen geniş bir sırıtmaya dönüştü.

-Kılıcı indir. Narg incitmeyecek. Myrddraal seninle konuşacak. Bir duygu çakması çarpık yüzden geçti. Korku.

-Diğerleri dönecek, sen Myrddraal le konuşacak. Bir adım daha attı, iri eli kılıcının kabzasına gitti.

-Kılıcı indir. Rand dudaklarını ıslattı. Myrddraal! Hikâyelerin en kötüsü bu gece canlanmıştı. Eğer bir Soluk geliyorsa, bir Trolloc bunun yanında renksiz kalacaktı. Uzaklaşmak zorundaydı. Ama eğer Trolloc o dev gibi kılıcı çekerse, fazla şansı olmayacaktı. Dudaklarını titrek bir gülümseme ile büktü.

-Tamam. Eli kılıcını daha sıkı kavradı, iki elini yanlara sarkıttı.

-Konuşalım. Kurt gülümsemesi hırlamaya dönüştü ve Trolloc üzerine atladı. Rand o kadar iri bir şeyin bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemişti. Çaresizce kılıcını kaldırdı. Canavar bedeni üzerine çarptı, onu duvara yapıştırdı. Ciğerlerindeki nefes boşaldı. Trolloc tepede, birlikte yere düşerlerken nefes almaya çalıştı. Çılgınca ezici ağırlığın altında çabaladı, ona uzanan iri ellerden, kapanan çenelerden kaçınmaya çalıştı.

Trolloc aniden kasıldı ve hareketsizleşti. Ezilmiş ve yaralanmış, tepesindeki gövde yüzünden yarı boğulmuş, Rand bir anlığına inanmazlık içinde yattı, kaldı. Ama hızla aklı başına geldi, en azından cesedin altından kıvranarak çıkacak kadar. Evet, bir cesetti. Tam in kılıcının kanlı çeliği, Trolloc un sırtının ortasından çıkıyordu. Tam, zamanında kalkmıştı. Rand ın elleri de kanla kaplıydı ve gömleğinin önünde siyah bir leke oluşturmuştu. Midesi bulandı ve kusmamak için yutkundu. İçi korkuyla dolu olduğu zamanki gibi titriyordu, ama bu sefer halâ hayatta olduğu için rahatlama hissediyordu.

Diğerleri dönecekler, demişti Trolloc. Diğer Trolloclar çiftlik evine döneceklerdi. Ve bir Myrddraal, bir Soluk. Hikâyeler, Solukların altı metre boyunda olduklarını, ateşten gözleri olduğunu ve gölgeleri at gibi sürdüklerini anlatırdı. Bir Soluk yan döndüğü zaman yok olurdu ve duvarlar onları durduramazdı. Yapmak için geldiği şeyleri yapmalı ve bir an önce gitmeliydi.

Gösterdiği çaba ile homurdanarak, kılıcı almak için Trolloc un bedenini kaldırdı –açık gözler ona dikilince neredeyse kaçacaktı. Ölüm donukluğuna sahip olduklarını anlaması bir dakikasını aldı.

Ellerini lime lime bir paçavraya sildi –o sabah Tam in gömleklerinden biriydive kılıcı çekip kurtardı. Kılıcı temizledi, sonra paçavrayı gönülsüzce yere bıraktı. Düzenlilik için zaman yok, diye düşündü, durdurmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldığı bir kahkaha ile. İçinde yaşanacak hale gelmesi için, evi nasıl temizleyeceklerini düşünemiyordu. Muhtemelen korkunç koku tahtalara sinmiş olmalıydı. Düzenlilik için zaman yok. Belki hiçbir şey için zaman yok.

İhtiyaç duyacağı bir sürü şeyi unuttuğundan emindi, ama Tam bekliyordu ve Trolloclar dönecekti. Hızla, aklına gelen her şeyi toparladı. Yukarıdaki yatak odalarından battaniyeler, Tam in yarasını sarmak için temiz kumaşlar. Pelerinleri ve ceketleri. Koyunları otlağa götürdüğünde yanına aldığı bir su tulumu. Temiz bir gömlek. Ne zaman üstünü değiştirmek için zaman bulacağını bilmiyordu, ama ilk fırsatta üzerindeki kan lekeli gömleği çıkarmak istiyordu. Söğüt kabuğu ve başka ilaçlarla dolu küçük keseler dokunmaya cesaret edemediği karanlık, çamurlu görünüşlü yığının içindeydi.

Tam in getirdiği bir kova su hâlâ şöminenin yanında duruyordu, mucize eseri dökülmemiş ve dokunulmamıştı. Su tulumunu kovadan doldurdu, kalanı ile telaşla ellerini yıkadı ve unutmuş olabileceği bir şey olup olmadığını görmek için hızlı bir arama yaptı. Dağınıklığın içinde yayını buldu. En kalın noktasından ikiye kırılmıştı. Parçaları bırakırken ürperdi. Şimdiye dek toparladıklarım yetmek zorunda, diye karar verdi. Hızla her şeyi kapının dışına yığdı.

Evi terk etmeden önce, yerdeki yığının içinden bir lamba buldu. İçinde hâlâ gaz vardı. Mumların birinden yakarak kepenkleri kapattı –kısmen rüzgâra karşı, ama daha çok dikkat çekmemek içinve bir elinde lamba, diğerinde kılıç, dışarıya seyirtti. Ahırda ne bulacağından emin

değildi. Koyun ağılı çok şey ummasını engelliyordu. Ama Tam i Emond Meydanı na götürebilmek için arabaya ihtiyacı vardı ve araba için de Bela ya ihtiyacı vardı. Zorunluluk, biraz umut beslemesini sağlıyordu.

Ahırın kapıları açıktı, biri rüzgârla, menteşelerinin üzerinde gıcırdıyordu. Ahırın içi her zamanki gibi görünüyordu en azından. Sonra gözleri boş bölmelere takıldı, bölme kapıları menteşelerinden koparılmıştı. Bela ve inek yoktu. Hızla ahırın arkasına gitti. Araba yan yatmış, tekerlerindeki çubukların yarısı kırılmıştı. Millerinden biri otuz santim kalmıştı.

Uzak tutmaya çalıştığı ümitsizlik sonunda içini doldurdu. Babası taşınmaya dayanabilse bile, Tam i köye kadar taşıyabileceğinden emin değildi. Bunun acısı Tam i ateşten daha çabuk öldürebilirdi. Yine de, kalan tek şansı buydu. Burada elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gitmek için dönerken gözleri saman saçılmış yerde yatan kesik mile takıldı. Aniden gülümsedi.

Telaşla lambayı ve kılıcı saman saçılı yere bıraktı ve hemen arabayla uğraşmaya başladı. İttirerek arabayı düzeltti, bu arada daha fazla teker çubuğu kırdı, sonra omzunu dayayarak öbür tarafa yatırdı. Zarar görmemiş mil dimdik duruyordu. Kılıcı kapıp güngörmüş dişbudağa indirmeye başladı. Memnunlukla, darbeleri ile büyük parçalar koptuğunu gördü. Elinde iyi bir balta varmışçasına, hızla kesti.

Mil kurtulduğu zaman hayretle kılıcın kenarına baktı. En keskin balta bile, o sert, yaşlı odunu keserken körelirdi, ama kılıç her zamanki kadar parlak ve keskin görünüyordu. Başparmağı ile kenarına dokundu, sonra parmağını telaşla ağzına soktu. Kılıç hâlâ ustura gibi keskindi.

Ama şaşırmaya zamanı yoktu. Lambayı üfleyip söndürdü –her şeyin üstüne bir de ahırı yakmanın âlemi yoktumilleri toparladı ve evde bıraktıklarını almak için koştu.

Hepsi beraber taşıması zor bir yük oluşturuyorlardı. Ağır değildi, ama dengelemesi ve idare etmesi zordu. Araba milleri kayıyor, sürülmüş tarlada sendeleyerek yürürken kollarında dönüyordu. Ormana ulaştığında daha da kötü oldu, ağaçlara takıldılar, Rand ı neredeyse yere düşürdüler. Sürüklemek daha kolay olurdu, ama bu, arkasında açık bir iz bırakırdı. Bunu yapmaya başlamadan önce elinden geldiğince çok beklemek istiyordu.

Tam onu bıraktığı yerdeydi, görünüşe göre uyuyordu. Uyuyor olduğunu umuyordu. İçini aniden bir korku kapladı, yükünü bıraktı ve bir elini babasının yüzüne götürdü. Tam hâlâ nefes alıyordu, ama ateşi yükselmişti.

Dokunuşu Tam i uyandırdı, ama bu sersem bir ayıklıktı.

-Sen misin, evlat? diye soluk aldı.

-Senin için endişelendim. Geçmiş günlere dair rüyalar. Kâbuslar. Alçak sesle mırıldanarak yine daldı.

-Endişelenme, dedi Rand. Rüzgârı kessin diye Tam in ceketini ve pelerinini üzerine örttü.

-Seni elimden geldiğince çabuk Nynaeve e götüreceğim. Tam den çok kendini teselli etmek için konuşmaya devam ederken, kan lekeli gömleğini çıkardı, telaşı içinde soğuğun farkına bile varmadan temiz gömleği giydi. Eski gömleğini fırlatıp atmak kendini banyo yapmış kadar temiz hissetmesini sağladı.

-Kısa süre sonra köyde, güvende olacağız. Hikmet, her şeyi düzeltecek. Göreceksin. Her şey yoluna girecek. Ceketini giyerken ve Tam in yarasını incelemek için eğilirken bu düşünce bir fener gibiydi. Köye ulaştıklarında güvende olacaklardı. Nynaeve, Tam i, tedavi edecekti. Yapması gereken tek şey oraya ulaşmaktı.Batı Ormanı Rand aslında ay ışığı altında ne yaptığını göremiyordu, ama Tam in yarası kaburgalarının üzerinde derin olmayan bir kesik gibi görünüyordu ve avcundan uzun değildi. İnanmazlık içinde başını salladı. Babasının bundan daha büyük yaralar aldığını ve yalnızca yıkayıp çalışmaya devam ettiğini görmüştü. Ateşi açıklayacak bir şey bulmak için telaşla Tam i baştan ayağa aradı, ama o kesikten başka bir şey bulamadı.

Ne kadar küçük olsa da, o kesik de yeterince ciddiydi; çevresindeki deri ele alev gibi geliyordu. Tam in bedeninin geri kalanından çok daha sıcaktı ve bedeninin kalanı bile Rand ın çenelerini sıkmasına sebep olacak kadar sıcaktı zaten. Böylesine kavurucu bir ateş öldürebilir, bir insanı eski benliğinin kabuğu haline getirebilirdi. Bir parça kumaşı tulumdaki suyla ıslattı ve Tam in alnına koydu.

Babasının kaburgalarındaki kesiği temizlerken ve sararken nazik davranmaya çalıştı, ama yine de Tam in mırıldanmaları yumuşak inlemelerle kesiliyordu. Çevrelerinde çıplak dallar yükseliyor, rüzgârda sallanırken tehditkâr görünüyorlardı. Kuşkusuz Trolloclar, eve dönüp

hâlâ boş olduğunu görünce, Tam i ve Rand ı bulamayınca kendi yollarına gideceklerdi. Kendini buna inandırmaya çalıştı, ama evdeki yıkımın zalimliği, mantıksızlığı bu tür inançlara pek az yer bırakıyordu. Buldukları her şeyi, herkesi öldürmeyeceklerine inanmamak tehlikeliydi, almaya cesaret edemeyeceği aptalca bir riskti.

Trolloclar. Göklerdeki Işık, Trolloclar! Bir âşığın hikâyesinden çıkmış yaratıklar gelip kapıyı parçaladılar. Ve bir Soluk. Işık üzerimde parlasın, bir Soluk! Aniden, sargının bağlanmamış iki ucunu kıpırtısız ellerinde tuttuğunu fark etti. Bir şahinin gölgesini gören tavşan gibi dondum, diye düşündü horgörüyle. Başını öfkeyle sallayarak Tam in göğsündeki sargıyı bağlama işini bitirdi.

Ne yapacağını bilmek, hatta yapıyor olmak, korkmasını engellemiyordu. Trolloclar geri döndükleri zaman, kuşkusuz kaçan insanlardan bir iz bulmak için çiftliğin çevresindeki ormanı arayacaklardı. Rand ın öldürdüğü yaratık, insanların fazla uzakta olmadığını anlatacaktı onlara. Bir Soluk un ne yapacağını ya da yapabileceğini kim bilebilirdi? Her şeyin üzerinde, babasının Trollocların işitme duyuları hakkındaki yorumu, Tam henüz söylemiş gibi kulaklarında çınlıyordu. Kendini, inlemelerini ve mırıltılarını susturmak için elini Tam in ağzına kapatmak isterken buldu. Bazıları kokuyla iz sürer. Bu konuda ne yapabilirim? Hiçbir şey. Hakkında hiçbir şey yapamayacağı sorunlar için endişelenerek zaman kaybedemezdi.

-Sessiz olmalısın, diye fısıldadı babasının kulağına.

-Trolloclar dönecek. Tam, alçak, boğuk sesle konuştu.

-Hâlâ çok güzelsin, Kari. Genç bir kız kadar güzelsin. Rand yüzünü buruşturdu. Annesi öleli on beş yıl olmuştu. Tam hâlâ hayatta olduğuna inanıyorsa, demek ateşi Rand ın düşündüğünden de kötüydü. Mademki sessizlik yaşam demekti, konuşmadan nasıl durabilirdi?

-Annem sessiz durmanı istiyor, diye fısıldadı Rand. Aniden tıkanan boğazını temizlemek için yutkundu. Annesinin nazik elleri vardı; bu kadarını hatırlıyordu.

-Kari sessiz kalmanı istiyor. Al. İç. Tam, su tulumundan iştahla su içti, ama birkaç yudumdan sonra başını yana çevirdi ve yine yumuşak sesle mırıldanmaya başladı. Sesi, sözlerini Rand ın anlamayacağı kadar alçaktı. Trollocların duyamayacağı kadar da alçak olmasını diledi.

Telaşla gerekli şeyleri yapmaya devam etti. Battaniyelerin üçünü arabanın millerinin üzerine sararak, bir sedye yaptı. Yalnızca bir ucunu taşıyabilecek, diğer ucunu yerde sürüklenmeye bırakacaktı, ama idare etmek zorundaydı. Son battaniyeden, hançeri ile uzun bir şerit kesti ve sonra da şeridin uçlarını millerin tepelerine sardı.

Tam i elinden geldiğince nazikçe, her inleme ile irkilerek sedyenin üzerine yerleştirdi. Babası daima yıkılmaz görünmüştü. Hiçbir şey ona zarar veremezdi; hiçbir şey onu durduramaz, hatta yavaşlatamazdı. Onun bu durumda olması Rand ın toparlayabildiği cesareti de yok ediyordu. Ama devam etmek zorundaydı. Onu hareket halinde tutan tek şey buydu. Bunu yapmak zorundaydı.

Tam, sonunda sedyenin üzerine uzandığında Rand tereddüt etti, sonra babasının belindeki kılıç kemerini aldı. Kemeri kendi beline taktığında, orada tuhaf durdu; kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Kemer, kın ve kılıç birlikte fazla ağır değildi, ama kılıcı kınına soktuğunda, sanki büyük bir ağırlıkmış gibi Rand ı aşağı çekti.

Öfkeyle kendini payladı. Bu aptalca hayallerin ne yeri, ne de zamanıydı. Bu yalnızca büyük bir bıçaktı. Kaç sefer kılıç takmak ve maceralar yaşamak konusunda hayaller kurmuştu? Kılıçla bir Trolloc öldürdüyse, kuşkusuz başkaları ile de savaşabilirdi. Ama çiftlik evinde olanın yalnızca şans olduğunu çok iyi biliyordu. Ve hayallerindeki maceraları, dişlerinin takırdamasını ya da gecenin ortasından canını kurtarmak için kaçmasını ya da babasının ölümün eşiğinde olmasını asla içermemişti.

Telaşla son battaniyeyi Tam e sardı ve su tulumu ile giysilerin kalanını babasının yanına, sedyenin üzerine koydu. Derin bir nefes aldı, millerin arasına çöktü ve battaniye şeridini başının üzerine kaldırdı. Şeridi omuzlarının üzerine oturttu, kollarının altından geçirdi. Milleri kavrayıp doğrulduğunda, ağırlığın çoğu omuzlarına binmişti. Çok ağır değil gibiydi. Düzgün bir tempo tutturmaya çalışarak, arkasında yerde sürünen sedye ile Emond Meydanı na doğru yola çıktı.

Köye, Taşocağı Yolu nu kullanarak gitmeye karar vermişti. Kuşkusuz tehlike yolda daha fazla olacaktı, ama karanlıkta ormanda yolunu bulmaya çalışırken kaybolmasının kuşkusuz Tam e faydası olmazdı.

Karanlıkta, fark etmeden kendini Taşocağı Yolu nda buldu. Nerede olduğunu anladığında, boğazına bir yumruk geldi oturdu. Telaşla

sedyeyi çevirdi ve ağaçların arasına sürükledi, sonra nefes almak ve yürek atışlarının yavaşlamasına izin vermek için durdu.

Ağaçların arasında ilerlemek Tam i yoldan götürmekten daha güç olacaktı ve gecenin de kesinlikle yardımı olmuyordu, ama yoldan gitmek delilik olurdu. Ana fikir, köye Trolloclar ile karşılaşmadan ulaşmaktı; hatta mümkünse onları görmeden. Trollocların hâlâ peşlerinde olduğunu varsaymak zorundaydı ve eninde sonunda ikisinin köye doğru yola koyulduğunu anlayacaklardı. Gitmeleri en olası yer orasıydı ve en olası yol da Taşocağı Yolu ydu. Gerçekte, kendini yola hoşuna gittiğinden daha yakın bulmuştu. Gece ve ağaçların gölgeleri, yolda ilerleyen birilerinin gözlerinden saklanılmayacak kadar çıplak geliyordu.

Çıplak dallardan süzülen ay ışığı, ancak ayaklarının altında ne olduğunu gördüğünü sanmasına yetecek kadar aydınlık veriyordu. Her adımında köklere takılıyor, eski böğürtlen çalıları bacaklarını dalıyor, ani çukurlar ve yükseltiler, ayağı toprak yerine hava ile karşılaştığında düşecek gibi olmasına sebep oluyor, ayak parmakları bir şeye çarptığında sendeliyordu. Millerden biri ne zaman hızla bir köke ya da taşa çarpsa, Tam in mırıltıları keskin bir inlemeye dönüşüyordu.

Şüphe, gözleri yanmaya başlayana kadar karanlığın içine bakmasına, daha önce hiç dinlemediği gibi dinlemesine sebep oluyordu. Dalların dallara her sürtünmesi, çam iğnelerinin her hışırtısı ile duruyor, kulak kabartıyor, uyarıcı bir sesi duymama korkusu ile, o sesi duyacağı korkusu ile nefes almadan dinliyordu. Ancak rüzgârdan başka hiçbir şey işitemediğinden emin olduğunda ilerlemeye devam ediyordu.

Yavaş yavaş bacaklarına ve kollarına yorgunluk çöktü, pelerini ve ceketi ile alay eden bir gece rüzgârı ile şiddetlendi. Sedyenin başta azıcık gelen ağırlığı şimdi onu yere çekiyordu. Artık sendelemesinin tek sebebi ayağının bir yere takılması değildi. Devamlı düşmemek için çabalamak da sedyeyi çekmek kadar yoruyordu onu. İşlerine başlamak için şafaktan önce kalkmıştı ve Emond Meydanı na yaptıkları ziyaret bile tüm gün çalışmış kadar yorulmasına neden olmuştu. Normal bir gece olsaydı, şimdi şöminenin önünde dinleniyor, Tam in küçük koleksiyonundan bir kitap okuyor, yatmaya hazırlanıyor olurdu. Keskin ayaz kemiklerine kadar işliyordu ve midesi, al Vere Hanım ın ballı keklerinden bu yana hiçbir şey yemediğini hatırlatıp duruyordu.

Yanına yiyecek almadığı için öfkelenerek kendi kendine mırıldandı. Birkaç dakika daha harcamak bir şeyi değiştirmez. Ekmek ve peynir bulmak için birkaç dakika daha. Trolloclar o birkaç dakika içinde geri dönmezlerdi. Ya da yalnızca ekmek. Elbette, hana ulaştığında al Vere Hanım, önüne sıcak yemek koymak konusunda ısrar edecekti, muhtemelen dumanları tüten, koyu bir kuzu yahnisi. Ve pişirdiği ekmeklerden. Ve kupa kupa sıcak çay.

-Ejderduvarı nın üzerinden sel gibi geldiler, dedi Tam aniden, güçlü ve öfkeli bir sesle.

-Ve toprağı kanla kapladılar. Laman ın günahı için kaç kişi öldü? Rand şaşkınlıktan neredeyse yere düşecekti. Bitkinlik içinde sedyeyi yere bıraktı ve şeritten kurtuldu. Battaniye şeridi omuzlarında iz bırakmıştı. Tutulan yerleri gevşetmek için omuzlarını silkerek Tam in yanında diz çöktü. Su tulumu ile uğraşarak ağaçların arasını gözetledi, solgun ay ışığı altında yolun iki yanını görmeye çalıştı, ama yirmi adımdan ötesini göremedi. Orada gölgelerden başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Yalnızca gölgeler.

-Trolloc seli yok, baba. En azından şimdilik. Kısa süre sonra Emond Meydanı nda güvende olacağız. Biraz su iç. Tam, gücünü yeniden kazanmış gibi görünen bir kolla su tulumunu kenara itti. Rand ın yakasını tuttu, onu, babasının ateşini kendi yanağında hissedebileceği kadar yakına çekti.

-Onlara vahşi diyorlardı, dedi Tam aceleyle.

-Aptallar onların pislik gibi bir kenara süpürülebileceğini söyledi. Gerçekle yüzleşmeyi başarmalarından önce kaç savaş kaybedildi, kaç şehir yakıldı? Uluslar onlara karşı birlikte direnene kadar? Rand ı bıraktı, sesi hüzünle doldu.

-Marath daki meydan ölülerden bir halı ile örtülmüştü ve kuzgunların feryatlarından, sineklerin vızıltısından başka ses duyulmuyordu. Cairhien deki tepesiz kuleler geceleyin meşale gibi yanıyordu. Geri dönmeden önce, ta Parlak Duvarlar a kadar yaktılar ve katlettiler. Ta... Rand eliyle babasının ağzını örttü. Ses yine gelmişti; ağaçların içinde yönsüz, rüzgâr yön değiştirirken azalan, sonra yine güçlenen ritmik bir gümleme. Kaşlarını çatarak başını yavaşça çevirdi, nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve bir anda Tam in yanına diz çöktü. Kılıcın kabzasını sıkı sıkı kavradığını

hissedince irkildi, ama dikkatinin çoğu, tüm dünyadaki tek gerçek şey yolmuş gibi, Taşocağı Yolu na yoğunlaşmıştı.

Doğu yönündeki kıpırtılı gölgeler çözülerek bir at ve atlı ve hayvana ayak uydurmak için koşturan iri şekillere dönüştüler. Ayın solgun ışığı mızrak uçlarında ve balta uçlarında parıldadı. Rand bunların yardıma gelen köylüler olduğunu bir an bile düşünmedi. Ne olduklarını biliyordu. Kemiklerine sürtünen kum gibi hissedebiliyordu, ay ışığı, atlıyı örten başlıklı pelerini, rüzgârın kıpırdatmadığı pelerini. Aydınlatmadan önce bile şekillerin çoğu gecenin içinde siyah görünüyordu ve atın toynakları, başka atların toynaklarının çıkaracağı sesleri çıkarıyordu, ama Rand bu atın farklı olduğunu biliyordu.

Kara atlının arkasından, kâbuslardan çıkmış gibi görünen, boynuzlu, hayvan burunlu, gagalı şekiller geliyordu. Çift sıra olmuş, uygun adım yürüyen, çizmeleri ve toynakları tek bir ritme uyarmışçasına aynı anda yere vuran Trolloclar. Koşarak geçerlerken Rand yirmi tane saydı. Ne tür bir adamın o kadar çok Trolloc a sırtını dönebileceğini merak etti. Ya da bir tanesine.

Koşturan sıralar ve ayak sesleri karanlıkta solarak giderek güçsüzleşerek kayboldu, ama Rand nefes almak dışında kılını kıpırdatmadan, olduğu yerde kaldı. Bir şey ona, hareket etmeden önce gittiklerinden emin olmasını, kesinlikle emin olmasını söylüyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve doğrulmaya başladı.

Bu sefer at hiç ses çıkarmadı. Kara atlı, ürkütücü bir sessizlik içinde döndü, gölgeli bineği yavaş yavaş yolda gelirken birkaç adımda bir duruyordu. Rüzgâr yükseldi, ağaçların arasında inledi, atlının pelerini ölüm gibi kıpırtısızdı. Atın her duraklamasında, binicisi ormanı araştırırken o kukuletalı baş bir yandan ötekine döndü. At, Rand ın tam karşısında yine durdu, başlığın gölgeli açıklığı, babasının yanında diz çöktüğü yere döndü.

Rand ın eli içgüdüsel olarak kılıcı daha sıkı kavradı. Bakışları, tıpkı o sabah olduğu gibi yine hissetti ve göremese bile içlerindeki nefret ile ürperdi. O kefene sarılı adam, her şeyden, herkesten nefret ediyordu. Yaşayan her şeyden. Soğuk rüzgâra rağmen Rand boncuk boncuk terlemişti.

Sonra at, her seferinde birkaç sessiz adım atıp durarak ilerlemeye devam etti, ta ki Rand ın tek görebildiği, yolun ucunda, gecenin içinde

ayırt edilemez bir bulanıklık olana kadar. Herhangi bir şey olabilirdi, ama gözlerini bir saniye bile ayırmamıştı. Onu kaybederse, o sessiz atın bir sonraki duruşunda binicisini tepesinde bulmaktan korkuyordu.

Gölge aniden döndü, sessiz bir dörtnala ile yanından geçti. Binici gecenin içinde batıya, Puslu Dağlar a doğru ilerlerken yalnızca önüne bakıyordu. Çiftliğe.

Rand derin nefesler alarak, yüzündeki teri koluna sildi ve yere çöktü. Artık Trollocların neden dönmediğine aldırmıyordu. Hiç öğrenmese bile, her şey sona erdiği sürece fark etmezdi.

Silkelenerek kendini topladı, telaşla babasını kontrol etti. Tam hâlâ mırıldanıyordu, ama sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki, Rand sözcükleri ayırt edemiyordu. Ona su vermeye çalıştı, ama su babasının çenesinden aktı. Tam öksürdü, ağzına girmeyi başaran damlalarla boğulur gibi oldu, sonra hiç rahatsız olmamış gibi yine mırıldanmaya başladı.

Rand, Tam in alnındaki beze biraz daha su döktü ve yine millerin arasına yerleşti.

Güzel bir gece uykusu çekmiş gibi tekrar yola koyuldu, ama yeni bulduğu güç fazla uzun sürmedi. Başta, korku yorgunluğunu maskelemişti, ama korkunun kalmasına rağmen maske hızla eriyip gitti. Kısa süre sonra yine sendelemeye başlamıştı, açlığı ve ağrıyan kaslarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Takılmadan bir ayağını diğerinin önüne koyma işine yoğunlaştı.

Zihninde Emond Meydanı nı canlandırdı. Kepenkleri açılmış, evler Kış Gecesi için aydınlatılmış, insanlar birbirlerini ziyaret ederken bağırarak selamlaşıyor, kemanlar sokakları,

-Jaem in Budalalığı ve

-Kanat Açmış Balıkçıl şarkıları ile dolduruyor. Haral Luhhan fazla brendi içecek, kurbağa sesi ile

-Arpalardaki Rüzgâr şarkısını söylemeye başlayacaktı –bunu hep yapardıta ki karısı onu susturmayı başarana kadar. Ve Cenn Buie hâlâ her zamanki kadar iyi dans ettiğini kanıtlamaya karar verecekti. Mat bir şey planlayacak, ama asla tam olarak planladığı gibi olmayacak ve herkes, kanıtlayamasa da onun sorumlu olduğunu bilecekti. Nasıl olacağını düşünürken neredeyse gülümseyecekti.

Bir süre sonra Tam sesini yine yükseltti.

-Avendesora. Tohum vermediği söylenir, ama Cairhien e bir dal getirmişler, bir filiz. Kral için harika bir armağan. Sesi öfkeli geliyordu, ama Rand sözcükleri zar zor seçebiliyordu. Onu işiten herhangi biri, sedyenin yere sürtünmesini de işitebilirdi. Rand yarım kulakla dinleyerek devam etti.

-Asla barış yapmazlar. Asla. Ama barış işareti olarak bir filiz getirmişler. Yüzyıl boyunca büyümüş. Yabancılarla asla barış yapmayanlarla yüzyıl süren bir barış. Neden ağacı kestiler? Neden? Avendoraldera nın bedeli kandır. Laman ın kibrinin bedeli kan. Sesi yine alçaldı ve mırıltıya dönüştü.

Rand yorgunluk içinde, Tam in şimdi nasıl bir ateş rüyası gördüğünü merak etti. Yaşam Ağacı nın her tür mucizevi özelliği olduğu düşünülürdü, ama hikâyelerden hiçbiri bir filizden ya da

-onlar dan bahsetmezdi. Yalnızca bir Yaşam Ağacı vardı ve o da Yeşil Adam a aitti.

Daha o sabah, Yeşil Adam ve Yaşam Ağacı hakkındaki lakırdıların aptalca olduğunu düşünebilirdi. Bunlar yalnızca hikâyeydi. Öyle mi aslında? Bu sabah, Trolloclar da yalnızca hikâyeydi. Belki tüm hikâyeler çerçilerin ve tüccarların getirdiği haberler kadar gerçekti, âşığın tüm hikâyeleri, geceleyin şöminenin önünde anlatılan tüm hikâyeler. Belki şimdi de Yeşil Adam la ya da bir Ogier devi ile ya da vahşi, siyah peçeli bir Aiel ile tanışırdı.

Tam in yine konuşmaya başladığını fark etti. Bazen mırıldanıyor, bazen anlaşılabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. Zaman zaman nefes nefese duruyor, sonra arada konuşmaya devam etmiş gibi sürdürüyordu.

-...savaşlar hep sıcaktır, karda olsalar bile. Ter sıcaklığı. Kan sıcaklığı. Yalnızca ölüm serindir. Dağın yamacı... ölüm kokmayan tek yer. O kokudan uzaklaşmalıydım... görüntüsü... bir bebeğin ağladığını duydum. Kadınları da bazen erkeklerinin yanında savaşırdı, ama neden o kadının gelmesine izin vermişlerdi, bilmiyorum... orada tek başına doğurmuş, sonra yaraları yüzünden ölmüş... çocuğu kadının pelerinine sardım, ama rüzgâr... pelerini uçurdu... çocuk soğuktan morardı. O da ölmüş olmalıydı... orada ağlıyordu. Karın üzerinde ağlıyordu. Çocuğu bırakamadım... bizim değil... senin çocuk istediğini biliyordum. Onu yüreğine alacağını biliyordum, Kari. Evet, güzelim. Rand güzel isim. Güzel isim. Rand ın bacakları aniden sahip oldukları azıcık gücü de kaybetti. Sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü. Tam sarsıntı ile inledi ve battaniye şeridi Rand ın omuzlarını kesti, ama ikisinin de farkında değildi. O anda bir Trolloc üzerine atlasa, bakmaktan başka bir şey yapamazdı. Omzunun üzerinden, sözcüksüz mırıltılara dalmış Tam e baktı. Ateşin sebep olduğu rüyalar, diye düşündü donuk donuk. Ateş hep kâbus getirir, üstelik bu, ateş olmadan da kâbus getiren bir geceydi.

-Sen benim babamsın, dedi yüksek sesle, elini uzatıp Tam e dokunarak,

-ve ben... Ateş kötüleşmişti. Çok daha kötü.

Sertçe ayağa kalkmaya çabaladı. Tam bir şeyler mırıldandı, ama Rand daha fazla dinlemeyi reddetti. Ağırlığını kendi uydurduğu koşuma vererek tüm dikkatini kurşun gibi ağırlaşmış bir adımı ötekinin önüne koymaya, Emond Meydanı nın güvenliğine ulaşmaya verdi. Ama zihninin derinliklerindeki yankıyı susturamıyordu. O benim babam. Bu yalnızca ateşin sebep olduğu bir rüya. O benim babam. Bu yalnızca ateşin sebep olduğu bir rüya. Işık, ben kimim? Ormanın Dışında Sabahın ilk gri ışıkları, Rand hâlâ ormanda bata çıka ilerlerken belirdi. Başta görmedi. Sonunda fark ettiğinde, solan karanlığa şaşkınlık içinde baktı. Gözleri ona ne derse desin, tüm geceyi çiftlikten Emond Meydanı na gitmeye çalışarak geçirdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Elbette, gündüz Taşocağı Yolu, taşlı da olsa, gece ormanından çok farklıydı. Diğer yandan, kara atlıyı yolda görmesinin üzerinden günler, Tam ile birlikte akşam yemeği için içeri girmesinin üzerinden haftalar geçmiş gibi geliyordu. Artık omzunu kesen şeridi hissetmiyordu, ama zaten omuzlarında hissizlik dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Ve ayaklarında.

Arada kalan yerler başka konuydu. Nefesi, uzun zaman önce boğazını ve ciğerlerini yakmaya başlamış, ağzından yorgun solumalar halinde çıkıyordu ve açlık midesini burkuyor, bulandırıyordu.

Tam bir süre önce susmuştu. Rand, mırıltılar kesileli ne kadar olduğundan emin değildi, ama Tam i kontrol etmek için durmaya cesaret edemiyordu. Bir kez durursa, bir daha asla harekete geçemeyebilirdi. Zaten Tam in durumu ne olursa olsun, şu anda yaptığının ötesinde bir şey yapamazdı. Tek umudu köydeydi. Bitkinlik içinde hızını artırmaya çalıştı, ama tahtaya dönmüş bacakları yavaş adımlarına devam etti. Soğuğun ve rüzgârın neredeyse hiç farkında değildi.

Belirsiz bir odun dumanı kokusu aldı. Köy bacalarının kokusunu aldığına göre yaklaşmış olmalıydı. Yüzünde belirmeye başlayan yorgun gülümseme, yerini çatık kaşlara bıraktı. Havadaki duman kokusu ağırdı –çok ağır. Hava bu kadar soğukken, köydeki her ocakta gür bir ateş yanıyor olabilirdi, ama duman kokusu yine de çok ağırdı. Zihninde yine yoldaki Trollocları gördü. Trolloclar doğudan gelmiş, Emond Meydanı na doğru gitmişlerdi. İlk evleri görmeye çalışarak ileriye baktı. İlk insanı görür görmez yardım için seslenmeye hazırdı, bu Cenn Buie ya da Coplinlerden biri bile olsa. Kafasının arkasındaki küçük bir ses oradan birinin hâlâ yardım eli uzatabilecek durumda olmasını umut etmesini söylüyordu.

Aniden son çıplak dallı ağaçların arasından bir ev görüldü. Elinden, ayaklarını hareket ettirmeye devam etmekten fazlası gelmiyordu. Sendeleyerek köye girerken, umut, keskin bir ümitsizliğe dönüştü.

Emond Meydanı nın evlerinden yarısının yerinde kömürleşmiş yıkıntılar duruyordu. İs kaplı bacalar kararmış odunların arasından kirli parmaklar gibi çıkmıştı. Yıkıntılardan hâlâ ince dumanlar yükseliyordu. Bazıları hâlâ geceliklerinin içinde, sert yüzlü köylüler külleri karıştırıyor, orada bir tencere çıkarıyor, burada bir sopayla üzgün üzgün yığınları dürtüklüyordu. Alevlerden kurtarılan birkaç eşya sokaklara saçılmıştı; yüksek aynalar, cilalı büfeler, yüksek dolaplar, tozların içinde, yatak takımlarının altına gömülmüş masa ve sandalyelerin, mutfak araçlarının, birkaç giysinin, kişisel eşyaların yanında duruyordu.

Yanan evler köyün içine gelişigüzel saçılmış gibiydi. Bir sırada beş eve dokunulmamıştı, bir başka yerde, yıkımın içinde tek bir ev sağlam

duruyordu.

Badeçay Suyu nun öte tarafında, bir grup erkeğin beslediği üç dev Bel Tine ateşi kükrüyordu. Siyah dumandan kalın sütunlar rüzgârla kuzeye bükülüyor, dikkatsiz kıvılcımlar çıkarıyordu. Al Vere Efendi nin Dhurran aygırlarından biri Rand ın seçemediği bir şeyi Araba Köprüsü ne ve alevlere doğru sürüklüyordu.

Rand ağaçların arasından çıkmadan yüzü islenmiş Haral Luhhan, kalın parmaklı ellerinden birinde bir oduncu baltası tutarak ona doğru seyirtti. Kaslı demircinin kül lekeli geceliği çizmelerine kadar geliyordu. Göğsündeki öfkeli ve kırmızı bir yanık izi, geceliğindeki yırtıktan görünüyordu. Sedyenin yanında bir dizinin üzerine çöktü. Tam in gözleri kapalıydı, nefesi sığ ve zorlu çıkıyordu.

-Trolloclar mı, evlat? diye sordu Luhhan Usta, dumanın boğuklaştırdığı bir sesle.

-Burada da. Burada da. Eh, çoğu insanın hakkı olduğundan daha şanslıydık. Tam in Hikmet e ihtiyacı var. Işık adına, nerede olabilir? Egwene! Kolları, yırtılarak sargıya dönüştürülmüş çarşaflarla dolu bir halde koşmakta olan Egwene yavaşlamadan başını çevirerek baktı. Gözleri çok uzaktaki bir şeye dikilmişti; çevrelerindeki siyah halkalar, gözlerinin olduğundan da iri görünmesine sebep oluyordu. Sonra Rand ı gördü ve durdu, titrek bir nefes aldı.

-Ah, hayır, Rand, baban değil, değil mi? O mu?.. Gel, seni Nynaeve e götüreyim. Rand konuşamayacak kadar bitkin ve sersemlemişti. Gece boyunca Emond Meydanı nı, onun ve Tam in güvende olacağı bir sığınak olarak görmüştü. Şimdi tek yapabildiği perişan halde kızın duman lekeli elbisesine bakmaktı. Çok önemliymiş gibi tuhaf detaylar fark etti. Elbisesinin sırtındaki düğmeler yanlış iliklenmişti. Ve elleri temizdi. Yanakları is lekeleri ile kaplıyken, ellerinin neden temiz olduğunu merak etti Rand.

Luhhan Efendi ona ne olduğunu anlamış gibiydi. Baltasını millerin üzerine koyan demirci, sedyenin arka tarafını tuttu ve hafifçe iterek Rand ı Egwene in arkasından yürümeye zorladı. Rand uykusunda yürür gibi kızın arkasından sendeledi. Kısa bir süre Luhhan Usta nın, yaratıkların Trolloc olduğunu nasıl anladığını merak etti, ama bu gelip geçen bir düşünceydi. Tam onları tanıyabilmişse, Haral Luhhan ın tanımaması için sebep yoktu.

-Tüm hikâyeler gerçek, diye mırıldandı.

-Öyle görünüyor, evlat, dedi demirci.

-Öyle görünüyor. Rand yarım kulakla dinledi. Egwene in ince bedenini takip etmeye yoğunlaşmıştı. Kızın acele etmesini dileyecek kadar kendini toplamıştı, ama aslında kız iki adamın yükleri ile gidebildikleri hıza ayak uyduruyordu. Otlak ın yarısını geçip, Calder evine yöneldi. Evin saz damının kenarları kararmış, badanalı duvarları isle lekelenmişti. İki yanındaki evlerden yalnızca temeller kalmıştı. İki yanık odun ve kül yığını. Biri değirmencinin kardeşlerinden birinin, Berin Thane in eviydi. Diğeri Abell Cauthon undu. Mat in babası. Bacalar bile devrilmişti.

-Burada bekleyin, dedi Egwene ve yanıt beklercesine ikisine baktı. Orada öylece durup beklediler. Kız alçak sesle bir şeyler mırıldandı, sonra içeriye koştu.

-Mat, dedi Rand.

-Yoksa...

-Hayatta, dedi demirci. Sedyenin kendi tarafındaki ucunu bıraktı ve yavaşça doğruldu.

-Onu kısa süre önce gördüm. Aramızdan herhangi birinin hayatta kalması bile mucize. Evime, demirhaneme nasıl girdiklerini görsen, içeride altın ve mücevher olduğunu sanırsın. Alsbet kızartma tavası ile içlerinden birinin kafasını kırdı. Bu sabah evimizin küllerine bir baktı, sonra demirhanenin kalıntılarından bulduğu en büyük çekici kaptığı gibi köye avlanmaya gitti. Belki aralarından biri kaçmak yerine saklanmış olabilir diye. Yakalarsa acırım zavallıya. Calder evine doğru başını salladı.

-Calder Hanım ve birkaç başka kişi yaralananlardan evleri yıkılanları aldı. Hikmet Tam i gördükten sonra ona bir yatak buluruz. Belki handa. Belediye Başkanı çoktan önerdi, ama Nynaeve, yaralıların bir arada olmadıkları zaman daha çabuk iyileşeceklerini söyledi. Rand dizlerinin üzerine çöktü. Battaniyeden koşumunu silkeledi ve bitkinlik içinde Tam in örtülerini kontrol etti. Tam, Rand ın elleri onu sarstığı zaman bile ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı. Ama en azından hâlâ nefes alıyordu. Babam. Diğeri yalnızca ateşten kaynaklanan sayıklamalardı.

-Ya geri dönerlerse? dedi donuk donuk.

-Çark dilediği gibi dokur, dedi Luhhan Usta huzursuzca.

-Geri dönerlerse... Pekâlâ, şimdi yoklar. Bu yüzden parçaları toplayıp yıkılanları yeniden inşa edeceğiz. İçini çekti, yumruğunu sırtına bastırırken yüzü gevşedi. Rand ilk defa, iri yarı adamın, daha fazla olmasa bile en az kendisi kadar yorgun olduğunu fark etti. Demirci, başını sallayarak köye baktı.

-Bugün fazla bir Bel Tine olacağını sanmıyorum. Ama atlatacağız. Hep öyle oldu. Aniden baltasını aldı, yüzü kararlılık kazandı.

-Beni bekleyen işler var. Sen endişelenme, evlat. Hikmet ona iyi bakar. Işık hepimize göz kulak olacak. Ve Işık olmazsa, biz de kendi kendimize göz kulak oluruz. Unutma, biz İki Nehirliyiz. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Rand, demirci uzaklaşırken köye ilk kez gerçekten baktı. Luhhan Usta haklı, diye düşündü ve gördüğü şeyler karşısında dinginliğini korumasına şaştı. İnsanlar hâlâ evlerinin yıkıntılarını karıştırıyordu, ama orada bulunduğu kısa zaman içinde bile daha amaçlı hareket etmeye başlamışlardı. Gittikçe büyüyen kararlılığı hissediyor gibiydi. Ama merak ediyordu. Trollocları görmüşlerdi; peki siyah pelerinli atlıyı görmüşler miydi? Nefretini hissetmişler miydi? Nynaeve ve Egwene Calder evinden çıktı. Rand ayağa fırladı. Aslında, ayağa fırlamaya çalıştı demek daha doğru olurdu, çünkü yerinden fırlar fırlamaz yüz üstü yere düştü.

Hikmet ona tek bir bakış fırlatmadan sedyenin yanında diz çöktü. Yüzü ve elbiseleri Egwene inkilerden daha kirliydi ve aynı siyah halkalar gözlerini çevrelemişti, ama onun elleri de temizdi. Tam in yüzüne dokundu, gözkapaklarını açtı. Kaşlarını çatarak örtüleri itti ve sargıyı çekip yaraya baktı. Rand sargının altında ne olduğunu göremeden kumaşı yerine kaydırdı. İçini çekerek, nazik bir dokunuş ile battaniyeyi ve pelerini düzeltti, yatmaya hazırlanan bir çocukmuş gibi Tam in boynuna kadar çekti.

-Yapabileceğim hiçbir şey yok, dedi Doğrulmak için ellerini dizlerine dayamak zorunda kaldı.

-Üzgünüm, Rand. O eve yönelirken, Rand bir an anlamadan durdu, sonra arkasından koştu, Nynaeve i çevirdi.

-Ölüyor, diye haykırdı.

-Biliyorum, dedi Hikmet kısaca. Rand sesindeki kayıtsızlık ile çöktü.

-Bir şeyler yapmak zorundasın. Zorunlusun. Sen Hikmet sin. Nynaeve in yüzü acıyla gerildi, fakat bu yalnızca bir an sürdü, sonra

yine boş gözlü bir kararlılığa büründü. Sesi duygusuz ve katıydı.

-Evet, öyleyim. İlaçlarım ile neler yapabildiğimi biliyorum ve ne zaman çok geç olduğunu da bilirim. Elimden gelse bir şeyler yapmaz mıydım, sanıyorsun? Ama yapamam. Yapamam, Rand. Ve bana ihtiyacı olan başkaları var. Yardım edebileceğim insanlar.

-Onu sana elimden geldiğince çabuk getirdim, diye mırıldandı. Köyü yıkıntılar içinde gördükten sonra bile Hikmet in umut vereceğini düşünmüştü. O umut da gidince, Rand bomboş kalmıştı.

-Getirdiğini biliyorum, dedi genç kadın nazikçe. Rand ın yanağına dokundu.

-Bu senin hatan değil. Sen elinden geleni yaptın. Üzgünüm Rand, ama ilgilenmem gereken başkaları var. Korkarım sorunlarımız daha yeni başlıyor. Rand evin kapısı kapanana kadar boş boş Hikmet in arkasından baktı. Aklına genç kadının yardım etmediğinden başka hiçbir şey gelmiyordu.

Egwene ona doğru fırlayıp, kollarını boynuna dolayınca aniden bir adım geriledi. Kızın kucaklaması başka zaman olsa homurdanmasına sebep olacak kadar sıkıydı; fakat o anda tek yaptığı, umutlarının arkasında yok olduğu kapıya sessizce bakmaktı.

-Üzgünüm, Rand, dedi kız göğsüne doğru.

-Işık, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Rand sersem sersem kollarını ona doladı.

-Biliyorum. Ben... ben bir şeyler yapmalıyım, Egwene. Bilmiyorum, ama onu böyle bırakamam... Sesi boğuklaştı, kız ona daha sıkı sarıldı.

-Egwene! Nynaeve in evin içinden bağırması ile Egwene yerinde sıçradı.

-Egwene, sana ihtiyacım var! Ve ellerini yine yıka! Kız Rand ın kollarından sıyrıldı.

-Yardımıma ihtiyacı var, Rand.

-Egwene! Kız sırtını dönerken Rand bir hıçkırık duyduğunu sandı. Sonra kız kapıda kayboldu ve Rand sedyenin yanında yalnız kaldı. Bir an, boş bir çaresizlik dışında hiçbir şey hissetmeden Tam e baktı. Aniden yüzü sertleşti.

-Belediye Başkanı ne yapılması gerektiğini bilir, dedi, bir kez daha milleri alarak.

-Belediye Başkanı bilir. Bran al Vere ne yapılacağını daima bilirdi. Bitkin bir inatla Badeçay Hanı na doğru yola koyuldu.

Yanından bir Dhurran aygırı daha geçti. Koşum kayışları, kirli bir battaniyeye sarılmış iri bir şeklin ayak bileklerine bağlanmıştı. Kaba tüylerle kaplı kollar battaniyenin arkasında sürükleniyordu. Battaniyenin bir köşesi sıyrılmış, bir keçi boynuzunu açığa çıkarmıştı. İki Nehir, hikâyelerin korkunç bir gerçekliğe döneceği yerlerden değildi. Eğer Trolloclar bir yerlere aitse, bu ancak dışarıdaki dünya olabilirdi, Aes Sedailerin, sahte Ejderlerin ve Işık bilir başka nelerin âşık hikâyelerinden hayata döndüğü yerlere. Ama İki Nehir e değil. Emond Meydanı na değil.

Rand Otlak ta ilerlerken, bazıları evlerinin yıkıntıları içinde olan insanlar ona seslenerek, yardım edip edemeyeceklerini sordu. Konuşurken yanında yürüseler bile, onları yalnızca arka plandaki mırıltılar olarak duydu. Hiç düşünmeden yardıma ihtiyacı olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Endişeli bakışlarla yanından ayrıldıklarında ve bazen Nynaeve i ona göndermek konusunda yorumlar yaptıklarında, buna da pek az dikkat etti. Yalnızca kafasındaki hedefi düşünebiliyordu. Bran al Vere, Tam e yardımcı olacak bir şeyler yapabilirdi. Bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. Ama Belediye Başkanı bir şeyler yapabilir, bir şeyler düşünürdü.

Han, köyün yarısını ele geçiren yıkımdan neredeyse tamamen kurtulmuştu. Duvarlarında birkaç yanık izi vardı, ama kırmızı kiremitler gün ışığı altında her zamanki kadar parlak duruyordu. Ama Çerçi nin arabasından kalan tek şey, şimdi yerde duran kömürleşmiş kasaya dayalı demir tekerlek çeperleri idi. Arabanın kanvas örtüsünü yerinde tutan büyük, yuvarlak halkalar çılgın açılarla, her biri bir başka tarafa yatmıştı.

Thom Merrilin bağdaş kurmuş, eski taş temelin üzerinde oturuyor, küçük bir makas ile yamalı pelerininin yanık uçlarını dikkatle kesiyordu. Rand yaklaşırken pelerinini ve makası indirdi. Rand a, yardım isteyip istemediğini, ihtiyacı olup olmadığını sormadan aşağıya hopladı ve sedyenin arkasını yakaladı.

-İçeri mi? Elbette, elbette. Sen endişelenme, evlat. Sizin Hikmet onunla ilgilenir. Dün geceden beri nasıl çalıştığını izliyorum. Becerikli elleri ve çok yeteneği var. Çok daha kötü olabilirdi. Dün gece ölenler

oldu. Çok değil belki, ama benim için bir tane bile çok fazla. İhtiyar Fain öylece ortadan kayboldu ve en kötüsü bu. Trolloclar her şeyi yiyebilir. Baban hâlâ burada ve hayatta olduğu için Işık a şükretmelisin. Hikmet onu iyileştirebilir. Rand zihnindeki sözcükleri sildi –o benim babam!ve bu sesi, bir sineğin vızıltısından daha fazla dikkat etmediği anlamsız seslere indirgedi. Daha fazla sempatiye ve moralinin düzeltilmeye çalışılmasına dayanamazdı. Şimdi değil. Bran al Vere, Tam e nasıl yardım edeceğini söyleyene kadar değil.

Aniden kendini han kapısına çizilmiş bir şeyle karşı karşıya buldu. Kömürleşmiş bir sopayla çizilmiş eğik bir çizgi. Sivri ucu üzerinde duran kömürden bir gözyaşı. O kadar çok şey olmuştu ki, Badeçay Hanı nın kapısında Ejder Dişi bulmak onu hiç de şaşırtmıyordu. Neden biri hancıyı ve ailesini kötülükle suçlamak istesin, neden hana kötü şans getirmek istesin, anlayamıyordu, ama o gece, onu her şeyin olabileceğine ikna etmişti. Her şey mümkündü. Her şey. ığın itmesiyle kilidi kaldırdı ve içeriye girdi.

Ortak oda, Bran al Vere dışında boş ve soğuktu, çünkü kimse ateş yakacak zaman bulamamıştı. Belediye Başkanı masaların birinde oturmuş, yüzünde dalgın bir ifade ile kalemini mürekkep şişesine batırıyordu. Gri saçlı kafası bir parşömen kâğıdına eğilmişti. Geceliğinin etekleri telaşla pantolonuna tıkılmış, geniş belinin çevresinden sarkıyordu. Çıplak ayaklarından birinin parmakları ile dalgın dalgın diğer ayağını kaşıyordu. Ayakları, soğuğa rağmen çizme giymeye zahmet etmeden dışarıya çıkmış gibi kirliydi.

-Sorun ne? diye sordu başını kaldırmadan.

-Çabuk söyle. Şu an yapıyor olmam gereken iki düzine şey daha var ve bir saat önce bir o kadarını daha bitirmiş olmam gerekiyordu. Bu yüzden pek az zamanım ve sabrım var. Ee? Söyle artık!

-Al Vere Efendi? dedi Rand.

-Babam. Belediye Başkanı hızla başını kaldırdı.

-Rand? Tam! Kalemi attı ve ayağa fırlarken sandalyeyi devirdi.

-Belki Işık bizi tamamen terk etmemiştir. İkinizin de öldüğünüzden korkuyordum. Trolloclar gittikten bir saat sonra Bela köye geldi. Ta çiftlikten buraya koşmuş gibi nefes nefeseydi ve sırtı köpüklenmişti. Ben de düşündüm ki... Ama bunun için zaman yok. Onu yukarı götürelim. şığı omuzlayarak sedyenin arkasını tuttu.

-Sen git Hikmet i getir, Merrilin Efendi. Ona acele etmesini söylediğimi ilet, yoksa gelmemesinin nedenini anlayacağımı da söyle. Rahat ol, Tam. Birazdan seni güzel, yumuşak bir yatağa yatıracağız. Yürü, şık, yürü! Thom Merrilin, Rand konuşamadan kapıda kayboldu.

-Nynaeve bir şey yapmadı. Ona yardım edemeyeceğini söyledi. Senin bir şey yapabileceğini biliyordum... umuyordum. Al Vere Efendi Tam e keskin bir bakış fırlattı, sonra başını iki yana salladı.

-Göreceğiz, evlat. Göreceğiz. Ama sesi eskisi kadar güvenli çıkmıyordu.

-Onu yatağa yatıralım. En azından rahat eder. Rand ortak odanın arkasından merdivenlere itilmesine izin verdi. Tam in bir şekilde iyileşeceğinden emin olmak için çaba gösterdi, ama umudu başta bile azdı. Belediye Başkanı nın yüzündeki ani kuşku onu sarsmıştı.

Hanın ikinci katında, ön tarafta yarım düzine rahat, güzel, Otlak a bakan, pencereli oda vardı. Çoğu çerçi, Seyrantepe den ya da Deven Yolu ndan gelen insanlarca kullanılırlardı, ama senede bir gelen tüccarlar bu kadar rahat odalar bulduklarında şaşırırlardı. Belediye Başkanı, Rand ı kullanılmayan odalardan birine soktu.

Kuştüyü yorgan ve battaniyeler çabucak geniş yataktan çekildi ve Tam, kalın, kuştüyü şilteye yerleştirildi, başının altına kaz tüyü yastıklar konuldu. Hareket ettirilirken boğuk nefesler dışında ses çıkarmamıştı, tek bir inleme bile, ama Belediye Başkanı Rand ın endişelerini bir kenara iterek odanın soğuğunu alacak bir ateş yakmasını söyledi. Rand şöminenin yanındaki kutudan odun ve çıra çıkarırken, Bran pencerenin perdelerini açtı, sabah ışığının içeri girmesini sağladı, sonra nazikçe Tam in yüzünü temizlemeye başladı. şık dönene kadar ocaktaki ateş odayı ısıtmaya başlamıştı bile.

-Gelmiyor, diye bildirdi Thom Merrilin, uzun adımlarla odaya girerken. Beyaz, çalı gibi kaşlarını çatarak Rand a dik dik baktı.

-Babanı çoktan gördüğünü bana söylemedin. Kız neredeyse kafamı koparacaktı.

-Sanmıştım ki... Bilmiyorum... belki Belediye Başkanı bir şey yapabilir, Hikmet in anlamasını sağlayabilir... Rand yumruklarını sıkarak şömineden Bran e döndü.

-Al Vere Efendi, ne yapabilirim? Şişman adam çaresizce başını salladı. Tam in alnına yeni ıslattığı bir bez koydu ve Rand ın gözlerine

bakmaktan kaçındı.

-Ölmesini seyredemem, al Vere Efendi. Bir şeyler yapmak zorundayım. şık konuşacakmış gibi kıpırdandı. Rand hevesle ona döndü.

-Bir fikrin mi var? Her şeyi denerim.

-Yalnızca merak ediyordum, dedi Thom, uzun saplı piposunu başparmağıyla sıkıştırarak.

-Belki Belediye Başkanı kapısına Ejder Dişi çizenin kim olduğunu biliyordur. Piposuna, sonra Tam e baktı ve içini çekerek yanmayan pipoyu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

-Birisi artık ondan hoşlanmıyor gibi. Ya da belki hoşlanmadıkları konuklarıdır. Rand ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı, sonra dönüp gözlerini ateşe dikti. Düşünceleri alevler gibi dans ediyordu ve yine alevler gibi, yalnızca tek bir şeye odaklanmıştı. Pes etmeyecekti. Orada durup Tam in ölmesini izleyemezdi. Babam, diye düşündü öfkeyle. Babam. Ateşi düşünce bu konu da açıklığa kavuşturulabilirdi. Ama önce ateş. Ama nasıl? Bran al Vere in ağzı, Rand ın sırtına bakarken gerildi. şığa diktiği dik bakışları bir ayıyı bile tereddüde düşürebilirdi, ama Thom hiçbir şey fark etmemiş gibi beklenti içinde bakmaya devam etti.

-Muhtemelen Congarların ya da bir Coplin in işidir, dedi Belediye Başkanı sonunda,

-ama hangisi olduğunu yalnızca Işık bilir. Büyük bir aile ve biri hakkında söylenecek kötü bir şey olmasa bile onlar söyler. Cenn Buie yanlarında tatlı dilli kalır.

-Şafaktan hemen önce gelen arabaya doluşmuş olanlar mı? diye sordu şık.

-Trollocların kokusunu bile almamışlardı ve tek bilmek istedikleri, Festival in ne zaman başlayacağı idi. Sanki köyün yarısının kül olduğunu görmemişler gibi. Al Vere Efendi sert sert başını salladı.

-Ailenin bir dalı. Ama hiçbiri çok farklı değildir. O aptal Darl Coplin, gecenin yarısını Moiraine Hanım ile Lan Efendi yi handan, köyden çıkarmamı talep ederek geçirdi. Sanki onlar olmadan geriye köy kalırmış gibi. Rand konuşmayı yarım kulakla dinliyordu, ama bu son kısım onu konuşmaya zorladı.

-Ne yaptılar?

-Kadın berrak gece göğünden bir şimşek topu çağırdı, diye yanıt verdi al Vere Efendi.

-Doğrudan Trollocların üzerine yolladı. Yanlarında parçalanan ağaçları gördün. Trollocların durumu daha iyi değildi.

-Moiraine mi? dedi Rand inanmazlıkla ve Belediye Başkanı başını salladı.

-Moiraine Hanım. Ve Lan Efendi elinde kılıcı ile fırtına gibiydi. Kılıcıyla mı? Adamın kendisi bir silahtı ve aynı anda on yerde birden varmış gibiydi. Beni yaksalar bile, ama dışarı çıkıp kendim görmeseydim inanmazdım... Elini kel kafasından geçirdi.

-Kış Gecesi ziyaretleri yeni başlamıştı. Ellerimiz armağanlarla ve ballı keklerle, kafamız şarapla doluydu. Sonra köpekler hırladı ve aniden ikisi handan fırladı, Trolloclar hakkında bağırarak köyün içinde koşmaya başladı. Fazla şarap içtiklerini düşündüm. Hem... Trolloclar mı? Sonra, kimse ne olduğunu anlamadan o... o şeyler sokaklara doluştu, kılıçları ile insanları biçmeye, evleri ateşe vermeye başladı. Ulumaları insanın kanını donduruyordu. Boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı.

-Lan Efendi cesaretimizi yerine getirene kadar kümese girmiş tilkiden kaçan tavuklar gibi kaçıştık.

-Kendine karşı bu kadar sert olmana gerek yok, dedi Thom.

-Sen de elinden geleni yaptın. Orada yatan Trollocların hepsi ikisine kurban gitmedi.

-Hımm... evet. Al Vere Efendi silkelendi.

-Yine de inanılmayacak kadar fazla. Emond Meydanı nda bir Aes Sedai. Ve Lan Efendi bir Muhafız.

-Aes Sedai mi? diye fısıldadı Rand.

-Olamaz. Onunla konuştum. O... o...

-Tabela taktıklarını mı sanıyordun? dedi Belediye Başkanı çarpık bir gülümseme ile.

-Sırtlarına yazılmış bir Aes Sedai tabelası. Ya da belki, Tehlike, uzak durun ? Aniden elini alnına vurdu.

-Aes Sedai. Ben ihtiyar aptalın tekiyim ve aklımı yitiriyorum. Risk almaya hazırsan bir şans var, Rand. Sana bunu yapmanı söyleyemem ve ben senin yerinde olsam cesaretim olur muydu, onu da bilemiyorum.

-Bir şans mı? dedi Rand.

-Yardımı olacaksa her riski göze alırım.

-Aes Sedailer iyileştirebilir, Rand. Yak beni, evlat, hikâyeleri duydun. İlaçların işe yaramadığı yerde onlar iyileştirebilir. şık, sen bunu benden iyi hatırlıyor olmalıydın. şıkların hikâyeleri Aes Sedailerle doludur. Neden çırpınıp durmamı izleyeceğine konuşmadın?

-Ben buranın yabancısıyım, dedi Thom, özlemle sönük piposuna bakarak.

-Ve iyi adam Coplin, Aes Sedailerle ilgili hiçbir şey istemeyen tek kişi değil. Fikrin senden gelmesi daha iyiydi.

-Bir Aes Sedai, diye mırıldandı Rand, ona gülümseyen kadını hikâyelerde dinlediklerine uydurmaya çalışarak. Hikâyelere göre bir Aes Sedai nin yardımı bazen hiç yardım olmamasından daha kötüydü, bir pastadaki zehir gibi. Armağanlarında hep olta gibi bir çengel olurdu. Aniden cebindeki para, Moiraine in verdiği para, alev alev yanan bir kömür parçası gibi geldi. Onu cebinden çıkarıp pencereden dışarı atmamak için kendini zor tuttu.

-Kimse Aes Sedailerle ilişkisi olsun istemez, evlat, dedi Belediye Başkanı yavaşça.

-Görebildiğim tek şans bu, ama yine de kolay bir karar sayılmaz. Ben senin yerine karar veremem, ama Moiraine Hanım dan yalnızca iyilik gördüm... Moiraine Sedai den, demeliyim sanırım. Bazen –Tam e anlamlı anlamlı baktı

-şansın az olsa bile risk almalısın.

-Hikâyelerin bazıları bir açıdan abartılmıştır, diye ekledi Thom, sözcükler ağzından zorla çıkıyormuş gibi.

-Bazıları. Dahası, evlat, başka ne seçeneğin var ki?

-Yok. Rand içini çekti. Tam hâlâ tek bir kasını oynatmamıştı; gözleri, bir haftadır hasta yatıyormuş gibi çökmüştü.

-Ben... ben gidip onu bulacağım.

-Köprülerin karşı tarafında, dedi şık,

-ölü Trolloclardan kurtuldukları yerde. Ama dikkatli ol, evlat. Aes Sedailer yaptıklarını kendilerine has sebeplerden yaparlar ve bu her zaman başkalarının düşündüğü sebep olmayabilir. Sonuncusu, kapıdan koşarak çıkan Rand ı takip eden bir bağırıştı. Kın koşarken bacaklarına takılmasın diye kılıcın kabzasını tutmak zorunda kalıyordu, ama kemeri çıkaracak kadar zaman harcayamazdı. Merdivenlerden indi ve handan

dışarı fırladı. Yorgunluğunu unutmuştu. Tam için bir şans, ne kadar ufak olsa da, uykusuz geçen bir geceyi alt etmeye yeterdi, en azından şimdilik. O şansın bir Aes Sedai den gelmesini ya da bedelinin ne olacağını düşünmek istemiyordu. Ve bir Aes Sedai ile yüz yüze olmak... Derin bir nefes aldı ve daha hızlı koşmaya çalıştı.

Ateşler kuzeydeki son evlerin epey ötesinde, Seyrantepe yolunun Batı Ormanı tarafındaydı. Rüzgâr hâlâ köyden uzağa, yağlı, siyah duman sütunları sürüklüyordu, ama yine de, ateşte fazla bırakılmış rosto gibi mide bulandırıcı, tatlımsı bir koku havayı dolduruyordu. Rand kokuyu duyunca öğürdü, sonra kaynağını fark edince yutkundu. Bel Tine ateşleri ile yapılacak güzel bir şey. Ateşleri besleyen adamların ağızlarına ve burunlarına kumaş parçaları sarılmıştı, ama yüzlerini buruşturmalarından, sirkeyle ıslattıkları kumaşların yeterli olmadığı açıkça belli oluyordu Sirke kokuyu yok ediyor olsa da, kokunun hâlâ orada olduğunu ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

İki adam iri Dhurranlardan birinin koşum kayışını bir Trolloc un ayak bileğinden çözüyordu. Cesedin yanına çökmüş olan Lan, battaniyeyi Trolloc un keçi burunlu başını ve omuzlarını ortaya çıkaracak kadar kenara çekmişti. Rand yaklaşırken Muhafız, Trolloc un siyah zırhının çivili omuzlarından birinden, kan kırmızı mineli metal bir rozet çıkardı.

-Ko bal, dedi. Rozeti avucunda hoplattı ve homurdanarak havada kaptı.

-Şimdiye dek yedi çete ediyor. Biraz ötede bağdaş kurmuş, yere oturan Moiraine yorgun yorgun başını salladı. Baştan başa sarmaşık ve çiçek motifleriyle oyulmuş bir yürüyüş asası dizlerinin üzerinde yatıyordu ve elbisesi çok giyilmiş gibi kırışık görünüyordu.

-Yedi çete! Yedi! Trolloc Savaşları ndan bu yana o kadar fazla çete bir arada eyleme geçmedi. Kötü haber kötü haber üzerine. Korkuyorum, Lan. Öne geçtiğimizi düşünüyordum, ama her zamankinden daha geride kalmış olabiliriz. Rand konuşamadan ona baktı. Bir Aes Sedai. Kime... neye bakıyor olacağını öğrendikten sonra farklı görünmeyeceğini kendine defalarca tekrarlamıştı, ama yine de farklı görünmediğini görünce şaşırdı. Artık eskisi kadar mükemmel gelmiyordu, saçları her yöne dikilmişken, burnunda hafif bir is lekesi varken değil, ama yine de çok farklı görünmüyordu. Kuşkusuz bir Aes

Sedai de, ne olduğunu gösteren bir işaret olmalıydı. Diğer yandan, dış görünüş içte var olanı yansıtıyorsa ve hikâyeler doğruysa, o zaman toprağa oturmakla vakarı bozulmayan güzel bir kadından çok bir Trolloc a benziyor olmalıydı. Ve Tam e yardım edebilirdi. Bedeli ne olursa olsun, her şeyden önce bu vardı.

Derin bir soluk aldı.

-Moiraine Hanım... yani, Moiraine Sedai. İkisi de dönüp ona baktı ve Rand, kadının bakışı karşısında dondu. Otlak ta hazırladığı dingin ve gülümseyen bakıştan eser yoktu. Yüzü yorgundu, fakat koyu gözleri bir şahinin gözleriydi. Aes Sedai. Dünyanın Kırıcıları. Kuklaların iplerini çekip, yalnızca Tar Valon daki kadınların bildiği desenlerde tahtlar ve uluslar yapan kişiler.

-Karanlıkta biraz daha ışık, diye mırıldandı Aes Sedai. Sesini yükseltti.

-Rüyaların ne durumda, Rand al Thor? Delikanlı ona bakakaldı.

-Rüyalarım mı?

-Böyle bir gece kötü rüyalar getirebilir, Rand. Kâbus görüyorsan, bana bunlardan bahsetmelisin. Bazen kâbuslara yardımcı olabilirim.

-Rüyalarımda sorun yok... Babam. Yaralandı. Bir çizikten fazlası değil, ama ateş onu tüketiyor. Hikmet yardım etmiyor. Edemediğini söylüyor. Ama hikâyeler... Kadın bir kaşını kaldırdı ve Rand susup yutkundu. Işık, bir Aes Sedai nin hainin teki olmadığı bir hikâye var mı? Muhafız a baktı, ama Lan, Rand ın söylediklerinden çok ölü Trolloc ile ilgileniyor gibiydi. Kadının gözleri altında sözcük aranarak devam etti.

-Ben... ah... Aes Sedailerin iyileştirme gücü olduğu söylenir. Ona yardım edebilirseniz... herhangi bir şey yapabilirseniz... bedeli ne olursa olsun... yani... Derin bir nefes aldı ve hızla bitirdi.

-Ona yardımcı olmak için ödeyebileceğim her bedeli öderim. Her şeyi.

-Her tür bedel, diye düşündü Moiraine, kendi kendine konuşurmuş gibi.

-Bedellerden daha sonra bahsederiz, Rand, eğer bahsedersek. Söz veremem. Hikmet iniz ne yaptığını biliyor. Elimden geleni yaparım, ama Çark ın dönüşünü durdurmak güçlerimin ötesindedir.

-Ölüm, eninde sonunda herkese gelir, dedi Muhafız sertçe,

-Karanlık Varlık a hizmet etmiyorlarsa elbette. Ve yalnızca aptallar bu bedeli ödemeye hazır olur. Moiraine, cıklamaya benzer bir ses çıkardı.

-O kadar kötümser olma, Lan. Sevinmek için sebebimiz var. Küçük bir sebep, ama yine de bir sebep. Asaya dayanarak ayağa kalktı.

-Beni babana götür, Rand. Ona elimden geldiğince yardım edeceğim. Burada çok fazla kişi yardımımı reddetti. Onlar da hikâyeler duymuşlar, diye ekledi duygusuzca.

-Handa, dedi Rand.

-Bu taraftan. Ve teşekkür ederim. Teşekkür ederim! Onu takip ettiler, ama Rand hızla onları geride bıraktı. Yetişmeleri için sabırsızlanarak yavaşladı, sonra yine fırladı ve beklemek zorunda kaldı.

-Lütfen acele edin, dedi. Tam e yardım götürmeye öyle can atıyordu ki, bir Aes Sedai yi zorlamada gösterdiği cüreti hiç düşünmedi.

-Ateş onu tüketiyor. Lan dik dik baktı.

-Yorgun olduğunu görmüyor musun? Bir angrealle olsa bile, dün gece yaptıkları, sırtında bir çuval taş ile köyün içinde koşturmaktan farklı değil. O ne derse desin, sen buna değer misin, bilmiyorum koyun çobanı. Rand gözlerini kırptı ve dilini tuttu.

-Nazik ol, dostum, dedi Moiraine. Yavaşlamadan uzanıp Muhafız ın omzunu okşadı. Adam korumak istercesine, yakınlığı ona güç verebilirmişçesine kadının tepesine dikildi.

-Yalnızca benimle ilgilenmeyi düşünüyorsun. Neden o da babası için aynısını düşünmesin? Lan kaşlarını çattı, ama sustu.

-Elimden geldiğince hızlı geliyorum, Rand, yemin ederim. Kadının gözlerindeki şiddet ya da sesindeki –tam olarak nazik değil; daha çok duruma hâkim gibisakinlik; Rand hangisine inanacağını bilemiyordu. Ya da belki ikisi beraber geliyordu. Aes Sedai. Artık ona verilmiş bir sözü vardı. Adımlarını onlarınkine uydurdu ve daha sonra konuşacakları bedelin ne olduğunu düşünmemeye çalıştı.Güvenli Bir Yer Daha kapıdan girmeden Rand ın gözleri babasına gitti –kim ne söylemiş olursa olsun babası. Tam bir santim bile kıpırdamamıştı; gözleri hâlâ kapalıydı, alçak ve hırıltılı bir sesle, zorlukla nefes alıyordu. Beyaz saçlı şık, Belediye Başkanı –adam yatağın üzerine eğilmiş, Tam le ilgileniyorduile yaptığı sohbeti kesti huzursuzca ve Moiraine e baktı. Aes

Sedai onu görmezden geldi. Gerçekten de, Tam dışında herkesi görmezden geliyordu, ama ona kaşlarını çatarak, dikkatle bakıyordu.

Thom Merrilin, yanmayan piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra yine çıkarıp dik dik baktı.

-İnsanlar huzur içinde pipo bile içemiyor, diye mırıldandı.

-Çiftçinin birinin ineğini sıcak tutmak için pelerinimi çalmadığından emin olsam iyi olacak. En azından dışarıda pipomu içebilirim. Telaşla odadan çıktı.

Lan, sert yüzü bir kaya kadar ifadesiz, arkasından baktı.

-O adamdan hoşlanmıyorum. Onda güvenmediğim bir şey var. Dün gece saçının tek telini bile görmedim.

-Oradaydı, dedi Bran, şüpheyle Moiraine i izleyerek.

-Öyle olmalı. Pelerini şöminenin önünde yanmadı. şık geceyi ahırda saklanarak geçirmiş olsa bile Rand ın umurunda değildi.

-Babam? dedi Moiraine e yalvarırcasına.

Bran ağzını açtı, ama o konuşamadan Moiraine konuştu.

-Onu bana bırak, al Vere Efendi. Artık burada ayağıma dolanmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok. Bran o an için, kendi hanında dışarı çıkmasının emredilmesinden hoşlanmamak ile bir Aes Sedai ye itaatsizlik etmek arasında tereddüt etti. Sonunda doğruldu ve Rand ın omzuna bir şaplak attı.

-Haydi gel, evlat. Moiraine Sedai yi kendi... kendi... Aşağıda bana yardımcı olabileceğin bir sürü iş var. Sen farkına varmadan, Tam piposu ve bir kupa bira için bağırıyor olacak.

-Kalabilir miyim? Kadın Tam dışında kimsenin farkında değilmiş gibi davransa da, Rand, Moiraine e hitap etmişti. Bran in eli gerginleşti, ama Rand onu görmezden geldi.

-Lütfen. Ayağınıza dolaşmam. Burada olduğumu anlamazsınız bile. O benim babam, diye ekledi, kendini irkilten ve Belediye Başkanı nın gözlerini iri iri açmasına sebep olan bir şiddetle. Rand diğerlerinin bunu yorgunluğuna ya da bir Aes Sedai ile konuşmanın stresine bağlayacağını umdu.

-Evet, evet, dedi Moiraine sabırsızca. Pelerinini ve asasını dikkatsizce odadaki tek sandalyenin üzerine atmıştı ve şimdi elbisesinin, kollarını sıyırıyor, dirseklerine kadar açıyordu.

-Orada otur. Sen de, Lan. Belirsizce duvarın önündeki uzun sıraya doğru işaret etti. Gözleri yavaşça Tam i ayaklarından başına kadar taradı, ama Rand tüyleri ürpererek, bir şekilde onun ötesine baktığını hissetti.

-İstiyorsanız konuşabilirsiniz, dedi kadın dalgın dalgın,

-ama alçak sesle konuşun. Sen git, al Vere Efendi. Burası hasta odası, toplantı salonu değil. Rahatsız edilmememi sağla. Belediye Başkanı kendi kendine homurdandı, ama elbette kadının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle değil. Rand ın omzunu yine sıktı, sonra gönülsüzce, ama itaatkârca kapıyı arkasından kapattı.

Aes Sedai kendi kendine mırıldanarak yatağın yanında diz çöktü ve uzun zaman ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı.

Hikâyelerde Aes Sedai mucizeleri, hep ışık çakmaları, gök gürültüleri, yüce güçler ya da başarılara ilişkin başka işaretler eşliğinde gerçekleşirdi. Güç. Zaman Çarkı nı döndüren Gerçek Kaynak tan çekilen Tek Güç. Rand, Tam in Güç le bir ilişkisinin olduğunu, Güç kullanılırken aynı odada olduğunu düşünmek istemiyordu. Aynı köyde olmak bile yeterince kötüydü. Ama tek görebildiği, Moiraine in uykuya dalmış olabileceği idi. Fakat Tam in daha rahat soluk alıp verdiğini duyduğunu sandı. Kadın bir şey yapıyor olmalıydı. O kadar dalmıştı ki, Lan yumuşak sesle konuşunca yerinde sıçradı.

-Taktığın iyi bir silah. Acaba rastlantı eseri çeliğinde de bir balıkçıl olabilir mi? Rand bir an, neden bahsettiğini anlamadan Muhafız a bakakaldı. Aes Sedai ile görüşmenin heyecanı içinde Tam in kılıcını tamamen unutmuştu. Artık eskisi kadar ağır gelmiyordu.

-Evet, var. Aes Sedai ne yapıyor?

-Böyle bir yerde balıkçıl damgalı bir kılıç bulacağımı düşünmezdim, dedi Lan.

-Babama ait. Lan in, kabzası pelerininin ucundan ancak görülebilen kılıcına baktı; iki kılıç birbirine çok benziyordu, ama Muhafız ınkinde balıkçıl yoktu. Gözlerini yatağa çevirdi. Tam daha rahat nefes alıyordu, hırıltı yok olmuştu. Bundan emindi.

-Uzun zaman önce satın almış.

-Bir koyun çobanının böyle bir şey satın almış olması çok garip. Rand Lan e yan yan baktı. Bir yabancının kılıcı merak etmesi ilgi

çekiciydi. Bunu bir Muhafız ın yapması... Yine de kendini bir şey söylemek zorunda hissetti.

-Bildiğim kadarıyla hiç işine yaramadı. Yaramadığını söyledi. Dün geceye kadar yani. Hâlâ sakladığını bilmiyordum bile.

-Ona yararsız dedi, öyle mi? Hep böyle düşünmemiş olmalı. Lan bir parmağı ile Rand ın belindeki kına kısaca dokundu.

-Balıkçılın kılıç ustalığının simgesi olduğu yerler vardır. O kılıç İki Nehir de bir koyun çobanının eline ulaşana kadar garip yollardan geçmiş olmalı. Rand telaffuz edilmemiş soruyu duymazdan geldi. Moiraine hâlâ kıpırdamamıştı. Aes Sedai herhangi bir şey yapıyor muydu? Rand titredi ve kollarını ovaladı, ne yaptığını bilmek istediğinden emin değildi. Bir Aes Sedai.

O sırada aklına bir soru geldi, sormak istemediği, ama bir yanıt almak zorunda olduğu bir soru.

-Belediye Başkanı... Boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı.

-Belediye Başkanı, köyden geriye herhangi bir şey kalmış olmasının tek sebebinin sen ve o olduğunu söyledi. Kendini Muhafız a bakmaya zorladı.

-Ormanda bir adamdan bahsedildiğini duysan... sırf bakarak insanları korkutan bir adam... bu sizin için uyarı olur muydu? Atı hiç ses çıkarmayan bir adam. Ve rüzgârın pelerinine dokunmadığı bir adam. Neler olacağını anlar mıyınız? O adamdan haberiniz olsaydı, sen ve Moiraine Sedai bunları durdurabilir miydiniz?

-Kız kardeşlerimden yarım düzinesi olmadan, hayır, dedi Moiraine ve Rand irkildi. Kadın hâlâ yatağın yanında diz çökmüş, duruyordu, ama ellerini Tam in üzerinden çekmiş, yarı dönerek sıranın üzerinde oturan ikisine bakıyordu. Sesini çıkarmadı, ama gözleri Rand ı duvara çiviledi.

-Tar Valon dan ayrılmadan önce burada Trolloclar ve bir Myrddraal bulacağımı bilseydim, yanımda yarım düzine, bir düzine kardeş getirirdim. Enselerinden yakalayıp sürüklemek zorunda kalsam bile. Kendi başıma, bir ay önceden uyarılmış olmak bile pek az fark yaratırdı. Belki hiç. Tek Güç ü kullanıyor olsa bile, bir kişinin yapabileceği şeyler kısıtlıdır ve dün gece ortalıkta yüzden fazla Trolloc vardı. Koca bir yumruk.

-Yine de bilmek iyi olurdu, dedi Lan öfkeli bir sesle. Öfke Rand a yönelikti.

-Onu tam olarak ne zaman ve nerede gördün?

-Bunun artık önemi yok, dedi Moiraine.

-Oğlanın, suçu olmadığı bir konuda suçlu olduğunu düşünmeye başlamasını istemiyorum. Ben de aynı ölçüde suçluyum. Dün gördüğüm o lanet kuzgun ve hareketleri beni uyarmalıydı. Ve seni de, eski dostum. Öfkeyle dilini şaplattı.

-Kendime kibir derecesinde güveniyordum, Karanlık Varlık ın dokunuşunun bu kadar yayılmadığından emindim. Ya da bu kadar yoğun olduğundan. O kadar emindim ki... Rand gözlerini kırpıştırdı.

-Kuzgun mu? Anlamıyorum.

-Leş yiyiciler. Lan in ağzı tiksinti ile büküldü.

-Karanlık Varlık ın hizmetkârları sık sık ölümle beslenen yaratıklar arasında casuslar bulur. Daha çok kuzgunlar ve kargalar. Bazen, şehirlerde sıçanlar. Rand ın bedeni aniden ürperdi. Karanlık Varlık ın casusu olan kuzgunlar ve kargalar? Artık her yerde kuzgunlar ve kargalar vardı. Karanlık Varlık ın dokunuşu, demişti Moiraine. Karanlık Varlık hep oradaydı –bunu biliyorduama Işık ta yürümeye çabaladığınız ve ismini telaffuz etmediğiniz sürece size zarar veremezdi. Herkes buna inanır, herkes annesinin sütü ile bunu öğrenirdi. Ama Moiraine in şimdi söylediği...

Bakışları Tam e takıldı ve başka her şey aklından çıktı. Babasının yüzündeki kırmızılık fark edilir şekilde azalmıştı ve nefesi neredeyse normale dönmüştü. Lan kolunu tutmasaydı, Rand ayağa fırlayacaktı.

-Başardın. Moiraine başını iki yana salladı ve içini çekti.

-Henüz değil. Umarım yalnızca henüz değil dir. Trolloc silahları Thakan dar denilen vadide, Shayol Ghul ün yamaçlarında dövülür. Bazıları o mekânda kirlenir, metalin içine kötülüğün kiri işler. O kirli kılıçlar yardım edilmezse iyileşmeyen ya da ölümcül ateşler yaratan yaralar açar. İlaçların etki etmediği tuhaf hastalıklar. Babanın acısını dindirdim, ama işaret, kir, hâlâ onunla. Yalnız bırakılırsa yine büyüyecek ve onu tüketecektir.

-Ama siz onu yalnız bırakmayacaksınız. Rand ın sözleri yarı yakarış, yarı emirdi. Bir Aes Sedai ile bu şekilde konuşması karşısında şok geçirdi, ama kadın ses tonunu fark etmemiş gibiydi.

-Bırakmayacağım, diye onayladı yalnızca.

-Çok yorgunum Rand ve dün geceden beri dinlenme fırsatım olmadı. Normalde fark etmezdi, ama bu türden bir yara için... Bu –kesesinden küçük, beyaz bir ipek bohça çıkardı

-bir angrealdir. Rand ın yüzündeki ifadeyi gördü.

-Demek angreallerden haberin var. Güzel. Rand bilinçsizce arkasına yaslandı, ondan ve elindeki şeyden uzaklaştı. Birkaç hikâye, angreallerden, Aes Sedailerin en büyük mucizelerini yaratırken kullandığı, Efsaneler Çağı ndan kalma andaçlardan bahsediyordu. Kadının pürüzsüz, fildişi bir figür çıkardığını görünce irkildi. Şekil, çağların etkisi ile kararmıştı. Aes Sedai nin elinden daha uzun olmayan, akıcı cüppeler içinde, uzun saçları omuzlarına dökülen bir kadın biblosuydu.

-Bunların yapımını unuttuk, dedi.

-Onca şey, belki bir daha asla bulunmamak üzere kayboldu. Birkaç tanesi kaldı. Amyrlin Makamı bunu almama neredeyse izin vermeyecekti. Sonunda izin vermiş olması, Emond Meydanı ve baban için iyi oldu. Ama çok şey ummamalısın. Şimdi bununla, bunsuz dün yapabileceklerimden yalnızca biraz fazlasını yapabilirim ve kir güçlü. İşleyecek zamanı oldu.

-Ona yardım edebilirsiniz, dedi Rand hararetle. Edebileceğinizi biliyorum. Moiraine yalnızca, dudaklarını bükerek gülümsedi.

-Göreceğiz. Sonra yine Tam e döndü. Bir elini alnına koydu, diğeri ile fildişi bibloyu kavradı. Gözlerini kapattı, yüzü bir yoğunlaşma ifadesi kazandı. Nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

-Bahsettiğin atlı, dedi Lan alçak sesle,

-seni korkutan –kesinlikle bir Myrddraal di.

-Bir Myrddraal! diye bağırdı Rand.

-Ama Soluklar altı metre boyundadır ve... Sözcükler, Korucuyu nun neşesiz sırıtması altında solup gitti.

-Bazen, koyun çobanı, hikâyeler bazı şeyleri olduğundan büyük kılar. İnan bana, bir Yarı

-insan söz konusu olduğunda gerçek de yeterince büyüktür. Yarı

-insan, Sinsi, Soluk, Gölge

-adam, ismi hangi ülkede olduğuna göre değişir, ama hepsi Myrddraal demektir. Soluklar Trolloc dölüdür, Dehşetlordları nın

Trollocları yapmak için kullandığı insanlardan üreyen, Trolloclar son hallerine ulaşmadan önceki nesildir. Ama insan kanı güçlü olsa da, Trollocları bozan leke de güçlüdür. Yarı

-insanların bir tür gücü vardır, Karanlık Varlık tan kaynaklanan bir tür güç. Teke tek kaldıklarında, yalnızca en zayıf Aes Sedailer bir Soluk a rakip olamaz, ama pek çok iyi ve dürüst insan onların karşısında ölmüştür. Savaşlar, Efsaneler Çağı ile sona erdiğinden, Terkedilmişler tutsak edildiğinden bu yana, savaşan Trolloc yumruklarının beyni onlar oldular. Trolloc Savaşları zamanında, Trollocları savaşa, Dehşetlordları nın yönetimi altındaki Yarı

-insanlar sürdü.

-Beni korkuttu, dedi Rand hafifçe.

-Bana yalnızca baktı ve... Ürperdi.

-Utanmana gerek yok, koyun çobanı. Onlar beni de korkutur. Tüm hayatları boyunca askerlik yapan adamların, bir Yarı

-insan ile karşı karşıya geldiklerinde yılan görmüş kuş gibi donduklarını gördüm. Kuzeyde, Büyük Afet in sınırındaki Yabantoprakları nda bir deyiş vardır: Gözsüzün bakışı korkudur.

-Gözsüz mü? dedi Rand ve Lan başını salladı.

-Myrddraaller karanlıkta ya da aydınlıkta, kartal gibi görür, ama gözleri yoktur. Bir Myrddraal ile karşı karşıya gelmekten daha tehlikeli pek az şey vardır. Dün gece burada olanı, hem Moiraine Sedai, hem de ben öldürmeye çalıştık, ama her seferinde başarısızlığa uğradık. Yarı

-insanlarda Karanlık Varlık şansı vardır. Rand yutkundu.

-Bir Trolloc, Myrddraal in benimle konuşmak istediğini söyledi. Ne demek istediğini anlamadım. Lan hızla başını kaldırdı; gözleri mavi taşlar gibiydi.

-Bir Trolloc la mı konuştun?

-Tam olarak değil, diye kekeledi Rand. Muhafız ın gözleri onu bir tuzak gibi yakalamıştı.

-O benimle konuştu. Beni incitmeyeceğini, Myrddraal in benimle konuşmak istediğini söyledi. Sonra beni öldürmeye çalıştı. Dudaklarını yaladı, elini kılıcının kabzasına sürttü. Kısa, kesik cümlelerle çiftlik evine dönüşlerini anlattı.

-Ama ben onu öldürdüm, diye bitirdi.

-Aslında kazayla. Üzerime atladı ve kılıç elimdeydi. Lan in yüzü hafifçe yumuşadı. Eğer kayanın yumuşadığı söylenebilirse.

-Öyle olsa bile, bu da bahsetmeye değer bir şey, koyun çobanı. Dün geceye kadar Sınırboyları nın güneyinde, bırak birini öldürmeyi, bir Trolloc gördüğünü söyleyebilecek pek az insan vardı.

-Ve bir Trolloc u yalnız başına, yardım almadan öldüren daha da az kişi, dedi Moiraine bitkinlik içinde.

-Oldu, Rand. Lan, kalkmama yardım et. Muhafız onun yanına koştu, ama yatağın yanına fırlayan Rand ondan hızlı davrandı. Tam in derisi serindi, ama yüzü, güneş görmeden çok uzun zaman yaşamış gibi solgun, beyaz bir görünüme sahipti. Gözleri hâlâ kapalıydı, ama normal uyku uyuyormuşçasına derin nefesler alıyordu.

-Artık iyileşecek mi? diye sordu Rand endişe içinde.

-Dinlendikçe, evet, dedi Moiraine.

-Yatakta birkaç hafta, sonra her zamanki kadar iyi olacak. Lan in koluna tutunmasına rağmen sendeleyerek yürüdü. Pelerinini ve asasını sandalye yastığının üzerinden aldı ve içini çekerek oturdu. Yavaşça, dikkatle angreali sardı ve kesesine koydu.

Rand ın omuzları sarsılıyordu, kendini kahkaha atmaktan alıkoymak için dudağını ısırdı. Aynı zamanda, gözyaşlarını silmek için elini gözlerinden geçirmek zorunda kalmıştı.

-Teşekkür ederim.

-Efsaneler Çağı nda, diye devam etti Moiraine,

-bazı Aes Sedailer, çok ufak bir kıvılcım kalmış olsa bile insanlara yaşam ve sağlık alevi verebiliyordu. Ama o günler geçti –belki de sonsuza dek dönmemek üzere. Onca şey kayboldu; yalnızca angreallerin yapımı değil. Şimdi, değil hatırlamak, hayal bile edemediğimiz, yapılabilen onca şey. Artık sayımız çok daha az. Bazı beceriler tamamen yok oldu ve kalan bazıları daha zayıf görünüyor. Artık bedenden faydalanmak için hem irade, hem de güç gerekiyor ve aramızdaki en güçlüler bile Şifa yolunda hiçbir şey yapamıyor. Babanın hem bedensel hem de tinsel olarak güçlü bir adam olması onun şansı. Gücünün çoğunu hayatı için mücadele ederken kullandı, ama iyileşmesi için artık her şey kendisine kaldı. Bu zaman alacaktır, ama leke yok oldu.

-Bunun karşılığını asla ödeyemem, dedi Rand kadına, gözlerini Tam den ayırmadan,

-ama sizin için ne yapabilirsem, yaparım. Her şeyi. O zaman bedel konuşmalarını ve sözünü hatırladı. Tam in yanında diz çökerken, öncekinden de içtendi, ama yine de ona bakmak kolay değildi.

-Her şey. Köye ya da arkadaşlarıma zarar vermediği sürece. Moiraine önemsemez bir tavırla elini salladı.

-Eğer sen gerekli olduğunu düşünüyorsan. Yine de seninle konuşmak istiyorum. Kuşkusuz sen de buradan bizimle aynı anda ayrılacaksın ve o zaman uzun uzun konuşabiliriz.

-Ayrılmak mı! diye bağırdı Rand, doğrularak.

-Durum o kadar kötü mü gerçekten? Herkes sanki yeniden inşa etmeye başlayacakmışız gibi görünüyordu. İki Nehir halkı oldukça yerleşik bir halktır. Kimse buradan ayrılmaz.

-Rand...

-Hem, nereye gidebiliriz ki? Padan Fain havanın her yerde aynı ölçüde kötü olduğunu söyledi. O... o Çerçi ydi. Trolloclar... Rand, Thom Merrillin in Trollocların ne yediklerinden bahsetmemiş olmasını dileyerek yutkundu.

-Bence yapılabilecek en iyi şey burada, İki Nehir de, ait olduğumuz yerde kalmak ve her şeyi eski haline getirmek. Tarlalarda ekinlerimiz var ve kısa süre sonra, hava koyunları kırkabileceğimiz kadar ısınacak. Bu ayrılma konuşmalarını kim başlattı, bilmiyorum –iddiaya girerim Coplinlerden biridirama her kimse...

-Koyun çobanı, diye araya girdi Lan,

-dinliyor olman gerekirken konuşuyorsun. Rand gözlerini kırpıştırarak ikisine baktı. Yarı sayıkladığını fark etti. Kadın konuşmaya çalışırken, saçmalayıp durmuştu. Bir Aes Sedai onunla konuşmaya çalışırken... Ne söyleyeceğini, nasıl özür dileyeceğini merak etti, ama o hâlâ bakarken Moiraine gülümsedi.

-Kendini nasıl hissettiğini anlıyorum, Rand, dedi ve Rand kadının gerçekten anladığını hissetti.

-Artık bunu düşünme. Ağzı gerildi, sonra başını iki yana salladı.

-Anlıyorum ki, bu işi doğru ele almamışım. Sanırım ilk önce beklemeliydim. Buradan ayrılacak olan sensin, Rand. Köyün hatırı için gidecek olan sensin.

-Ben mi? Boğazını temizledi, sonra yine denedi.

-Ben mi? Bu sefer sesi daha güçlü çıktı.

-Neden gitmek zorundayım? Bütün bunların hiçbirini anlamıyorum. Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Moiraine Lan e baktı ve Muhafız kollarını açtı. Rand a deri bandının altından baktı ve Rand yine görünmez bir terazi tarafından ölçüldüğünü hissetti.

-Biliyor musun, dedi Lan aniden,

-bazı evler saldırıya uğramadı.

-Köyün yarısı kül oldu, diye itiraz etti Rand, ama Muhafız sözlerine devam etti.

-Bazı evler yalnızca kargaşa yaratmak için ateşe verildi. Trolloclar daha sonra onları ve onlardan kaçan insanları, yollarına çıkmadıkları sürece görmezden geldiler. Yöredeki çiftliklerden çoğu tek Trolloc kılı bile görmedi ya da görmüşlerse yalnızca uzaktan gördüler. Çoğu köyü görene kadar sorun çıktığını bile bilmiyordu.

-Darl Coplin i duydum, dedi Rand yavaşça.

-Sanırım anlamamışım.

-İki çiftlik saldırıya uğradı, diye devam etti Lan. Sizinki ve biri daha. Bel Tine yüzünden ikinci çiftlikte yaşayanlar çoktan köye gelmişti. Myrddraal İki Nehir geleneklerini bilmediği için çok insan kurtuldu. Festival ve Kış Gecesi işini neredeyse imkânsız kıldı, ama o bunu bilmiyordu. Rand sandalyesinde arkasına yaslanan Moiraine e baktı, ama kadın hiçbir şey söylemedi, yalnızca parmağı dudağının üzerinde, onu izledi.

-Bizim çiftliğimiz ve hangisi? diye sordu Rand sonunda.

-Aybara çiftliği, diye devam etti Lan.

-Burada, Emond Meydanı nda ilk önce demirhaneye, demircinin ve Cauthon Efendi nin evlerine saldırdılar. Rand ın ağzı aniden kurumuştu.

-Bu çılgınlık, demeyi başardı, sonra Moiraine doğrulurken yerinde sıçradı.

-Çılgınlık değil, Rand, dedi kadın.

-Bu amaçlı yapıldı. Trolloclar Emond Meydanı na tesadüf eseri gelmediler ve yaptıklarını, bundan ne kadar zevk almış olurlarsa olsunlar, öldürme ve yakma keyfi için yapmadılar. Neyin, daha doğrusu kimin peşinde olduklarını biliyorlardı. Trolloclar Emond Meydanı

yakınlarında yaşayan, belli yaşta delikanlıları öldürmek ya da yakalamak için geldiler.

-Benim yaşımdakileri mi? Rand ın sesi titriyordu ve buna aldırmıyordu.

-Işık! Mat. Ya Perrin?

-Hayatta ve iyi, diye Moiraine onu, temin etti,

-ama biraz isli.

-Ban Crawe ve Lem Thane?

-Hiç tehlikede olmadılar, dedi Lan.

-En azından, başkalarından daha fazla değil.

-Ama onlar da atlıyı, Soluk u gördüler ve benimle aynı yaştalar.

-Crawe Efendi nin evi zarar bile görmedi, dedi Moiraine.

-Değirmenci ile ailesi, gürültü onları uyandırana kadar, saldırının yarısı boyunca uyudu. Ban senden on ay büyük ve Lem sekiz ay küçük. Rand ın şaşkınlığı karşısında kuru kuru gülümsedi.

-Sana sorular sorduğumu söyledim. Aynı zamanda, belli yaştaki delikanlılar, dedim. Sen ve iki arkadaşın arasında yalnızca haftalar var. Myrddraal sizi, üçünüzü arıyordu, başkasını değil. Rand huzursuzca, kadının ona öyle, sanki gözleri beynini delecekmiş ve her köşesini okuyacakmış gibi bakmamasını dileyerek kıpırdandı.

-Bizden ne istiyor olabilirler ki? Biz yalnızca çiftçiyiz, koyun çobanıyız.

-Bu sorunun yanıtı İki Nehir de değil, dedi Moiraine sessizce.

-Fakat bu yanıt önemli. İki bin senedir Trolloc görülmeyen bir yere Trollocların gelmesi bize çok şey anlatıyor.

-Trolloc saldırılarından bahseden çok hikâye var, dedi Rand inatçı bir ses tonuyla.

-Ama daha önce biz hiç saldırıya uğramamıştık. Muhafızlar Trolloclarla hep savaşır. Lan homurdandı.

-Evlat, Büyük Afet boyunca Trolloclarla savaşmayı beklerim, ama burada, neredeyse altı yüz fersah güneyde değil. Dün geceki, Shienar da ya da Sınırboyları kentlerinin herhangi birinde yaşananlar kadar zorlu bir saldırıydı.

-İçinizden birinde, dedi Moiraine,

-ya da üçünüzde birden, Karanlık Varlık ın korktuğu bir şey var.

-Bu... bu imkânsız. Rand sendeleyerek pencereye yürüdü ve köye, yıkıntıların arasında çalışan insanlara baktı.

-Ne olduğu umurumda bile değil, bu imkânsız. Otlak ta bir şey gözüne takıldı. Baktı, sonra bunun Bahar Direği nin kararmış kalıntıları olduğunu fark etti. Bir Çerçi, bir şık ve yabancılarla, güzel bir Bel Tine. Ürperdi, başını şiddetle salladı.

-Hayır. Hayır, ben bir çobanım. Karanlık Varlık benimle ilgileniyor olamaz.

-Kargaşa çıkarmadan, Sınırboyları ndan Caemlyn e ve sonra daha öteye o kadar çok Trolloc getirmek büyük zahmet gerektirmiş olmalı, dedi Lan sertçe.

-Bunu nasıl başardıklarını bilmeyi dilerdim. Bütün bunları yalnızca birkaç ev yakmak için yaptıklarına mı inanıyorsun?

-Geri dönecekler, diye ekledi Moiraine.

Rand Lan e itiraz etmek için ağzını açtı, ama Moiraine in sözü konuşmasını engelledi. Kadına döndü.

-Geri mi dönecekler? Onları durduramaz mısınız? Dün gece durdurdunuz ve o sırada hazırlıksızdınız. Artık onların burada olduğunu biliyorsunuz.

-Belki, diye yanıt verdi Moiraine.

-Tar Valon a haber yollayıp kız kardeşlerimden birkaçını isteyebilirim; bizim onlara ihtiyacımız olmadan önce yolculuklarını yapacak zaman bulabilirler. Myrddraal benim burada olduğumu da biliyor ve destek kuvvet, daha çok Myrddraal ve daha çok Trolloc olmadan, muhtemelen saldırmayacaktır –en azından açık açık. Yeterince Aes Sedai ve yeterince Muhafız ile, Trolloclar alt edilebilir, ama bunun kaç savaş süreceğini bilemiyorum. Rand ın kafasında bir görüntü dans etti. Emond Meydanı küller içinde. Tüm çiftlikler yanmış. Ve Seyrantepe, Deven Yolu, Taren Salı. Hepsi kül ve kan içinde.

-Hayır, dedi ve bir şeyleri kaybediyormuş gibi, içinde bir burkulma hissetti.

-Bu yüzden gitmek zorundayım, değil mi? Ben burada olmazsam Trolloclar dönmeyecek. Son bir inatçılık izi, şunu eklemesine sebep oldu,

-Eğer peşinde oldukları gerçekten bensem. Moiraine in kaşları, Rand ın ikna olmasına şaşırmış gibi kalktı, ama Lan konuştu,

-Köyün üzerine iddiaya girmeye gönüllü müsün, koyun çobanı? Tüm İki Nehir üzerine? Rand ın inatçılığı zayıfladı.

-Hayır, dedi yine ve içindeki boşluğu hissetti yeniden.

-Perrin ve Mat in de gitmeleri gerekiyor, değil mi? İki Nehir den ayrılmak. Evini ve babasını bırakmak. En azından Tam iyileşecekti. En azından Taşocağı Yolu ndaki her şeyin saçmalık olduğunu söylediğini duyacaktı.

-Baerlon a gidebiliriz sanırım, hatta Caemlyn e. Caemlyn de, tüm İki Nehir nüfusundan daha fazla insan olduğunu duydum. Orada güvende oluruz. Kahkaha atmaya çalıştı, ama bu boş bir kahkahaydı.

-Hep Caemlyn i görmeyi hayal ederdim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Uzun bir sessizlik oldu, sonra Lan konuştu,

-Ben olsam bu konuda Caemlyn e güvenmezdim. Eğer Myrddraaller sizi o kadar çok istiyorsa, bir yol bulacaklardır. Yarı

-insanlar için duvarlar engel oluşturmaz. Ve sizi çok istediklerine inanmamakla aptallık edersiniz. Rand moralinin bozulabileceği kadar bozulduğunu düşünüyordu, ama bu daha da bozdu.

-Güvenli bir yer var, dedi Moiraine yumuşak bir sesle ve Rand ın kulakları dinlemek için dikildi.

-Tar Valon da, Aes Sedailer ve Muhafızlar arasında olursunuz. Trolloc Savaşları sırasında bile Karanlık Varlık Parlak Duvarlar a saldırmaya korktu. Tek teşebbüsü, sonuna kadar en büyük başarısızlığı oldu. Ve Tar Valon biz Aes Sedailerin Çılgınlık Zamanı ndan bu yana topladığımız tüm bilgiyi barındırıyor. Eğer bu mümkünse, Myrddraallerin sizi neden istediğini öğrenebileceğiniz tek yer Tar Valon. Yalanların Babası nın sizi neden istediğini orada öğrenebilirsiniz. Buna söz verebilirim. Ta Tar Valon a kadar gitmek, hayallerinin ötesinde bir şeydi. Aes Sedailerin ortasında olacağı bir yere yolculuk. Elbette, Moiraine Tam i iyileştirmişti –ya da en azından öyle görünüyorduama bir de onca hikâye vardı. Bir Aes Sedai ile aynı odada olmak yeterince rahatsızlık vericiydi. Onlarla dolu bir şehirde olmak... Ve kadın hâlâ bunun bedelini söylememişti. Hep bir bedel olur, hikâyeler böyle söylerdi.

-Babam ne kadar uyuyacak? diye sordu sonunda.

-Ben... benim ona söylemem gerek. Uyandığında beni gitmiş bulmamalı. Lan in rahatlayarak içini çektiğini duyduğunu sandı. Muhafız

a merakla baktı, ama Lan in yüzü her zamanki kadar ifadesizdi.

-Biz gitmeden önce uyanması pek olası değil, dedi Moiraine.

-Hava iyice karardıktan hemen sonra yola çıkmayı planlıyorum. Bir gün gecikmek bile ölümcül olabilir. En iyisi ona bir not bırakman olacak.

-Geceleyin mi? dedi Rand kuşkuyla ve Lan başını salladı.

-Yarı

-insanlar gittiğimizi kısa sürede öğrenir. Olayları, zorunlu olduğumuzdan daha kolay hale getirmemeniz en iyisi. Rand babasının battaniyesi ile uğraşmaya başladı. Tar Valon a çok uzun bir yol vardı.

-Bu durumda... Bu durumda gidip Mat ve Perrin i bulsam iyi olacak.

-Ben bununla ilgilenirim. Moiraine ayağa kalktı ve aniden yenilenmiş bir canlılık ile pelerinini giydi. Elini Rand ın omzuna koydu. Rand irkilmemek için elinden geleni yaptı. Kadın fazla bastırmamıştı, ama onu yakalayan, bir yılanı tutan çatal değneğin demirden kavrayışı kadar emin bir eldi.

-Bütün bunları kendi aramızda tutsak en iyisi olacak. Anlıyor musun? Han kapısına Ejder Dişi ni çizenler öğrenirse sorun çıkarabilir.

-Anlıyorum. Kadın elini çektiğinde Rand rahatlayarak derin bir nefes aldı.

-Al Vere Hanım dan, sana yiyecek bir şeyler getirmesini isteyeceğim, diye devam etti Moiraine, Rand ın tepkisini fark etmemiş gibiydi.

-Sonra uyumalısın. Dinlenmiş olsan bile, bu geceki zorlu bir yolculuk olacak. Kapı arkalarından kapandı ve Rand Tam e bakarak durdu –Tam e bakarak, ama hiçbir şey görmeden. O ana kadar onun Emond Meydanı nın parçası olduğu kadar, Emond Meydanı nın da kendisinin parçası olduğunu fark etmemişti. Bunu ancak, ondan koparıldığını hissettiği anda fark etmişti. Artık köyden ayrılıyordu. Gecenin Çobanı onu istiyordu. Bu imkânsızdı, Rand yalnızca bir çiftçiydi –ama Trolloclar gelmişti ve Lan bir konuda haklıydı. Moiraine in hatalı olması ihtimaline karşılık köyü riske atamazdı. Hatta kimseye söyleyemezdi; Coplinler böyle bir şey için gerçekten sorun çıkarırdı. Aes Sedai ye güvenmek zorundaydı.

-Onu şimdi uyandırma, dedi al Vere Hanım, Belediye Başkanı kendisinin ve karısının arkasından kapıyı kapatırken. Kadının taşıdığı bezle örtülmüş tepsiden sıcak ve harika kokular geliyordu. Kadın tepsiyi

duvarın önündeki dolabın üzerine koydu, sonra kararlılıkla Rand ı yataktan uzaklaştırdı.

-Moiraine Hanım onun neye ihtiyacı olduğunu bana söyledi, dedi yumuşak sesle,

-ve bu, senin bitkinlikten onun tepesine düşmeni içermiyor. Sana yiyecek bir şeyler getirdim. Soğutma.

-Keşke ona böyle demesen, dedi Bran aksi aksi.

-Moiraine Sedai demen uygun. Yoksa kızabilir. Al Vere Hanım kocasının yanağını okşadı.

-Bu konuda endişelenmeyi bana bırak. O ve ben uzun uzun konuştuk. Ve sesini alçak tut. Tam i uyandırırsan, bana ve Moiraine Sedai ye hesap verirsin. Kadın, Bran in ısrarını aptalca göstermek için Moiraine in unvanını vurgulamıştı.

-Siz ikiniz yolumdan çekilin. Kocasına sevgiyle gülümseyerek yatağa ve Tam e döndü.

Al Vere Efendi Rand a sinirle baktı.

-Kadın bir Aes Sedai. Köy kadınlarının yarısı, Kadın Kurulu na dahilmiş gibi, diğer yarısı bir Trollocmuş gibi davranıyor. Teki bile bir Aes Sedai nin yanında dikkatli davranman gerektiğini anlamıyor. Erkekler ona yan yan bakıyor olabilir, ama en azından onu kızdırabilecek hiçbir şey yapmıyorlar. Dikkatli, diye düşündü Rand. Dikkatli olmaya başlamak için geç değildi.

-Al Vere Efendi, dedi yavaşça,

-kaç çiftliğin saldırıya uğradığını biliyor musun?

-Şimdiye kadar duyduklarıma göre, sizinki dahil yalnızca iki tane. Belediye Başkanı kaşlarını çatarak sustu, sonra omuzlarını silkti.

-Burada olanlara bakılırsa, yeterli görünmüyor. Bundan memnun olmalıyım, ama... Eh, muhtemelen gün bitmeden daha fazlasını duyarız. Rand içini çekti. Hangi çiftlikler olduğunu sormasına gerek yoktu.

-Köyde... yani, neyin peşinde olduklarını gösteren herhangi bir şey var mıydı?

-Peşinde mi, evlat? Hepimizi birden öldürmek dışında herhangi bir şeyin peşinde olduklarını sanmıyorum. Tıpkı söylediğim gibi. Köpekler havladı, Moiraine Sedai ve Lan sokaklarda koşmaya başladı, sonra birisi bağırarak Luhhan Usta nın evinin ve demirhanenin yandığını duyurdu. Abell Cauthon un evi de ateş aldı –bu tuhaf, köyün neredeyse ortasında.

Her neyse, hemen sonra Trolloclar aramızdaydı. Hayır, bir şeylerin peşinde olduklarını sanmıyorum. Aniden havlarcasına bir kahkaha attı, ama karısına bir göz atarak sustu. Kadın arkasını dönmedi.

-Gerçeği söylemek gerekirse, diye devam etti al Vere Efendi alçak sesle,

-onların kafası da bizimki kadar karışmış görünüyordu. Burada bir Aes Sedai ve bir Muhafız bulmayı beklediklerini sanmıyorum.

-Herhalde beklemiyorlardı, dedi Rand yüzünü buruşturarak.

Eğer Moiraine bu konuda doğru söylemişse, muhtemelen diğer konularda da doğruyu söylüyordu. Rand bir an Belediye Başkanı nın tavsiyesini almayı düşündü, ama al Vere Efendi nin Aes Sedailer hakkında, diğer köylülerden daha fazla şey bilmediği açıktı. Dahası, Belediye Başkanı na neler olup bittiğini söylemek istemiyordu – Moiraine in neler olup bittiği hakkında söylediklerini kendine sakladı. Kendisine gülünmesinden mi, yoksa inanılmasından mı daha çok korkuyordu, emin değildi. Başparmağını Tam in kılıcının kabzasına sürttü. Babası dışarıdaki dünyada bulunmuştu; Aes Sedailer hakkında, Belediye Başkanı ndan daha çok şey biliyor olmalıydı. Ama eğer Tam gerçekten İki Nehir den ayrılmışsa, belki Batı Ormanı nda söyledikleri... Rand iki eliyle saçlarını ovaladı, bu düşünceleri dağıttı.

-Uykuya ihtiyacın var, evlat, dedi Belediye Başkanı.

-Evet, öyle, diye ekledi al Vere Hanım.

-Neredeyse olduğun yerde düşeceksin. Rand ona şaşkınlık içinde baktı. Onun, babasının yanından ayrıldığını bile fark etmemişti. Uykuya ihtiyacı vardı; bunu düşünmek bile esnemesine yol açtı.

-Yan odadaki yatağa yatabilirsin, dedi Belediye Başkanı.

-Ateş yaktırdım bile. Rand babasına baktı; Tam, derin bir uykudaydı ve bu onu yine esnetti.

-İzin verirseniz burada kalmayı tercih ederim. Uyandığı zaman yanında olmak için. Hasta odası meseleleri al Vere Hanım ın alanına giriyordu ve Belediye Başkanı karar vermeyi ona bıraktı. Kadın bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

-Ama kendi kendine uyanmasına izin vereceksin. Uykusunu bölersen... Rand emredildiği gibi yapacağını söylemeye çalıştı, ama sözcükler bir başka esnemeye karıştı. Kadın gülümseyerek başını salladı.

-Sen de zaman geçmeden uykuya dalmış olacaksın. Kalacaksan, ateşin yanına büzül. Ve uyumadan önce getirdiğim et suyundan biraz iç.

-İçerim, dedi Rand. Onu o odada tutacak her şeyi kabul ederdi.

-Ve babamı uyandırmam.

-Uyandırmamaya dikkat et, dedi al Vere Hanım. Sesi, kararlı, fakat sevecen çıkmıştı.

-Sana bir yastık ve battaniye getiririm. Kapı en sonunda arkalarından kapandığında, Rand odadaki tek sandalyeyi yatağın yanına çekti ve oturup Tam i izlemeye başladı. Al Vere Hanım uykudan bahsedebilirdi elbette –çenesi yeni bir esnemeyi bastırmaya çalışırken çıtırdadıama henüz uyuyamazdı. Tam her an uyanabilirdi ve belki kısa bir süre uyanık kalırdı. Uyandığında, Rand bekliyor olmalıydı.

Yüzünü buruşturdu ve kılıcın kabzasını dalgın dalgın kaburgalarından çekerek, sandalyede yer değiştirdi. Moiraine in söylediklerini kimseye anlatmak istemiyordu, ama bu Tam di. Bu... Farkına varmadan çenesini sıktı. Babam. Babama her şeyi söyleyebilirim.

Biraz daha kaykıldı ve başını sandalyenin sırtına dayadı. Tam babasıydı ve kimse babasına ne söyleyip, ne söylemeyeceğini emredemezdi. Tam uyanana kadar uyanık kalmalıydı. Yalnızca bunu yapmalıydı...Çark ın Anlattıkları Koşarken Rand ın yüreği çarpıyordu. Dehşet içinde onu çevreleyen çıplak tepelere baktı. Burası baharın gelmesinin geciktiği bir yer değildi; bahar buraya hiç gelmemişti ve hiç gelmeyecekti de. Çizmelerinin altında ezilen soğuk toprakta hiçbir şey büyümüyordu, diken bile. Kendisinin iki katı kayaların arasından tırmandı; taşlar, tek bir damla yağmur düşmemiş gibi tozla kaplıydı. Güneş; şişmiş, kan kırmızısı bir toptu, yazın en sıcak günlerinden daha alev alev, gözleri dağlayacak kadar parlaktı, ama bulutların keskin siyah ve gümüşlerle bulandığı, ufuklarda kaynadığı kurşun bir kazanı andıran gökyüzünün üzerinde çıplak duruyordu. Dönen bulutlara rağmen toprağın üzerinde tek bir esinti yoktu ve asık suratlı güneşe rağmen, hava kış ortasında olduğu gibi yakıcı derecede soğuktu.

Rand koşarken omzunun üzerinden arkaya baktı, ama onu kovalayanları göremedi. Yalnızca ıssız tepeler, çoğunun zirvesinde siyah duman sütunlarının dönen bulutlara katılmak için yükseldiği çentikli, siyah dağlar vardı. Fakat avcıları göremese de, arkasından uluduklarını

işitebiliyordu. Avın sevinci ile bağıran, gırtlaktan gelen sesler, kan coşkusu ile uluyorlardı. Yaklaşıyorlardı ve gücü tükenmek üzereydi.

Çaresiz bir telaşla keskin kenarlı bir tepeye tırmandı, sonra inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Aşağıda dik bir kaya duvar, üç yüz metrelik bir uçurum halinde engin bir kanyona iniyordu. Kanyon zeminini nemli bir sis kaplamıştı; yoğun, gri yüzeyi sert dalgalar halinde yuvarlanıyor, altındaki yamaca çarpıyordu, ama okyanus dalgalarından daha yavaş hareket ediyordu. Sis parçaları, altında büyük ateşler aniden alevlenirmiş gibi kırmızı kırmızı parlıyor, sonra sönüyordu. Vadinin derinliklerinde gök gürültüleri kükrüyor, griliğin içinde şimşekler çakıyor, bazen gökyüzüne fırlıyordu.

Gücünü tüketen ve geride kalan boşluğu ümitsizlikle dolduran vadinin kendisi değildi. Öfkeli dumanların ortasından bir dağ yükseliyordu; Puslu Dağlar ın hepsinden daha yüksek bir dağ, umudun kaybedilişi kadar kara bir dağ. O kasvetli taş kule, gökyüzünü delen hançer, ümitsizliğinin asıl kaynağıydı. Onu daha önce hiç görmemişti, ama biliyordu. Dokunmaya çalıştığında kulenin anısı cıva gibi parıldadı, ama anı oradaydı. Orada olduğunu biliyordu.

Görünmez parmaklar ona dokundu, kollarını ve bacaklarını çekiştirdi, onu dağa çekmeye çalıştı. Bedeni, itaat etmeye hazır bir biçimde seğirdi. Kolları ve bacakları, el ve ayak parmaklarını taşa batırabileceğini sanırmış gibi katılaştı. Hayalet ipler yüreğine dolandı, onu kule

-dağa çekti, çağırdı. Yüzünden aşağı gözyaşları aktı ve Rand yere çöktü. İradesinin, delik bir kovadan sızan su gibi tükendiğini hissetti. Biraz daha ve sonra çağrıldığı yere gidecekti. İtaat edecek, kendisine söyleneni yapacaktı. Aniden bir duygu daha keşfetti: öfke. Onu çek, onu it; o, ağıla güdülecek bir koyun değildi. Öfke büzülerek sert bir düğüm oldu ve Rand selde bir sala tutunur gibi ona tutundu.

Bana hizmet et, diye fısıldadı bir ses zihninin kıpırtısızlığı içinde. Tanıdık bir sesti. Dikkatle dinlerse tanıyacağından emindi. Bana hizmet et. Rand sesi kafasından çıkarmak için başını salladı. Bana hizmet et! Rand yumruğunu siyah dağa doğru salladı.

-Işık seni tüketsin, Shai tan! Aniden, çevresini koyu bir ölüm kokusu sardı. Tepesine, kuru kan rengi cüppe giymiş bir şekil, yüzü olan dikildi. Ona bakan yüzü görmek istemiyordu. O yüz hakkında düşünmek

istemiyordu. Onu düşünmek canını yakıyor, zihnini köze çeviriyordu. Bir el ona doğru uzandı. Kenardan aşağı düşmeye aldırmayarak kendini attı. Uzaklaşmak zorundaydı. Çok uzaklara gitmeliydi. Havada çırpınarak, çığlık atmak isteyerek, ama gerekli nefesi bulamayarak, hiç nefes alamayarak düştü.

Aniden artık çıplak topraklarda değildi, artık düşmüyordu. Kışın kahverengileştirdiği otlar, çizmelerinin altında düzleşmişti, çiçek gibi görünüyorlardı. Çevresinde hafifçe yükselip alçalan düzlüğe saçılmış, dağınık ağaçları ve çalıları görünce gülecek oldu. Uzakta zirvesi kırılmış, yarılmış tek bir dağ vardı, ama bu dağ korku ya da ümitsizlik getirmedi. Yalnızca bir dağdı, ama görünürde başka dağ yokken, tuhaf bir şekilde yersiz görünüyordu.

Dağın yanında geniş bir ırmak akıyordu ve ırmağın ortasındaki bir adada, bir âşığın hikâyesinden çıkmış gibi görünen bir şehir vardı. Şehir, sıcak güneşin altında beyaz ve gümüş parlayan duvarlarla çevriliydi. Rahatlama ve sevinç içinde, bir şekilde orada bulacağını bildiği güvenlik ve dinginlik için duvarlara doğru yürümeye başladı.

Yaklaştıkça, yükselen kuleleri de ayırt etmeye başladı. Çoğu, açık havayı aşan harika yürüyüş yolları ile birbirine bağlanmıştı. Yüksek köprüler ırmağın iki kıyısından ada şehrine doğru kubbeleniyordu. O uzaklıktan bile, köprülerin üzerindeki dantel gibi taş işçiliğini görebiliyordu. Altlarında akan hızlı sulara dayanamayacak kadar narin görünüyorlardı. O köprülerin ötesinde güvenlik vardı. Sığınak vardı.

Aniden, kemiklerinde bir soğukluk dolaştı; derisi buz gibi, yapış yapış oldu ve çevresindeki hava küf ve kokuşmuşluk doldu. Arkasına bakmadan koştu, donduran parmakları sırtına sürtünen, pelerinini çekiştiren avcısından kaçtı, ışık yiyen şekilden kaçtı, yüzü... Yüzü, dehşet verici olması dışında hatırlamak istemiyordu. Koştu ve ayaklarının altında toprak, yuvarlanan tepeler, düzlükler akıp geçti... ve çılgına dönmüş bir köpek gibi ulumak istedi. Şehir ondan uzaklaşıyordu. Ne kadar hızlı koşarsa, parlak, beyaz duvarlar, o sığınak, o kadar hızlı uzaklaşıyordu. Duvarlar küçüldü, küçüldü, ta ki, ufukta yalnızca küçük, solgun bir nokta kalana kadar. Takipçisinin soğuk eli yakasına yapıştı. O parmaklar ona bir dokunursa, delireceğini biliyordu. Ya da daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Tam bunu anladığı sırada ayağı takıldı ve düştü...

-Hayıııııır! diye çığlık attı.

...ve kaldırım taşları ciğerlerindeki havayı boşaltırken homurdandı. Şaşkınlık içinde ayağa kalktı. Irmağın üzerinde yükseldiğini gördüğü o harika köprülerden birinin girişinde duruyordu. Her iki yanında gülümseyen insanlar yürüyordu. Öyle renkli giysilere bürünmüşlerdi ki, aklına bir yabançiçeği tarlası geldi. Bazıları onunla konuştu, ama sözcükleri tanıyor olması gerekirmiş gibi gelse de, anlayamıyordu. Fakat yüzleri dost canlısıydı ve insanlar yürümesini işaret etti. Girift taş işlemeli köprüden, ötedeki parlak, gümüş çizgili duvarlara ve kulelere doğru ilerledi. Orada beklediğini bildiği güvenliğe doğru.

Köprüde akan kalabalığa katıldı ve yüksek, sağlam duvarlara oturtulmuş dev kapılardan geçerek şehre girdi. İçeride, en sıradan yapının bile bir saray gibi göründüğü bir harikalar diyarı vardı. Sanki inşa edenlere taş, tuğla ve kiremitleri alıp, ölümlü insanların nefeslerini kesmeleri söylenmişti. İri iri açılmış gözlerle bakakalmasına sebep olmayan tek bir bina, tek bir anıt yoktu. Sokaklardan müzik yayılıyordu, yüz değişik şarkı, ama hepsi kalabalığın gürültüsü ile karışarak tek bir büyük, neşeli ezgi yaratıyordu. Tatlı parfümlerin ve keskin baharatların, harika yiyeceklerin ve çeşit çeşit çiçeklerin kokusu hep beraber havada süzülüyordu. Sanki dünyadaki bütün güzel kokular burada toplanmıştı.

Şehre girerken yürüdüğü, pürüzsüz, gri bir taşla döşeli, geniş cadde, önünde, şehrin merkezine doğru dümdüz uzanıyordu. Caddenin sonunda, şehirdeki tüm diğer kulelerden daha yüksek, daha büyük bir kule vardı, yeni yağmış kar kadar beyaz bir kule. Güvenlik ve aradığı bilgi o kuledeydi. Ama şehir, görmeyi hiç hayal etmediği gibi bir yerdi. Kuşkusuz kuleye gitmekte birazcık gecikse fark etmezdi. Yana, jonglörlerin yabancı meyve satıcılarının arasında dolandığı daha dar bir sokağa girdi.

Önünde, caddenin aşağısında, kar beyazı bir kule vardı. Aynı kule. Biraz sonra, diye düşündü ve bir başka köşeyi dolandı. Bu sokağın uzak ucunda da beyaz kule vardı. İnatla oradan uzaklaşan bir başka köşeyi döndü, sonra bir başkasını, bir başkasını... ve aniden durdu. Beyaz kule önündeydi. Omzunun arkasından bakmaya korkuyordu, beyaz kuleyi orada da bulmaya korkuyordu.

Çevresindeki yüzler hâlâ dost canlısıydı, ama şimdi, içleri paramparça olmuş bir umutla doluydu, onun kırdığı bir umut. İnsanlar yine de, yalvarırcasına, ilerlemesini işaret ettiler. Kuleye doğru. Gözleri

ümitsiz bir ihtiyaçla parlıyordu. O ihtiyacı ancak Rand karşılayabilirdi, onları ancak o kurtarabilirdi.

Pekâlâ, diye düşündü. Hem, gitmek istediği yer zaten kuleydi İlk adımı atar atmaz çevresindekilerin yüzünden hayal kırıklığı silindi, tüm yüzler gülümsemelerle çiçeklendi. Onunla beraber yürüdüler, küçük çocuklar yoluna çiçekler saçtı. Şaşkınlık içinde omzunun üzerinden arkaya baktı, çiçeklerin ne anlama geldiğini merak etti, ama arkasında, ilerlemesini işaret eden, daha fazla gülümseyen insan vardı. Benim için olmalı, diye düşündü ve bunun neden aniden garip görünmemeye başladığını merak etti. Ama şaşkınlığı bir an daha sürdü, sonra eriyip gitti; her şey olması gerektiği gibiydi.

İlk önce bir kişi şarkı söylemeye başladı, sonra ona bir başkası katıldı, sonra her ses ihtişamlı bir marş ile yükseldi. Sözcükleri hâlâ anlayamıyordu, ama bir düzine birbirine geçen ses, coşku ve kurtuluş haykırıyordu. İlerleyen kalabalığın içinde müzisyenler hoplayıp zıplıyor, marşa bir düzine değişik büyüklükte flütler, arplar, davullar ekleniyordu ve işittiği tüm şarkılar, ahenk dolu bir ezgiyle birbirine karışıyordu. Kızlar çevresinde dans ediyor, omuzlarına tatlı kokulu çiçeklerden çelenkler yerleştiriyor, onları boynuna doluyorlardı. Ona gülümsüyorlardı, sevinçleri, attığı her adımla büyüyordu. Kendini onlara gülümsemekten alamıyordu. Ayakları danslarına katılmak için seğiriyordu ve daha dans etmeyi düşünürken, adımları bunu doğduğundan beri biliyormuşçasına uyum sağlıyordu. Başını arkaya attı ve güldü; ayakları her zamankinden daha hafifti, şeyle dans ediyorlardı... Adını hatırlamıyordu, ama bu önemli görünmüyordu.

Bu senin kaderin, diye fısıldadı bir ses kafasının içinde ve ses şarkının içinde bir iplikti.

Onu bir dalganın üzerindeymiş gibi taşıyan kalabalık, şehrin ortasındaki dev meydana aktı. İlk defa, beyaz kulenin, inşa edilmiş gibi durmayan, heykel gibi oyulmuş, kıvrımlı duvarları ve şişkin kubbeleri, göğe yükselen narin kuleleri olan açık renk mermerden büyük bir saraydan yükseldiğini gördü. Bütün bunlar hayranlık içinde nefesinin kesilmesine sebep oldu. Meydandan saraya doğru, sağlam taşlardan geniş basamaklar yükseliyordu. Halk merdivenin dibinde durdu, ama şarkıları daha da yükseldi. Kabaran sesler ayaklarını taşıdı. Kaderin, diye fısıldadı ses. Şimdi ısrarlıydı, hevesliydi.

Rand artık dans etmiyordu, ama durmadı da. Tereddüt etmeden merdiveni tırmandı. Ait olduğu yer burasıydı.

Merdivenin tepesindeki dev kapı oymalarla süslenmişti. Oymalar o kadar karmaşık ve narindiler ki, bir bıçak ucunun içlerine sığacağını sanmıyordu. Kapılar açıldı ve Rand içeri girdi. Kapılar arkasından gök gürültüsü gibi bir gümleme ile, yankılanarak kapandı.

-Seni bekliyorduk, diye tısladı Myrddraal.

Rand nefes nefese, titreyerek, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak doğrulup oturdu. Tam yatağında hâlâ uyuyordu. Nefesi yavaşladı. Şöminedeki yarı tükenmiş kütükler, güzel bir kömür yatağının üzerinde alev alev yanıyordu; o uyurken birisi ateşle ilgilenmiş olmalıydı. Ayaklarının dibinde bir battaniye, uyandığı zaman düşmüş, yerde duruyordu. Kendi uydurduğu sedye de yok olmuştu, onun ve Tam in pelerinleri kapının yanında asılıydı.

Titrek eli ile yüzündeki soğuk terleri sildi ve rüyada Karanlık Varlık ın ismini söylemenin, uyanıkken, yüksek sesle söylemek gibi dikkatini çekip çekmeyeceğini merak etti.

Alacakaranlık pencereyi karartıyordu; ay yükselmişti, yuvarlak ve şişmandı ve gece yıldızları Puslu Dağlar ın üzerinde pırıldıyordu. O uyurken gün tükenmişti. Yan tarafındaki, ağrıyan yeri ovuşturdu. Görünüşe göre uyurken kılıcın kabzası kaburgalarını dürtüklemişti. Boş bir mide ve bir önceki gece birleşince, kâbus görmesine şaşmamak gerekirdi.

Karnı guruldadı. Her tarafı tutulan Rand kalkıp al Vere Hanım ın tepsiyi bıraktığı masaya yürüdü. Beyaz peçeteyi kenara çekti. Uyuduğu süreye rağmen et suyu hâlâ sıcaktı, çıtır çıtır ekmek de öyle. Al Vere Hanım ın işi olduğu açıktı; tepsiyi değiştirmişti. Sıcak yemek yemeniz gerektiğine karar vermişse, yemek midenize girene kadar vazgeçmezdi.

Biraz et suyu içti ve iki ekmek dilimi arasına et ve peynir koyup ağzına tıkıştırdı. İri lokmalar alarak yatağın yanına döndü.

Görünüşe göre al Vere Hanım Tam le de ilgilenmişti. Tam in giysileri çıkarılmıştı ve şimdi komodinin üzerinde temiz, düzenli bir şekilde katlanmış duruyorlardı. Bir battaniye çenesine kadar çekilmişti. Rand babasının alnına dokunduğunda, Tam gözlerini açtı.

-İşte buradasın, evlat. Marin burada olduğunu söyledi, ama doğrulup bakamadım. Sırf ben göreyim diye uyandırılmayacak kadar

yorgun olduğunu söyledi. Bir kez kararını verdiğinde, Bran bile onunla başa çıkamıyor. Tam in sesi zayıftı, ama bakışları berrak ve sağlamdı. Aes Sedai haklıymış, diye düşündü Rand. Dinlenince her zamanki kadar iyi olacak.

-Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Al Vere Hanım bir tepsi bıraktı.

-Beni çoktan besledi... eğer buna beslemek diyebilirsen. Et suyundan başka bir şey yememe izin vermedi. İnsanın midesinde et suyundan başka bir şey yokken, kötü rüyalardan nasıl kaçınabilir ki... Tam elini örtünün altından çıkardı ve Rand ın belindeki kılıca dokundu.

-Demek rüya değilmiş. Marin bana hasta olduğumu söylediğinde rüya gördüğümü sandım... Ama sen iyisin. Önemli olan bu. Çiftlik ne durumda? Rand derin bir nefes aldı.

-Trolloclar koyunları öldürdü. Sanırım ineği de aldılar ve evin iyice temizlenmesi gerek. Zayıfça gülümsemeyi başardı.

-Biz bazılarından daha şanslıyız. Köyün yarısını yaktılar. Tam e olan biten her şeyi anlattı ya da en azından çoğunu. Tam dikkatle dinledi ve keskin sorular sordu, öyle ki, kendini, ormandan çiftlik evine dönmelerini anlatırken buldu ve bu da öldürdüğü Trolloc konusunu açtı. Ona Hikmet yerine Aes Sedai nin bakmasını açıklayabilmek için Nynaeve in nasıl Tam in öleceğini söylediğini anlatmak zorunda kaldı. Bunu duyunca Tam in gözleri irileşti, Emond Meydanı nda bir Aes Sedai. Fakat Rand, çiftlikten buraya yaptıkları yolculuğun her adımını, korkularını, yoldaki Myrddraal i anlatma gereği hissetmedi. Ve kuşkusuz yatağın yanında uyurken gördüğü kâbuslardan da hiç bahsetmedi. Özellikle de Tam in ateş içinde kıvranırken sayıkladıklarını anlatmak için sebep görmedi. Henüz değil. Ama Moiraine in hikâyesi: bundan kaçınması olanaksızdı.

-İşte bu, bir âşığı bile gururlandıracak bir hikâye, diye mırıldandı Tam, Rand lafını bitirdiği zaman.

-Trolloclar siz delikanlılardan ne istiyor olabilir? Ya da Karanlık Varlık, Işık bize yardım etsin?

-Sence yalan mı söylüyor? Al Vere Efendi, saldırıya uğrayan iki çiftlik konusunda doğruyu söylediğini anlattı. Ve Luhhan Usta nın ve Cauthon Efendi nin evleri hakkında. Tam bir an sessiz kaldı. Sonra konuştu:

-Ne söylediğini söyle bana. Tam olarak onun sözcükleriyle, onun söylediği gibi. Rand çabaladı. Kim işittiği sözcükleri tam olarak hatırlardı ki? Dudağını çiğnedi, başını kaşıdı ve azar azar, hatırlayabildiği kadarıyla söyledi.

-Aklıma başka bir şey gelmiyor, diye bitirdi.

-Bazılarını biraz farklı söylemediğinden o kadar emin değilim, ama yakın.

-Bu yeterli. Öyle olmalı, değil mi? Görüyorsun, evlat, Aes Sedailer ile uğraşmak zordur. Yalan söylemezler, ama bir Aes Sedai nin söylediği gerçek, her zaman senin düşündüğün gerçek değildir. Onun çevresindeyken dikkat et.

-Hikâyeleri ben de duydum, diye terslendi Rand.

-Ben çocuk değilim.

-Elbette değilsin, elbette değilsin. Tam derin bir iç çekti, sonra sıkıntı içinde omuzlarını silkti.

-Yine de, benim de seninle gelmem gerekiyor. İki Nehir in dışında dünya Emond Meydanı na benzemez. Bu Tam e dışarıya gitmek ve başka şeyler hakkında soru sormak için bir fırsat veriyordu, ama Rand bu fırsatı kullanmadı. Bunun yerine ağzı açık kaldı.

-Bu kadar mı? Beni vazgeçirmeye çalışacağını sanmıştım. Gitmemem için yüz farklı sebep bulacağını sanmıştım. Tam in, yüz sebep, hem de iyi sebepler söylemesini umduğunu fark etti.

-Belki yüz tane değil, dedi Tam hoşnutsuzlukla,

-ama aklıma birkaç tane geldi. Yine de hiçbiri çok önemli değil. Eğer peşinde Trolloclar varsa, Tar Valon da, burada olacağından daha fazla güvende olursun. Ama ihtiyatlı davranmayı unutma. Aes Sedailer kendi sebeplerine göre hareket ederler ve bunlar her zaman senin düşündüğün sebepler değildir.

-şık da böyle bir şey söylemişti, dedi Rand yavaşça.

-Demek neden bahsettiğini biliyormuş. Dikkatle dinle, çok düşün ve diline hâkim ol. Bu, İki Nehir in ötesindeki her konu için iyi bir tavsiyedir, ama özellikle Aes Sedailer ile birlikteysen iyidir. Ve Muhafızlar ile. Lan e bir şey söyle, Moiraine e söylemiş kadar olursun. Eğer o bir Muhafız ise, bu sabah güneşin doğduğu kadar kesin bir biçimde kadına bağlıdır ve ondan hiçbir sır saklamaz. Dinlediği Muhafız hikâyelerinde büyük rol oynasa da, Rand, Aes Sedailer ve Muhafızlar

arasındaki bağlar konusunda pek az şey biliyordu. Güç ile ilgili bir şeydi, Muhafız a bir armağan ya da belki bir tür değiş tokuş. Hikâyelere göre Muhafızlar pek çok şeyden faydalanıyordu. Başka insanlardan daha kolay iyileşiyorlardı ve yemek, su ve uyku olmadan daha fazla dayanıyorlardı. Yeterince yakındalarsa, Trollocları ve Karanlık Varlık ın diğer yaratıklarını hissettikleri varsayılıyordu ve bu, Lan ile Moiraine in saldırıdan önce köyü uyarmaya çalışmalarını açıklıyordu. Hikâyeler Aes Sedai nin bunun karşılığında ne aldığı konusunda bir şey söylemiyordu, ama Rand bir şey almadıklarına inanacak değildi.

-Dikkatli olurum, dedi Rand.

-Ama neden olduğunu bilseydim keşke. Hiç mantıklı gelmiyor. Neden ben? Neden biz?

-Ben de bilmek isterdim, evlat. Kan ve küller, keşke bilseydim. Tam derin derin iç çekti.

-Eh, kırık yumurtayı kabuğuna geri koymaya çalışmanın âlemi yok, sanırım. Ne zaman gitmeniz gerekiyor? Bir iki gün içinde ayağa kalkarım ve yeni bir sürü oluşturmanın yoluna bakarız. Bütün otlakları yok olmuşken, Oren Dautry nin vermeye razı olacağı iyi bir sürüsü var. Jon Thane in de öyle.

-Moiraine... Aes Sedai yatakta kalman gerektiğini söyledi. Haftalarca, dedi Rand. Tam ağzını açtı, ama sözüne devam etti.

-Ve al Vere Hanım ile konuştu.

-Ah. Pekâlâ, belki Marin i ikna edebilirim. Ama Tam in sesi umutlu çıkmamıştı. Rand a öfkeli bir bakış fırlattı.

-Yanıt vermekten kaçınman kısa sürede ayrılman gerektiğini gösteriyor. Yarın mı? Yoksa bu gece mi?

-Bu gece, dedi Rand sessizce ve Tam hüzünle başını salladı.

-Evet. Pekâlâ, eğer yapılması gerekiyorsa, gecikmemek en iyisi. Ama bu haftalar meselesini göreceğiz. Güçten çok, sinirle battaniyelerini çekiştirdi.

-Belki yine de birkaç gün içinde sizi takip edebilirim. Sizi yolda yakalarım. Bakalım ben kalkmak isterken Marin beni yatakta tutabilecek mi? Kapı çalındı ve Lan in kafası belirdi.

-Çabuk veda et koyun çobanı ve gel. Sorun çıkabilir.

-Sorun mu? dedi Rand ve Muhafız ona sabırsızca gürledi.

-Acele et! Rand telaşla pelerinini kaptı. Kılıç kemerini çözecek oldu, ama Tam sesini yükseltti.

-Sende kalsın. Muhtemelen ona benden daha çok ihtiyacın olacak. Ama Işık izin verirse, ikimizin de olmaz. Kendine dikkat et, evlat. Duydun mu? Rand, Lan in homurdanmalarını duymazdan gelerek eğilip Tam i kucakladı.

-Geri döneceğim. Söz veriyorum.

-Elbette döneceksin. Tam bir kahkaha attı. Kucaklamaya zayıfça karşılık verdi ve Rand ın sırtını okşayarak bitirdi.

-Bunu biliyorum. Ve sen döndüğünde bakman gereken iki kat fazla koyun olacak. Şimdi, o adam kendini yaralamadan git. Rand oyalanmaya çalıştı, sormak istemediği soru için sözcükler aradı, ama Lan odaya daldı, kolunu yakaladı ve onu koridora çekti. Muhafız, birbirinin üstüne binen metal pullardan, donuk gri yeşil bir tunik giymişti. Sesi sinirle gıcırdıyordu.

-Acele etmek zorundayız. Sorun sözcüğünü anlamıyor musun? Odanın dışında, pelerinli, ceketli, yayını taşıyan Mat bekliyordu. Belinde bir sadak asılıydı. Endişeyle topuklarının üzerinde sallanıyor, hem sabır hem korkuyla merdivene doğru bakıyordu.

-Bu pek hikâyelerdeki gibi değil, değil mi, Rand? dedi boğuk sesle.

-Ne tür bir sorun? diye sordu Rand, ama Muhafız yanıt vermek yerine ileriye koştu ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Mat takip etmesi için Rand a işaret ederek arkasından fırladı.

Rand pelerinini giydi ve onları aşağıda yakaladı. Salonu yalnızca zayıf bir ışık dolduruyordu; mumların yarısı tükenmiş, geri kalanı da tükenmek üzereydi. Üçü dışında boştu. Mat ön pencerelerin birinde duruyor, görülmemeye çalışarak dışarıya bakıyordu. Lan kapıyı aralamış, han avlusuna bakıyordu.

Neyi izlediklerini merak eden Rand onlara katılmaya gitti. Muhafız dikkat etmesini mırıldandı, ama Rand ın da görebilmesi için kapıyı azıcık daha araladı.

Başta ne gördüğünden emin olamadı. Köylü erkeklerden bir grup, yaklaşık üç düzinesi, Çerçi nin arabasının yanmış kabuğunun yakınında toplanmıştı. Taşıdıkları meşaleler geceyi uzak tutuyordu. Moiraine sırtını hana vermiş, görünürde kayıtsızca yürüyüş asasına dayanmış, onlara bakıyordu. Hari Coplin, kardeşi Darl ve Bili Congar ile birlikte

kalabalığın önünde duruyordu. Cenn Buie de oradaydı ve huzursuz görünüyordu. Rand, Hari nin Moiraine e yumruğunu salladığını görünce irkildi.

-Emond Meydanı nı terk et! diye bağırdı ekşi yüzlü çiftçi. Birkaç ses kalabalıktan onu yankıladı, ama tereddütle ve kimse öne çıkmaya çalışmadı. Bir kalabalığın içinden bir Aes Sedai ye meydan okumaya gönüllü olabilirlerdi, ama hiçbiri öne çıkmak istemiyordu. Alınmak için her sebebi olan bir Aes Sedai tarafından değil.

-Bu canavarları sen getirdin! diye kükredi Darl. Meşalesini başının üstünde salladı ve kuzeni Bili nin önderliğinde bağırışlar duyuldu,

-Onları sen getirdin! ve,

-Bu senin suçun! Hari Cenn Buie yi dirsekledi. İhtiyar çatı tamircisi dudaklarını büzdü ve ona öfkeyle, yan yan baktı.

-Bu şeyler... bu Trolloclar sen geldikten sonra görüldü, diye mırıldandı Cenn, zar zor duyulan bir sesle. Aksi aksi, sanki başka bir yerde olmayı dilermiş ve oraya gitmek için bir yol ararmış gibi bir o yana, bir bu yana baktı.

-Sen bir Aes Sedai sin. İki Nehir de senin gibileri istemiyoruz. Aes Sedailer kendileriyle birlikte sorun getirirler. Burada kalırsan, daha fazlasını getireceksin. Konuşmaları, toplanmış köylülerden karşılık görmedi ve Hari, sinirle kaşlarını çattı. Aniden Darl ın meşalesini kaptı ve Moiraine e doğru salladı.

-Defol! diye bağırdı.

-Yoksa seni yakarız! Yalnızca gerileyen adamların ayak sürümeleri ile bozulan bir ölüm sessizliği çöktü. İki Nehir halkı saldırıya uğradığında savaşabilirdi, ama şiddet, sıradan bir şey değildi. Arada bir yumruk sallamak dışında insanları tehdit etmek onlara yabancıydı. Cenn Buie, Bili Congar ve Coplinler önde, yalnız kaldılar. Bili de gerilemek ister gibi görünüyordu.

Hari, çevresinden destek göremeyince huzursuzca irkildi, ama hemen kendini topladı.

-Defol! diye bağırdı yine ve önce Darl, sonra daha zayıfça Bili tarafından yankılandı. Hari diğerlerine baktı. Kalabalığın çoğu onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Aniden Bran al Vere ve Haral Luhhan gölgelerin içinden çıktı, hem Aes Sedai den, hem de kalabalıktan uzak durdu. Belediye Başkanı bir

elinde, kayıtsızlık içinde, fıçılara musluk çakmak için kullandığı iri, tahta bir çekiç taşıyordu.

-Birisi hanımı yakmaktan mı bahsetti? diye sordu yumuşak bir sesle.

İki Coplin birer adım gerilediler ve Cenn Buie onlardan uzaklaştı. Bili Congar kalabalığın içine daldı.

-Öyle değil, dedi Darl telaşla.

-Biz hiç öyle bir şey demedik, Bran... ah, Başkan. Bran başını salladı.

-O zaman belki, hanımda kalan konukları tehdit ettiğinizi duymuşumdur, ha?

-O bir Aes Sedai, diye başladı Hari öfkeyle, ama Haral Luhhan kıpırdayınca sustu.

Demirci yalnızca, kalın kollarını başının üzerine kaldırarak ve dev yumruklarını parmak boğumları çatırdayana kadar sıkarak gerindi, ama Hari iri yarı adama, sanki o yumruklardan biri burnunun altında sallanmış gibi baktı. Haral, kollarını göğsünde kavuşturdu.

-Affedersin, Hari. Sözünü kesmek istememiştim. Ne diyordun? Ama kendi içine büzülüp yok olmak istercesine sırtını kamburlaştıran Hari nin, söyleyecek başka hiçbir şeyi yok gibiydi.

-Size şaşıyorum, diye gürledi Bran.

-Paet al Caar, dün gece oğlunun bacağı kırıldı, ama bugün onun yürüdüğünü gördüm –bu kadının sayesinde. Eward Candwin, dün temizlenmek üzere yarılmış bir balık gibi, sırtında bir kesikle, karın üstü yatıyordun. Ta ki, o seninle ilgilenene kadar. Şimdi, sanki bir ay önce olmuş gibi görünüyorsun ve yanılmıyorsam sırtında yara izi bile kalmamış olmalı. Ve sen, Cenn. Çatı tamircisi kalabalığın içinde kaybolacak oldu, ama durdu, huzursuzca Bran in bakışlarının altında bekledi.

-Burada Köy Kurulu ndan herhangi birini görmeye şaşırıyorum, Cenn, özellikle de seni. O olmasaydı kolun bir yanık ve yara yığını halinde, yan tarafından sarkıyor olacaktı. Minnetin yoksa bile, utancın da mı yok? Cenn, sağ elini kaldırdı, sonra öfkeyle bakışlarını kaçırdı.

-Yaptıklarını inkâr edemem, diye mırıldandı ve sesi gerçekten de utanç dolu geliyordu.

-Bana ve başkalarına yardım etti, diye devam etti yalvarırcasına,

-ama o bir Aes Sedai, Bran. O Trolloclar buraya onun yüzünden gelmediyse, neden geldiler? İki Nehir de Aes Sedai istemiyoruz. Bırak

başka yerde sorun çıkarsınlar. Kalabalığın içinde kendilerini güvende hisseden birkaç adam bağırdı.

-Biz Aes Sedai sorunları istemiyoruz!

-Onu buradan uzaklaştır!

-Onu gönder!

-Onun yüzünden değilse, neden geldiler! Bran in kaşları daha fena çatıldı, ama o konuşamadan, Moiraine aniden sarmaşık oymalı asasını başının üzerinde, iki eliyle çevirmeye başladı. Rand ın inlemesi köylülerce yankılandı, çünkü asasının iki ucunda, tıslayan, beyaz alevler belirmişti ve çubuğun dönüşüne rağmen mızrak ucu gibi dik duruyorlardı. Bran ve Haral bile kadından uzaklaştılar. Aes Sedai asa yere paralel duracak şekilde, kollarını dümdüz önüne uzattı, ama solgun ateş, meşalelerden daha parlak bir biçimde, fışkırmaya devam etti. Adamlar çekildiler, gözlerini parlaklığın verdiği acıdan korumak için gölgelediler.

-Aemon un kanı buna mı geldi? Aes Sedai nin sesi yüksek değildi, ama tüm diğer sesleri bastırdı.

-Tavşan gibi saklanma hakkı için didişen küçük insanlar. Kim olduğunuzu, eskiden kim olduğunuzu unutmuşsunuz, ama küçük bir kısmın kaldığını, kanınızda ve kemiklerinizde biraz anı olacağını düşünmüştüm. Gelecek uzun geceye karşı sizi güçlendirecek küçük bir parça. Kimse konuşmadı. İki Coplin bile bir daha asla ağızlarını açmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Bran konuştu.

-Kim olduğumuzu unutmak mı? Biz, hep olduğumuz insanlarız. Dürüst çiftçiler, çobanlar ve zanaatkârlar. İki Nehir halkı.

-Güneyde, dedi Moiraine,

-sizin Beyaz Nehir dediğiniz bir ırmak uzanıyor, ama buranın çok doğusunda, insanlar onu hâlâ doğru ismi ile hatırlıyor. Manetherendrelle. Eski Dil de, Dağ Yuvasının Suları. Bir zamanlar bir kahramanlık ve güzellik ülkesini dolanan, kıvılcımlı sular. İki bin yıl önce Manetherendrelle in duvarlarının yanında aktığı bir dağ şehri o kadar güzeldi ki, Ogier taş ustaları gelip şaşkınlık içinde bakarlardı. Bu bölge, çiftlikler ve köylerle kaplıydı. Hem sizin Gölgeler Ormanı dediğiniz yer, hem de daha öteler. Ama o halkların tamamı kendilerini Dağ Yuvası nın halkı, Manetheren halkı olarak düşünürdü.

-Kralları Aemon al Caar al Thorin idi. Thorin oğlu Caar oğlu Aemon. Eldrene ay Ellan ay Carlan Kraliçe siydi. Aemon, o kadar korkusuzdu ki, insanlar arasındaki en büyük övgü, düşmanları arasında bile, bir insanın Aemon un yüreğine sahip olduğunun söylenmesi idi. Eldrene, o kadar güzeldi ki, çiçeklerin onu gülümsetmek için açtığı söylenirdi. Cesaret, güzellik, bilgelik ve ölümün bile sona erdiremediği bir aşk. Yüreğiniz varsa, onların kaybı için, hatta onların anılarının kaybı için ağlayın. Onların kanı kaybedildiği için ağlayın. Sustu, ama kimse konuşmadı. Rand da, kadının yarattığı büyü ile diğerleri kadar bağlanmıştı. Yine konuştuğunda, diğerleri gibi tüm dikkatini ona verdi.

-Neredeyse iki yüzyıl boyunca Trolloc Savaşları tüm dünyayı yakıp yıktı ve nerede savaş koptuysa, Manetheren in Kızıl Kartal sancağı en öndeydi. Manetherenliler Karanlık Varlık ın ayağındaki diken, kollarına dolanmış sarmaşık gibiydi. Gölge ye diz çökmeyen Manetheren in şarkısını söyleyin. Kırılamayan kılıcın, Manetheren in şarkısını söyleyin.

-Manetheren in erkekleri çok uzaktaydı, Kan Meydanı da denen Bekkar Meydanı nda ve bir Trolloc ordusunun evlerine doğru yürüdüğünü haber aldılar. Ülkelerinin ölümünü duymak için beklemek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar, çünkü Karanlık Varlık ın güçleri onların sonunu getirmeye kararlıydı. Yüce meşeyi köklerinden keserek öldüreceklerdi. Yas tutmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar. Ama onlar Dağ Yuvası nın adamlarıydı.

-Tereddüt etmeden, aşmaları gereken mesafeyi düşünmeden, hâlâ ter ve kanla kaplı, zafer meydanından yürüyüşe geçtiler. Gece gündüz yürüdüler, çünkü bir Trolloc ordusunun arkasında bıraktığı dehşeti görmüşlerdi ve böyle bir tehlike, Manetheren i tehdit ederken aralarında hiçbir erkek uyuyamazdı. Ayakları kanatlanmış gibi yürüdüler, dostlarının umduğundan, düşmanlarının korktuğundan daha hızla, daha uzağa yürüdüler. Başka bir gün olsa, yürüyüşleri şarkılara ilham verirdi. Karanlık Varlık ın orduları Manetheren toprakları üzerine çöktüğünde, Dağ Yuvası nın adamları, sırtlarını Tarendrelle e vermiş, önünde duruyordu. Bazı köylüler bir tezahürat kopardı, ama Moiraine duymamış gibi devam etti.

-Manetherenlilerin karşısındaki düşman en cesur yüreği bile yıldırmaya yeterdi. Kuzgunlar gökyüzünü, Trolloclar toprağı karartmıştı.

Trolloclar ve insan müttefikleri. On binlerce, yüz binlerce Trolloc ve Karanlıkdostu ve onları yönetecek Dehşetlordları. Geceleyin ateşleri göklerdeki yıldızlardan fazlaydı ve şafak başlarında Ba alzamon un sancağını gördü. Ba alzamon, Karanlığın Yüreği. Yalanların Babası için kadim bir isimdir. Karanlık Varlık, Shayol Ghul deki zindanından kurtulmuş olamazdı, çünkü o zaman, insanoğlunun tüm güçleri bile ona karşı duramazdı, ama orada güç vardı. Dehşetlordları ve o ışık yok eden sancağı gerçek gösteren, onu gören tüm insanların ruhlarını donduran bazı kötülükler.

-Yine de, ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Evleri ırmağın karşısındaydı. O orduyu ve yanındaki gücü Dağ Yuvası ndan uzak tutmalıydılar. Aemon, haberciler gönderdi. Tarendrelle de üç gün daha dayanırlarsa yardım yetişeceği vadedildi. Onları daha ilk saatte alt edecek güçlere karşı tutunmak. Ama yine de bir şekilde, kanlı saldırılar ve ümitsiz savunmalarla bir saat tutundular, sonra iki saat, sonra üç. Üç gün boyunca savaştılar ve toprak, bir kasabın avlusuna dönse de, Tarendrelle üzerindeki hiçbir geçidi vermediler. Üçüncü gece hiçbir yardım, hiçbir haberci gelmemişti ve yalnız savaşıyorlardı. Altı gün. Dokuz. Onuncu gün, Aemon ihanetin acısını tatmıştı. Yardım gelmiyordu ve artık ırmak geçidini tutamıyorlardı.

-Ne yaptılar? diye sordu Hari. Meşaleler soğuk gece rüzgârı ile titreşiyordu, ama kimse pelerinine daha sıkı sarınmak için kıpırdamadı.

-Aemon, Tarendrelle i aştı, dedi Moiraine,

-köprüleri arkasından yıktı. Ve tüm ülkesine, halkın kaçması için haber yolladı, çünkü Trolloc sürüsünün yanındaki güçlerin, onları ırmağın karşısına geçirecek bir yol bulacağını biliyordu. Haber yayılırken Trolloclar geçmeye başladılar ve Manetheren askerleri, halklarının kaçması için gereken saatleri kanları ile ödemek için, yeniden savaşmaya girişti. Manetheren şehrinde, Eldrene halkının en derin ormanlara, dağların yükseklerine kaçmalarını organize etti.

-Ama bazıları kaçmadı. İlk önce damla damla, sonra nehir, sonra seller gibi, bazı erkekler güvenliğe değil, ülkeleri için savaşan orduya katılmaya gitti. Yayları ile çobanlar, yabaları ile çiftçiler, baltaları ile oduncular. Kadınlar da, bulabildikleri silahları omuzladılar ve erkekleri ile yan yana yürüdüler. Kimse, o yolculuğu asla dönmeyeceklerini bilmeden yapmadı. Ama bu onların ülkesiydi. Babalarının ülkesi

olmuştu ve çocuklarının ülkesi olacaktı ve bunun bedelini ödemeye gittiler. Kanla ıslanmadan tek bir karış toprak verilmedi, ama sonunda Manetheren ordusu buraya sürüldü, sizin Emond Meydanı dediğiniz bu yere. Ve burada Trolloc orduları onları çevreledi. Sesi, soğuk gözyaşlarının sesini taşıyordu.

-Trolloc leşlerinin ve insan kaçakların cesetleri yığıldı, ama o leş yığınlarının üzerinden aşan ölüm dalgalarının sonu gelmiyordu. Ancak bir son olabilirdi. O günün şafağında Kızıl Kartal sancağının altında duran hiçbir insan, gece çöktüğünde hayatta değildi. Kırılamayan kılıç paramparça edilmişti.

-Puslu Dağlar da, boş Manetheren şehrinde, Eldrene, Aemon un öldüğünü hissetti ve onunla beraber yüreği de öldü. Ve yüreğinin olduğu yerde, yalnızca intikam susuzluğu kaldı, aşkının intikamı, halkının ve ülkesinin intikamı. Acısının gücüyle Gerçek Kaynak a uzandı ve Tek Güç ü Trolloc ordusunun üzerine fırlattı. Ve Dehşetlordları orada, durdukları yerde, gizli toplantılarında ya da askerlerine kumanda ederken öldüler. Bir nefes alımı kadar sürede, Dehşetlordları ve Karanlık Varlık ın ordularının generalleri alev aldılar. Alev, bedenlerini kavurdu, dehşet, daha yeni muzaffer olmuş ordularını tüketti.

-Artık orman yangınından kaçan hayvanlar gibi kaçıyorlardı, akıllarında, kaçmaktan başka düşünce yoktu. Kuzeye ve güneye kaçtılar. Binlercesi Dehşetlordları nın yardımı olmadan Tarendrelle i geçmeye çalışırken öldü ve Manetherendrelle de takip edilme korkusu ile arkalarından köprüleri yıktılar. İnsan buldukları yerlerde öldürüp yaktılar, ama hepsi de, kaçma güdüsüne tutsak olmuşlardı. Ta ki, sonunda, Manetheren topraklarında tek bir tanesi bile kalmayana kadar. Fırtınanın önündeki tozlar gibi dağıldılar. Son intikam daha yavaş geldi, ama geldi ve diğer halklar, diğer ülkelerin orduları tarafından avlandılar. Aemon Meydanı ndan katliam yapanlardan hiçbiri kalmadı.

-Ama Manetheren için bedel çok yüksekti. Eldrene Tek Güç ten, içine, bir insanın yardım almadan kullanamayacağı kadar çok çekmişti. Düşman generalleri ölürken o da öldü ve onu yok eden alevler, boş Manetheren şehrini de yok etti, hatta taşları bile. Dağlardaki, yaşayan kayalara kadar. Ama halk kurtulmuştu.

-Çiftliklerinden, köylerinden, büyük şehirlerinden hiçbir şey kalmamıştı. Bazıları onlar için hiçbir şeyin kalmadığını söylerdi, her

şeye baştan başlayabilecekleri diğer ülkelere kaçmak dışında hiçbir şey. Ama onlar bunu söylemediler. Kanlarıyla ve umutları ile, ülkeleri için daha önce ödenmediği kadar büyük bir bedel ödemişlerdi ve şimdi bu topraklara çelikten de güçlü bağlarla bağlıydılar. Gelecek yıllarda başka savaşlar da onları perişan edecekti, ta ki dünyanın o köşesi unutulana kadar. Sonunda onlar savaşları ve savaşmayı unutana kadar. Manetheren bir daha yükselmedi. Yüksek kuleleri, gür çeşmeleri insanların zihinlerinde bir rüya gibi yavaş yavaş soldu. Ama onlar, onların çocukları, onların çocuklarının çocukları kendilerine ait olan toprakları bırakmadılar. Uzun yüzyıllar, nedenleri zihinlerden silinse de, onlar kaldılar. Ta ki bugünlere, sizlere kadar. Ağla, Manetheren. Sonsuza dek kaybolanlar için ağla. Moiraine in asasındaki ateşler söndü, Aes Sedai sanki yüz kilo çekermişçesine onu yanına indirdi. Uzun dakikalar boyunca işitilebilen tek ses, rüzgârın inlemesi oklu. Sonra Paet al Caar Coplinleri omuzlayıp geçti.

-Hikâyenizi bilmem, dedi uzun çeneli çiftçi.

-Ben Karanlık Varlık ın ayağındaki diken değilim, ne de olacak gibi biriyim. Ama benim Wil sizin sayenizde yürüyor ve bu yüzden burada olmaktan utanıyorum. Beni affedebilir misiniz, bilmiyorum, ama etseniz de etmeseniz de, ben gidiyorum. Ve bana kalırsa, Emond Meydanı nda dilediğiniz kadar kalabilirsiniz. Başını selam verircesine hızla eğerek, kalabalığın arkasına yürüdü. Sonra başkaları da mırıldanmaya, utançlarını ve pişmanlıklarını sunarak teker teker ayrılmaya başladılar. Ekşi ağızlı, yine kaşlarını çatmaya başlamış Coplinler, çevrelerindeki yüzlere baktılar ve tek söz söylemeden gecenin içinde yok oldular. Bili Congar kuzenlerinden önce kaybolmuştu.

Lan, Rand ı geriye çekti ve kapıyı kapattı.

-Gidelim, evlat. Muhafız hana döndü ve yürümeye başladı.

-İkiniz de gelin. Çabuk! Rand tereddüt etti, Mat ile şaşkınlık içinde bakıştı. Moiraine hikâyesini anlatırken al Vere Efendi nin Dhurranları onu yerinden koparamazdı, ama şimdi ayaklarını bağlayan başka bir şey vardı. Bu, handan ayrılmak ve Muhafız ı gecenin içine doğru takip etmek, gerçek bir başlangıç olacaktı... Silkelendi ve kararlılığını sağlamlaştırmaya çalıştı. Gitmek dışında seçeneği yoktu, ama bu yolculuk ne kadar uzun sürecek, onu ne kadar uzağa götürecek olursa olsun, Emond Meydanı na geri dönecekti.

-Ne bekliyorsun? diye sordu Lan, salonun arkasına giden kapıdan. Mat irkilerek arkasından seyirtti.

Rand, kendi kendini büyük bir maceraya atıldığını ikna etmeye çalışarak ikisinin peşinde kararmış mutfağa, sonra ahır avlusuna gitti.Veda Kapakları yarı indirilmiş tek bir lamba, ahır direğinde asılı duruyor, loş bir ışık yayıyordu. Bölmelerin çoğu derin gölgelere boğulmuştu. Rand, ahır avlusunun kapısından, Mat ile Muhafız ın peşinden içeri girerken, Perrin, sırtı ahır kapısında, oturduğu yerden saman hışırtıları içinde fırladı. Ağır bir pelerine sarınmıştı.

Lan durdu ve sordu,

-Sana söylediğim gibi baktın mı, demirci?

-Baktım, diye yanıt verdi Perrin.

-Burada bizden başka kimse yok. Neden kimse buraya saklanmak...

-Dikkat ve uzun bir ömür birlikte yürür, demirci. Muhafız hızla gölgeli ahıra ve yukarıdaki samanlığa göz gezdirdi, sonra başını salladı.

-Zaman yok, diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

-Moiraine, acele edin, dedi. Sanki sözlerini haklı çıkarmak ister gibi, eyerlenmiş, gemlenmiş beş atın ışık havuzunun arkasında bağlı durduğu yere doğru hızla yürüdü. İkisi, Rand ın daha önce gördüğü siyah aygır ile beyaz kısrak idi. Diğerleri, onlar kadar uzun boylu ya da zarif olmasa da, kuşkusuz İki Nehir de bulunabilecek en iyi atlar gibi görünüyordu. Lan telaşlı bir özenle tüm kolanları, heybeleri tutan deri bağları, su tulumlarını, eyerlerin arkasındaki battaniye rulolarını kontrol etti.

Rand, tedirgin bir biçimde arkadaşlarına gülümsedi, gerçekten gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Mat, Rand ın belindeki kılıcı ilk defa fark etti ve ona işaret etti.

-Muhafız mı oluyorsun? Bir kahkaha attı, sonra Lan e hızlı bir bakış fırlatarak kahkahasını yuttu. Muhafız fark etmemiş gibi görünüyordu.

-Ya da en azından bir tüccar koruyucusu, diye devam etti Mat, yalnızca azıcık zorlama görünen bir gülümseme ile. Yayını kaldırdı.

-Dürüst bir adamın silahı, onun için yeteri kadar iyi değildir. Rand kılıcı sallamayı düşündü, ama Lan in orada olması onu engelledi. Muhafız o tarafa bakmıyordu bile, ama Rand, adamın, çevresinde olup biten her şeyin farkında olduğundan emindi. Bunun yerine, aşırı kayıtsızlık içinde, sanki kılıç takması hiç de sıradışı bir şey değilmiş gibi,

-Faydalı olabilir, dedi.

Perrin, pelerininin altında bir şey saklamaya çalışarak kıpırdandı. Rand, demirci çırağının belini saran geniş, deri bir kemer gördü. Kemerdeki halkaya bir balta sapı takılmıştı.

-Orada ne var? diye sordu.

-Gerçekten de tüccar koruyucuları gibi, diye güldü Mat.

Kıvırcık saçlı genç Mat e, şakalarından payını çoktan aldığını anlatan öfkeli bir bakış fırlattı, sonra derin derin iç çekerek baltayı göstermek için pelerinini arkaya attı. Bu, sıradan bir oduncu baltası değildi. Bir yanı yarımay şeklinde ve keskin, diğer yanında ise kıvrımlı, sivri bir uç vardı ve bu haliyle, İki Nehirli biri için Rand ın kılıcı kadar tuhaftı. Ama Perrin in eli, baltanın üzerinde alışık duruyordu.

-Luhhan Usta iki sene önce, bir yün alıcısının koruyucusu için yaptı. Ama bittiği zaman adam önceden söylediği fiyatı ödemedi ve Luhhan Usta daha azını kabul etmedi. Beni –boğazını temizledi, sonra Rand a, Mat e fırlattığı aynı uyarıcı bakışı fırlattı

-beni onunla alıştırma yaparken yakalayınca bana verdi. Başka bir işine yaramadığına göre, bana verse de olacağını söyledi.

-Alıştırma yapmak, diye kıkırdadı Mat, ama Perrin başını kaldırınca yatıştırırcasına ellerini kaldırdı.

-Dediğin gibi. İçimizden birinin gerçek bir silah kullanmayı bilmesi iyi bir şey.

-O yay gerçek bir silahtır, dedi Lan aniden. Bir kolunu yüksek, siyah aygırının eyerine koydu ve onlara ciddiyetle baktı.

-Köylü çocukların kullandığını gördüğüm sapanlar da öyle. Daha önce tavşan avlamak ya da kurtları koyunlarınızdan uzaklaştırmak dışında kullanmamış olmanız fark etmez. Eğer onu kullanan adamın ya da kadının cesareti ve iradesi varsa, herhangi bir şey silah olabilir. Trolloclar bir yana, eğer Tar Valon a canlı ulaşmak istiyorsanız, İki Nehir den ve Emond Meydanı ndan ayrılmadan önce bunu iyice anlasanız iyi olur. Ölüm kadar soğuk ve kaba yontulmuş bir mezar taşı kadar sert yüzü ve sesi, gülümsemelerini ve seslerini bastırdı. Perrin, yüzünü buruşturarak pelerinini baltanın üzerine çekti. Mat ayaklarına baktı ve ayağının ucu ile zemindeki samanları dürtükledi. Muhafız homurdanarak atları kontrol etmeye devam etti. Sessizlik uzadı.

-Hikâyelere pek benzemiyor, dedi Mat sonunda.

-Bilmiyorum, dedi Perrin aksi aksi.

-Trolloclar, bir Muhafız, bir Aes Sedai. Başka ne isteyebilirsin ki?

-Aes Sedai, diye fısıldadı Mat, aniden üşümüş gibi.

-Ona inanıyor musun, Rand? diye sordu Perrin.

-Yani, Trolloclar bizden ne istiyor olabilir? Aynı anda Muhafız a baktılar. Lan beyaz kısrağın eyer kolanına dalmış görünüyordu, ama üçü ahır kapısına, Lan den uzağa gerilediler. Birbirlerine sokuldular ve fısıltıyla konuştular.

Rand başını iki yana salladı.

-Bilmiyorum, ama çiftliklerimizin saldırıya uğrayan tek çiftlikler olduğu konusunda haklı. Ve köyde ilk önce Luhhan Usta nın evi ile demirhaneye saldırmışlar. Belediye Başkanı na sordum. Peşimizde olduklarına inanmak, aklıma gelen başka sebeplere inanmak kadar kolay. Aniden ikisinin de kendisine baktığını fark etti.

-Belediye Başkanı na sordun mu? dedi Mat inanmazlık içinde.

-Moiraine kimseye söylemememiz gerektiğini söyledi.

-Neden sorduğumu söylemedim, diye itiraz etti Rand.

-Yani siz hiç kimseyle konuşmadınız mı? Kimseye gittiğinizi söylemediniz mi? Perrin kendini savunurcasına omuzlarını silkti.

-Moiraine Sedai, hiç kimse, dedi.

-Not bıraktık, dedi Mat.

-Ailelerimiz için. Notları sabah bulacaklar. Rand, annem Tar Valon un Shayol Ghul e eşdeğer olduğunu düşünüyor. Fikrini paylaşmadığını göstermek için küçük bir kahkaha attı. Pek inandırıcı değildi.

-Oraya gitmeyi düşündüğüme bile inansaydı, beni kilere kilitlerdi.

-Luhhan Usta bir kaya kadar inatçıdır, diye ekledi Perrin,

-ve Luhhan Hanım daha da beterdir. Trollocların geri dönmesini umduğunu, böylece onları ele geçirebileceğini söyleyerek evin kalıntılarını nasıl didik didik ettiğini görseydiniz...

-Yak beni, Rand, dedi Mat,

-kadının Aes Sedai falan olduğunu biliyorum, ama Trolloclar gerçekten buradaydı. Kimseye söylemeyin, dedi. Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bir Aes Sedai bilmiyorsa, kim bilir ki?

-Bilmiyorum. Rand alnını ovaladı. Başı ağrıyordu; o rüyayı aklından çıkaramıyordu.

-Babam ona inanıyor. En azından, gitmek zorunda olduğumuz konusunda hemfikirdi. Moiraine aniden kapıda belirdi.

-Bu yolculuk hakkında babanla konuştun mu? Baştan ayağa koyu grilere bürünmüştü, eteği, ata bacaklarını açarak binebilmesi için bölünmüştü ve artık üzerindeki tek altın, yılanlı yüzüktü.

Rand, kadının yürüyüş asasına baktı; gördüğü alevlere rağmen, hiçbir kararma, hatta is yoktu.

-Ona söylemeden gidemezdim. Kadın dudaklarını büzerek bir an ona baktı, sonra diğerlerine döndü.

-Siz de mi bir notun yeterli olmadığına karar verdiniz? Mat ve Perrin aynı anda konuşarak, onun söylediği gibi yalnızca not bıraktıkları konusunda onu temin ettiler. Kadın başını sallayarak susmalarını işaret etti ve Rand a keskin bir bakış fırlattı.

-Yapılan şey çoktan Desen e dokunmuştur. Lan?

-Atlar hazır, dedi Muhafız.

-Baerlon a ulaşmamıza yetecek, hatta biraz artacak kadar azığımız var. Her an yola çıkabiliriz. Ben şimdi çıkmamızı öneririm.

-Ben olmadan olmaz. Egwene, kollarında bir şala sarılı bohçayla, ahıra daldı. Rand neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

Lan in kılıcının yarısı kınından çıkmıştı; kim olduğunu görünce, gözleri aniden donuklaşarak, kılıcı yerine soktu. Perrin ve Mat, Moiraine i Egwene e gitmekten bahsetmedikleri konusunda ikna etmek için konuşmaya başladılar. Aes Sedai onları duymazdan geldi; bir parmağını düşünceli düşünceli dudağına vurarak Ewgene e baktı.

Egwene in koyu kahverengi pelerininin başlığı çekilmişti, ama Moiraine ile yüzleşirken yüzünün aldığı meydan okur ifadeyi saklayacak kadar değil. Burada, yiyecek dahil ihtiyaç duyacağım her şey var. Ve arkada kalmayacağım. Muhtemelen İki Nehir in dışındaki dünyayı görme şansını bir daha asla elde edemem.

-Bu, Suormanı nda piknik yapmak için çıkılan bir yolculuk değil, Egwene, diye hırladı Mat. Kız, indirdiği kaşlarının altından ona bakınca bir adım geriledi.

-Teşekkür ederim, Mat. Asla bilemezdim. Sence dışarıda ne olduğunu yalnızca siz mi görmek istiyorsunuz? Ben de sizin kadar çok hayal ettim ve bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.

-Gideceğimizi nasıl anladın? diye sordu Rand.

-Her neyse, sen bizimle gelemezsin. Eğlenmek için gitmiyoruz. Trolloclar peşimizde. Kız ona hoşgörülü bir bakış fırlattı. Rand kızardı,

gururu inçinmişçesine katılaştı.

-İlk olarak, dedi Egwene sabırla,

-Mat in fark edilmemek için elinden geleni yaparak dışarı kaçtığını gördüm. Sonra Perrin in o aptal, koca baltayı pelerininin altına saklamaya çalıştığını gördüm. Lan in bir at satın aldığını biliyordum ve aniden aklıma neden fazladan bir ata ihtiyaç duyduğunu merak etmek geldi. Ve eğer bir tane alabiliyorsa, başkalarını da alabilirdi. Bunu, Mat ve Perrin in tilki olmaya çalışan buzağılar gibi çevrede dolanmaları ile birleştirince... eh, ancak tek bir yanıt bulabildim. Hayallerden bu kadar çok bahsettikten sonra seni de burada bulmak beni şaşırtmalı mı, şaşırtmamalı mı, bilmiyorum, Rand. Mat ve Perrin işe karışmışken, sanırım senin de içinde olman gerektiğini anlamalıydım.

-Ben gitmeliyim, Egwene, dedi Rand.

-Hepimiz gitmeliyiz, aksi halde Trolloclar dönecek.

-Trolloclar! Egwene inanmazlıkla kahkaha attı.

-Rand, eğer dünyayı görmeye karar verdiysen tamam, güzel, ama lütfen bu saçma hikâyelerini kendine sakla.

-Doğru, dedi Perrin, Mat,

-Trolloclar... diye başlarken.

-Yeter, dedi Moiraine alçak bir sesle. Konuşmaları bıçakla kesilmişçesine durdu.

-Başka kimse bütün bunları fark etti mi? Sesi yumuşaktı, ama Egwene yutkundu, yanıt vermeden önce sırtını dikleştirdi.

-Dün geceden sonra, herkesin tek düşünebildiği, yıkıntıları yeniden inşa etmekti. Bu ve bir daha olursa ne yapmak gerektiği. Burunlarına sokulmadığı sürece hiçbir şeyi göremezler. Ve şüphelerimden kimseye bahsetmedim. Kimseye.

-Pekâlâ, dedi Moiraine bir an sonra.

-Sen de bizimle gelebilirsin. Lan in yüzünden şaşkın bir ifade geçti. Bir an sonra yok oldu, yüzünde sakin bir ifade kaldı, ama sözcükleri öfkeliydi.

-Hayır, Moiraine!

-Artık Desen in parçası oldu, Lan.

-Bu saçma! diye terslendi adam.

-Kızın gelmesi için hiçbir sebep yok ve gelmemesi için çok sebep var.

-Bir sebebi var, dedi Moiraine sakinlik içinde.

-Desen in parçası Lan. Muhafız ın taştan yüzü hiçbir şey belli etmedi, ama adam yavaşça başını salladı.

-Ama, Egwene, dedi Rand.

-Trolloclar bizi kovalıyor olacak. Tar Valon a ulaşana kadar güvende olmayacağız.

-Beni korkutup kaçırmaya çalışma, dedi kız.

-Ben de geliyorum. Rand, bu ses tonunu tanıyordu. Kızın en yüksek ağaçlara tırmanmanın çocuklara göre olduğuna karar vermesinden beri duymamıştı, ama çok iyi hatırlıyordu.

-Trolloclarca kovalanmanın eğlenceli olacağını düşünüyorsan, diye başladı, ama Moiraine sözünü kesti.

-Bunun için zamanımız yok. Gün doğumuna kadar olabildiğince uzaklaşmalıyız. Kız arkada kalırsa, Rand, biz bir kilometre gitmeden bütün köyü ayağa kaldırabilir ve bu Myrddraal i kesinlikle uyarır.

-Bunu yapmazdım, diye itiraz etti Egwene.

-şığın atına binebilir, dedi Muhafız.

-Ona yeni bir at alması için yeterli para bırakırım.

-Bu mümkün değil, dedi Thom Merrilin in ahenkli sesi samanlığın içinden. Lan in kılıcı bu sefer kınını terk etti ve Lan aşığa bakarken yerine dönmedi.

Thom aşağıya bir battaniye rulosu bıraktı, sonra flüt ve arp çantalarını sırtına attı ve şişkin eyerlerini omuzladı.

-Bu köyün bana ihtiyacı yok, ama diğer yandan, Tar Valon da hiç gösteri yapmamıştım. Normalde yalnız yolculuk ederim, ama dün gece olanlardan sonra yol arkadaşlarına itirazım olmaz. Muhafız, Perrin e sert sert baktı ve Perrin huzursuzca kıpırdandı.

-Samanlığa bakmak aklıma gelmedi, diye mırıldandı.

Uzun bacaklı şık, samanlık merdiveninden aşağı inerken, Lan katı bir resmiyetle konuştu.

-Bu da Desen in parçası mı, Moiraine?

-Her şey Desen in parçasıdır, eski dostum, diye yanıt verdi Moiraine yumuşak sesle.

-Biz seçemeyiz. Ama göreceğiz. Thom, ayağını ahırın zeminine koydu ve merdivenden dönerek yama kaplı pelerinindeki samanları silkeledi.

-Aslında, dedi daha normal bir sesle,

-yol arkadaşları ile yolculuk etmek konusunda ısrar edeceğimi de söyleyebilirsiniz. Bira kupaları eşliğinde, ömrümün nasıl sona ereceği üzerine düşünerek uzun saatler harcadım. Aklıma gelen düşünceler arasında bir Trolloc un tenceresi yoktu. Yan yan Muhafız ın kılıcına baktı.

-Ona gerek yok. Ben doğranacak peynir değilim.

-Merrilin Efendi, dedi Moiraine,

-hemen yola çıkmalıyız ve kesinlikle büyük tehlike içindeyiz. Trolloclar hâlâ dışarıda bir yerde ve biz gece gideceğiz. Bizimle yolculuk etmek istediğinden emin misin? Thom hepsini alayla süzdü.

-Eğer kız için çok tehlikeli değilse, benim için de çok tehlikeli olamaz. Dahası, hangi âşık Tar Valon da gösteri yapmak için biraz tehlikeyi göze almaz ki? Moiraine başını salladı ve Lan kılıcını kınına soktu. Rand aniden, Thom fikrini değiştirseydi ya da Moiraine başını sallamasaydı ne olurdu diye merak etti. şık, benzer düşünceler aklına hiç gelmemiş gibi atını eyerlemeye başladı, ama Rand onun Lan in kılıcına birkaç kez göz attığını fark etti.

-Şimdi, dedi Moiraine.

-Egwene hangi ata binecek?

-Çerçi nin atları Dhurran kadar kötü, diye yanıt verdi Muhafız yüzünü buruşturarak.

-Güçlü, ama yavaş yürüyen atlar.

-Bela, dedi Rand. Lan, ona sessiz kalmış olmayı dilemesine sebep olan bir bakış fırlattı. Ama Egwene in fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu; yapılacak tek şey yardımcı olmaktı.

-Bela, diğerleri kadar hızlı olmayabilir, ama güçlüdür. Bazen ona binerim. Ayak uydurabilir. Lan alçak sesle mırıldanarak Bela nın bölmesine baktı.

-Diğerlerinden biraz daha iyi olabilir, dedi sonunda.

-Başka seçenek olduğunu sanmıyorum.

-O zaman idare etmek zorundayız, dedi Moiraine.

-Rand, Bela için bir eyer bul. Çabuk ol! Zaten fazla oyalandık. Rand telaşla alet odasından bir eyer ve bir battaniye seçti, sonra Bela yı bölmesinden çıkardı. Eyeri üzerine yerleştirirken, kısrak uykulu bir şaşkınlık içinde ona baktı. Rand ona binerken eyer kullanmıyordu;

kısrak eyere alışık değildi. Rand kolanı sıkarken yatıştırıcı sesler çıkardı ve kısrak bu tuhaflığı, başını sallamak dışında tepki vermeden kabullendi.

Rand, Egwene in bohçasını aldı. Kız biner ve eteğini düzeltirken eyerin arkasına bağladı. Kızın eteği, ata bacaklarını açarak binebilmesi için bölünmüş değildi, bu yüzden eteği dizine kadar sıyırarak yün çoraplarını açığa çıkardı. Kız, tüm diğer köylü kızlar gibi yumuşak, deri ayakkabılar giyiyordu. Değil Tar Valon, Seyrantepe ye gitmeye bile uygun değildiler.

-Hâlâ gelmemen gerektiğini düşünüyorum, dedi Rand.

-Trollocları uydurmuyordum. Ama söz veriyorum, sana göz kulak olacağım.

-Belki ben sana göz kulak olurum, diye yanıt verdi Egwene neşeyle. Rand çileden çıkmışçasına bakınca gülümsedi ve eğilip saçlarını okşadı.

-Bana göz kulak olacağını biliyorum, Rand Birbirimize göz kulak olacağız. Ama artık atına binmeye baksan iyi olur. Rand diğer herkesin atlarına binmiş, onu beklediklerini fark etti. Binicisiz kalan tek at Bulut tu; Jon Thane e ait olan uzun boylu, gri bir at. Rand güçlükle eyere tırmandı. At başını sallayarak, Rand ayağını üzengiye koyarken yan yan sıçrayarak zorluk çıkardı. Arkadaşlarının Bulut u seçmemeleri tesadüf değildi. Thane Efendi heyecanlı atını sık sık tüccarların atları ile yarıştırırdı ve Rand kaybettiğini hiç görmemişti, ama Bulut un kimseye rahat bir yolculuk sağladığı da görülmemişti. Lan, değirmencinin atına iyi para ödemiş olmalıydı. Rand eyere yerleşirken, at sanki yola çıkmak için sabırsızlanırmış gibi daha da hareketlendi. Rand dizginleri kararlılıkla kavradı ve hiç sorun yaşamayacağını düşünmeye çalıştı. Belki o kendini ikna edebilirse, atı da ikna edebilirdi.

Dışarıda, gecenin içinde bir baykuş öttü ve köylüler ne olduğunu fark etmeden önce yerlerinde sıçradılar. Sinirli sinirli güldüler ve utangaç bir şekilde.

-Tarla fareleri bile bizi ağaç tepelerine kovalayabilir, dedi Egwene, titrek bir gülüşle.

Lan başını iki yana salladı.

-Onların yerine kurtlar olsa, daha iyi.

-Kurtlar mı! dedi Perrin ve Muhafız ona donuk donuk baktı.

-Kurtlar Trolloclardan hoşlanmaz, demirci ve Trolloclar da kurtlardan ya da köpeklerden hoşlanmaz. Kurt sesi duysaydım, etrafta bizi bekleyen Trolloc olmadığından emin olurdum. Yüksek, siyah atını yavaşça harekete geçirerek ay ışığı ile aydınlanmış geceye ilerledi.

Moiraine bir an bile tereddüt etmeden onu takip etti. Egwene, Aes Sedai ye yaklaştı. Rand ve şık, Mat ve Perrin in ardından, en arkada kaldılar.

Hanın arkası sessiz ve karanlıktı ve avluyu, ayın düşürdüğü gölgeler doldurmuştu. Toynakların yumuşak sesleri hızla soldu, gecenin içinde kayboldu. Karanlıkta Muhafız ın pelerini, onu da bir gölge kılmıştı. Yalnızca yolu onun göstermesi diğerlerinin çevresine toplanmasını sağlıyordu. Rand, köyden görülmeden çıkmanın kolay bir iş olmayacağına karar verdi kapıya yaklaşırken. En azından, köylüler tarafından görülmeden. Köydeki pek çok pencere solgun, sarı bir ışık saçıyordu ve o parıltılar şimdi çok küçük görünse de, sık sık önlerinden şekiller geçiyordu: gecenin ne getirdiğini görmek için bakan köylüler. Kimse bir kez daha hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Hanın arkasındaki derin gölgelerin içinde, tam ahır avlusunu terk edecekken, Lan aniden durdu ve sessiz kalmalarını işaret etti.

Çizmeler Araba Köprüsü nü sarsıyor ve köprünün üzerinde, orada burada ay ışığı metallerden yansıyordu. Çizmeler köprüden geçerken takırdıyor, çakıltaşlarını eziyor, hana yaklaşıyordu. Gölgede bekleyenlerden tek bir ses çıkmadı. Rand, arkadaşlarının ses çıkaramayacak kadar korkmuş olduklarını tahmin ediyordu. Tıpkı kendisi gibi.

Ayak sesleri hanın önünde, salonun pencerelerinden dökülen loş ışığın griliği içinde durdu. Rand ancak Jon Thane öne çıkınca ne olduklarını anladı. Göğsüne çelikten diskler dikilmiş eski bir yelek giymiş olan adam, mızrağını omzuna dayamıştı. Köyden ve çevre çiftliklerden, bazıları nesiller boyunca tozlu tavan aralarında yatmış miğferler ve zırh parçaları giymiş, hepsi mızrak, odun baltası ya da paslı bir keser taşıyan on iki adam.

Değirmenci salonun pencerelerinin birinden içeri baktı, sonra,

-Burada her şey yolunda görünüyor, diyerek döndü. Diğerleri, arkasında iki düzensiz sıra oluşturdular ve devriye, üç farklı trampete ayak uydurur gibi, gecenin içine yürüdü.

-İki Dha vol Trollocu onları kahvaltı niyetine yer, diye mırıldandı Lan, çizmelerinin sesi solup gittikten sonra,

-ama gözleri ve kulakları var. Aygırını çevirdi.

-Gelin. Muhafız yavaşça, ses çıkarmadan onları ahır avlusundan geçirdi, nehir kıyısındaki otların içinden Badeçay Suyu na indirdi. Badeçay ın soğuk, hızlı akan, atların bacaklarının çevresinde dönerken parlayan ve atlıların çizmelerinin tabanlarını yalayacak kadar yüksek olan sularına çok yakın geçtiler.

Uzak kıyıdan çıkan at sırası, Muhafız ın becerikli yönlendirmesi ile dolandı, köy evlerinden uzak kaldı. Lan zaman zaman duruyor, hepsine sessiz olmalarını işaret ediyordu, ama başka hiç kimse herhangi bir şey duymuyor ve görmüyordu. Ve her seferinde, bir süre sonra bir başka köylü ve çiftçi devriyesi yakınlarından geçiyordu.

Rand, karanlıkta sivri çatılı evlere baktı ve aklına kazımaya çalıştı. Ne harika bir maceracıyım ama, diye düşündü. Daha köyden çıkmamıştı bile ve içini çoktan özlem doldurmuştu. Ama bakmayı bırakmadı.

Köyün dışındaki son çiftlik evlerini geçtiler ve Taren Salı na giden Kuzey Yolu na paralel ilerleyerek kırlara çıktılar. Rand hiçbir yerde gece göğünün İki Nehir deki kadar güzel olamayacağını düşündü. Gökyüzü berrak, siyah sonsuzluğa dek uzanıyor gibi görünüyordu ve sayısız yıldız, kristalin içine saçılmış ışık noktaları gibi ışıldıyordu. Dolunaydan bir dilim eksik olan ay, uzanırsa dokunabileceği kadar yakın geliyordu ve...

Gümüş bir topu andıran ayın önünden siyah bir şekil uçtu. Rand istemsizce dizginleri çekerek durdu. Bir yarasa, diye düşündü pek emin olmadan, ama öyle olmadığını biliyordu. Geceleri, alacakaranlıkta sineklerin ve böceklerin arkasından uçuşan yarasalar sık sık görülürdü. Bu yaratığı taşıyan kanatlar aynı şekle sahip olabilirdi, ama bir av kuşunun yavaş, güçlü kanat vuruşları ile uçuyordu. Ve avlanıyordu. Uzun yaylar çizerek ileri geri uçması bu konuda kuşku bırakmıyordu. En kötüsü büyüklüğüydü. Bir yarasanın ayın önünde bu kadar iri görünmesi için bir kol boyu uzaklıkta olması gerekirdi. Rand yaratığın uzaklığını ve büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı. Bedeni bir adamınki kadar iri olmalıydı ve kanatları... Yaratık ayın önünden yine geçti, sonra aniden dönerek geceye karıştı.

Rand, Lan in arkasından geldiğini, Muhafız kolunu yakalayana dek fark etmedi.

-Burada oturmuş, neye bakıyorsun, evlat? Hareket etmeliyiz. Diğerleri Lan in arkasında bekliyordu.

Rand, Trolloc korkusunun sağduyusunu alt ettiğinin söylenmesini bekleyerek gördüklerini anlattı. Lan in bunun bir yarasa ya da göz aldanması olduğunu söyleyerek dikkate almayacağını ummuştu.

Lan, ağzında kötü tat bırakmışa benzeyen bir sözcük mırıldandı.

-Draghkar. Egwene ve diğer İki Nehirliler gökyüzüne endişeyle baktılar, ama şık yumuşak sesle inledi.

-Evet, dedi Moiraine.

-Aksini ummak fazla olur. Ve eğer Myrddraal in emrinde bir Draghkar varsa, çoktan gelmediyse bile kısa sürede burada olur. Daha hızlı ilerlemeliyiz. Belki Taren Salı na Myrddraal den önce ulaşırız. O ve Trolloclar nehri bizim kadar kolay geçemezler.

-Bir Draghkar mı? dedi Egwene.

-O nedir? Boğuk sesle yanıt veren Thom Merrilin oldu.

-Efsaneler Çağı nı sona erdiren savaşlarda, Trolloclardan ve Yarı

-insanlardan daha kötüleri yaratıldı. O konuşurken Moiraine in başı hızla ona döndü. Karanlık bile bakışlarındaki keskinliği gizleyemiyordu.

Herhangi biri şıktan daha fazla bilgi isteyemeden, Lan talimat vermeye başladı.

-Şimdi Kuzey Yolu nu kullanacağız. Canınızı kurtarmak istiyorsanız beni takip edin, ayak uydurun ve birbirinizden ayrılmayın. Atını çevirdi ve diğerleri ses çıkarmadan onu takip etti.Taren Salı Yolu Kuzey Yolu nun sert zemininde, ay ışığı altında kuzeye koşan atlar, yeleleri ve kuyrukları arkada dalgalanarak, toynakları sabit bir ritim ile yeri döverek yayıldılar. Siyah atıyla soğuk gece ile bir olan Lan, gölgelere bürünmüş bir atlı gibi yolu gösterdi. Moiraine in, aygıra ayak uyduran beyaz kısrağı, karanlığın içinde fırlayan solgun bir ok gibiydi. Kalanlar sıkı bir çizgi halinde, sanki hepsi bir ucu Muhafız ın elindeki bir halata bağlanmışçasına takip ettiler.

Rand en arkadan geliyordu. Önünde Thom Merrilin vardı ve diğerleri ötede daha belirsizdi. şık hiç başını çevirmiyor, dikkatini kaçtıkları şeye değil, gittikleri yere yoğunlaştırıyordu. Trolloclar, sessiz

atı üzerinde Soluk ya da o uçan yaratık, Draghkar ortaya çıkacak olsa, alarm vermesi gereken Rand dı.

Birkaç dakikada bir Bulut un yelesine ve dizginlerine tutunarak arkaya bakıyordu. Draghkar... Thom, Trolloclardan ve Soluklardan daha kötü olduğunu söylemişti. Ama gökyüzü boştu ve gözüne çarpan tek karanlık ve gölgeler yerdeydi. Bir orduyu bile gizleyebilecek gölgeler.

Gri at koşma fırsatı ele geçirdiğinden beri, gecenin içinde bir hayalet gibi hız yapıyor, Lan in aygırına kolaylıkla ayak uyduruyordu. Hatta Bulut daha hızlı gitmek istiyordu. Siyah atı yakalamak istiyor, bunun için çaba gösteriyordu. Rand onu yerinde tutmak için dizginleri sıkı sıkı kavramak zorunda kalıyordu. Bulut, bunun bir yarış olduğunu düşünürcesine dizginlere direnerek fırlıyor, her adımda hâkimiyeti ele geçirmek için mücadele ediyordu. Rand kaslarını gererek eyere ve dizginlere tutunuyordu. Atının, gerginliğini fark etmeyeceğini umuyordu. Bulut gergin olduğunu fark ederse, ucundan tutunduğu hâkimiyeti tamamen kaybedebilirdi.

Rand, Bulut un boynuna yatarak endişeli bakışlarını Bela ve binicisine dikti. Tüylü kısrağın diğerlerine ayak uydurabileceğini söylerken koşar adım gitmeyi kastetmemişti. Kısrak şimdi, Rand ın becerebileceğini hiç düşünmediği gibi koşuyordu. Lan, Egwene i yanlarında istememişti. Bela arkada kalmaya başlarsa yavaşlar mıydı? Yoksa onu geride mi bırakırdı? Aes Sedai ve Muhafız, Rand ile arkadaşlarının bir açıdan önemli olduklarını düşünüyordu, ama Moiraine in Desen hakkındaki konuşmalarına rağmen, Egwene e aynı önemi verdiğini sanmıyordu.

Bela geride kalırsa, Moiraine ve Lan ne derse desin Rand da geride kalacaktı. Soluk un ve Trollocların olduğu geride. Draghkar ın olduğu geride. Tüm yüreği ve ümitsizliği ile sakin bir biçimde Bela ya rüzgâr gibi koşmasını bağırdı, sessizce ona güç vermeye çalıştı. Koş! Derisi diken diken oldu, kemikleri donmuş, yarılmaya hazır gibi geldi. Işık ona yardım et, koş! Ve Bela koştu.

Zaman belirsiz bir bulanıklığa dönüşene kadar kuzeye, gecenin içine koştular, koştular. Arada bir çiftlik evlerinin ışıkları görünüyor, sonra bir hayal gibi yok oluyordu. Köpeklerin keskin meydan okumaları hızla arkalarında kalıyor ya da köpekler onları kovaladıklarını düşündükleri zaman aniden kesiliyordu. Yalnızca sulu, solgun bir ay ışığının

aydınlattığı karanlıkta koştular. Yolun yanındaki ağaçların aniden yükseldiği, sonra yok olduğu bir karanlıkta koştular. Geride kalanlar bir kasvete bürünüyor, toynakların düzenli vuruşlarını yalnızca bir gece kuşunun yalnız ve yaslı haykırışı bozuyordu.

Lan aniden yavaşladı, sonra atları durdurdu. Rand ne kadar süre geçtiğinden emin değildi, ama eyere tutunmaktan bacakları hafif hafif ağrıyordu. Önlerinde, gecenin içinde, yüksek bir ağaç ateşböcekleriyle dolmuş gibi kıvılcımlar ışıyordu.

Rand ışıklara şaşkınlık içinde baktı, sonra aniden hayretle inledi. Ateşböcekleri pencereydi, bir tepenin eteklerini ve zirvesini kaplayan evlerin pencereleri. Burası Seyrantepe ydi. Bu kadar uzağa geldiğine inanamıyordu. Bu yolculuğu muhtemelen daha önce hiç yapılmadığı kadar hızlı yapmışlardı. Rand ile Thom, Lan i taklit ederek atlarından indiler. Bulut başını eğdi, böğrü inip kalkarak durdu. Atın duman gibi rengi yüzünden zar zor fark edilebilen köpükler boynunu ve omuzlarını benek benek kaplamıştı. Rand, Bulut un bu gece fazla uzağa gidemeyeceğini düşündü.

-Bütün bu köyleri arkada bırakmayı ne kadar istesem de, dedi Thom,

-birkaç saat dinlenmek şu anda hiç de fena olmazdı. Kuşkusuz bunu olanaklı kılacak kadar ilerde olmalıyız. Rand gerindi, sırtından çıtırtılar çıktı.

-Gecenin kalanını Gözcü Tepe de geçireceksek, yukarı çıksak daha iyi olur. Başıboş bir rüzgâr, köy tarafından bir ezgi ve ağız sulandıran yiyecek kokuları getirdi. Seyrantepe de hâlâ kutlama yapıyorlardı. Buraya Bel Tine ı mahvedecek Trolloclar gelmemişti. Rand, Egwene i aradı. Kız, bitkinlik içinde kamburunu çıkarmış, Bela ya yaslanıyordu. Diğerleri de içlerini çekerek, kaslarını gererek atlarından indiler. Yalnızca Muhafız ve Aes Sedai hiçbir görünür yorgunluk işareti taşımıyordu.

-Biraz şarkı hoşuma giderdi, dedi Mat.

-Ve belki Beyaz Domuz da sıcak bir koyun etli turta. Durdu, sonra ekledi.

-Seyrantepe nin ötesine ötesine geçmemiştim. Beyaz Domuz, Badeçay Hanı kadar iyi değildir.

-Beyaz Domuz o kadar kötü değil, dedi Perrin.

-Ben de koyun etli turta isterdim. Ve kemiklerimdeki üşümeyi alması için bir sürü çay.

-Taren ı geçene kadar duramayız, dedi Lan keskin sesle.

-Birkaç dakikadan fazla değil.

-Ama atlar, diye itiraz etti Rand.

-Bu gece daha fazla gitmeye kalkarsak onları koşmaktan öldürürüz. Moiraine Sedai, kuşkusuz siz... Kadının, atların arasında dolaştığının belirsizce farkındaydı, ama ne yaptığına dikkat etmemişti. Kadın yanından geçerken elini Bulut un boynuna koydu. Rand sustu. At aniden, yumuşak bir kişneme ile, dizginleri Rand ın elinden neredeyse koparak başını salladı. Gri at bir haftadır ahırda dinleniyormuş gibi dans ederek yana kaçtı. Moiraine tek söz söylemeden Bela ya gitti.

-Bunu yapabildiğini bilmiyordum, dedi Rand yumuşak sesle Lan e, yanakları kıpkırmızı yanarak.

-Bunu herkesten çok sen tahmin etmeliydin, diye yanıt verdi Muhafız.

-Babanın yanındayken onu izledin. Tüm yorgunlukları yok edecek. İlk önce atlar, sonra siz.

-Biz mi? Ya sen?

-Ben değil, koyun çobanı. Benim ihtiyacım yok, henüz değil. Ve kendisi için de değil. Diğerleri için yaptığını kendisi için yapamaz. Aramızda yalnızca bir kişi yorgun at sürecek. Tar Valon a ulaşmadan fazla yorulmamasını umsan iyi olur.

-Ne yapmak için fazla yorulmamasını? diye sordu Rand Muhafız a.

-Bela hakkında haklıymışsın, Rand, dedi Moiraine, kısrağın yanında durduğu yerden.

-İyi bir yüreği var ve siz İki Nehirliler kadar inatçı. Tuhaf, aralarında en az yorgun olan o. Keskin bıçaklar altında ölmekte olan bir adamın çığlığı gibi bir çığlık karanlığı yırttı, grubun üzerinde kanatlar süzüldü. Gece, üstlerinden geçen gölge ile derinleşti. Atlar panik dolu haykırışlarla, çılgınca şahlandı.

Draghkar ın kanatları Rand a pisliğin dokunuşu gibi, bir kâbusun rutubetli loşluğu gibi sürtündü. Ama Rand ın bunu hissedecek zamanı yoktu, çünkü Bulut haykırarak şahlandı, çılgınca yapışmış bir şeyden kurtulmaya çalışırcasına kıvrandı. Dizginlere asılan Rand dengesini

kaybetti, yerde sürüklenmeye başladı. Bulut, sağrısında kurtların dişlerini hissetmişçesine feryat ediyordu.

Rand bir şekilde dizginleri bırakmamayı başardı, diğer elini ve bacaklarını kullanarak dengesini buldu, yeniden düşmemek için sıçramaya, sendeleyerek adımlar atmaya başladı. Nefesi ümitsizlikten perişan solumalarla çıkıyordu. Elini çılgınca uzattı, zar zor atın başlığını yakaladı. Bulut şahlandı, onu havaya kaldırdı; Rand atın sakinleşeceğini umarak çaresizce asıldı.

Yere inişin yarattığı şok Rand ı dişlerine kadar sarstı, ama gri at aniden sakinleşti, burun delikleri titreyerek, gözleri yuvarlanarak, gergin bacakları ürpererek durdu. Rand da titriyordu ve ancak atın başlığına tutunarak ayakta durabiliyordu. Şok, aptal hayvanı da sarsmış olmalı, diye düşündü. Üç dört titrek nefes aldı. Ancak o zaman çevresine bakabildi ve diğerlerine ne olduğunu gördü.

Grup kaos içindeydi. Sallanan başlara karşı dizginleri kavrıyor, onları sürükleyerek şahlanan atları sakinleştirmeye çalışıyor, ama pek az başarı elde edebiliyorlardı. Yalnızca iki kişi atları ile sorun yaşamıyordu. Moiraine, eyerinde dimdik oturuyordu, beyaz kısrağı, sıradışı hiçbir şey olmamış gibi zarafetle kargaşadan kaçınıyordu. Yerde duran Lan, bir elinde kılıcı, diğerinde dizginler, gökyüzünü tarıyordu: zayıf, siyah aygırı sessizce yanında bekliyordu.

Artık Seyrantepe den neşeli sesler gelmiyordu. Haykırışı köylüler de duymuş olmalıydı. Rand bir süre dinleyeceklerini, belki ona sebep olan şeyi görmek için bakınacaklarını, sonra eğlencelerine döneceklerini biliyordu. Kısa süre sonra olayı unutacaklardı ve bu ana ilişkin anıları, şarkılar, yiyecek, dans ve eğlence ile boğulacaktı. Belki Emond Meydanı nda olan biteni duyduklarında bazıları hatırlayacak ve merak edecekti. Bir keman çalınmaya başladı, bir an sonra ona bir flüt katıldı. Köy, kutlamaya dönüyordu.

-Atlarınıza binin! diye emretti Lan sertçe. Kılıcını kınına sokarak aygırına atladı.

-Draghkar yerimizi Myrddraal e bildirmemiş olsa kendini göstermezdi. Bir başka hafif, ama aynı derecede tiz çığlık çok yukarılardan süzüldü. Seyrantepe den gelen müzik bir kez daha sustu.

-İzimizi sürüyor, Yarı

-insan için hedef gösteriyor. Yarı

-insan uzak olmamalı. Korkmuş ve tazelenmiş atlar sıçradılar ve atlarına tırmanmaya çalışanlardan uzaklaştılar. Küfürler savuran Thom Merrilin, ilk ata binenler arasındaydı, ama diğerleri de onu takip etti. Biri hariç hepsi.

-Acele et, Rand! diye bağırdı Egwene. Draghkar tiz bir çığlık daha kopardı ve kız onu dizginleyemeden Bela birkaç adım koştu.

-Acele et! Rand irkilerek, Bulut a binmeye çalışmak yerine durmuş, o kötücül çığlıkların kaynağını bulabilmek için gökyüzüne bakmakta olduğunu fark etti. Dahası, farkında olmadan, sanki uçan şeyle savaşacakmış gibi, Tam in kılıcını çekmişti.

Yüzü kızardı, gece onu sakladığı için memnun oldu. Bir eli dizginlerde, telaşla diğerlerine bakarak kılıcı beceriksizce kınına soktu. Moiraine, Lan ve Egwene, hep beraber onu izliyordu, ama Rand ay ışığı altında ne kadarını görebildiklerini merak etti. Geri kalanlar atlarını kontrol altında tutmakla uğraşıyorlardı. Bir elini eyer kaşına koydu ve hayatı boyunca bu tür şeyler yapmış gibi bir sıçrayışta eyerine yerleşti. Arkadaşlarından herhangi biri kılıcı fark etmişse, kuşkusuz daha sonra duyacaktı. O zaman bunun için endişelenmeye zamanı olurdu.

O eyerine yerleşir yerleşmez dörtnala yola koyuldular ve kubbe gibi tepenin yanından geçtiler. Köyün köpekleri havladı; geçişleri bir şekilde fark edilmişti. Ya da belki köpekler Trolloc kokusu almıştır, diye düşündü Rand. Havlamalar ve köy ışıkları, arkalarında hızla kayboldu.

Bir düğüm halinde, atları koşarken birbirine sürtünerek dörtnala ilerlemeye devam ettiler. Lan yine yayılmalarını emretti, ama kimse gecenin içinde bir an bile yalnız kalmak istemiyordu. Yukarıdan bir çığlık geldi. Muhafız pes etti ve bir arada at sürmelerine izin verdi.

Rand, Moiraine ile Lan in hemen arkasındaydı. Bulut, Muhafız ın siyah atı ile Aes Sedai nin ince kısrağının arasına girmek için çabalıyordu. Egwene ve şık iki yanında koşturuyordu. Rand ın arkadaşları en arkada, onları yakından takip ediyordu. Draghkar ın feryatlarının mahmuzladığı Bulut, Rand dilese bile yavaşlatamayacağı bir hızla koşuyordu, ama gri at diğerlerini bir adım bile geçemiyordu.

Draghkar ın çığlığı geceye meydan okudu.

Cesur Bela boynunu uzatmış, kuyruğu ve yelesi kendi koşusunun yarattığı rüzgârda dalgalanarak, iri atlara her adımı ile ayak uydurarak

koşuyordu. Aes Sedai, yorgunluğunu almak dışında bir şey yapmış olmalı.

Egwene in yüzü ay ışığı altında sevinçle gülümsüyordu. Örgüleri atların yelesi gibi arkasında dalgalanıyordu ve Rand gözlerindeki parıltının tek kaynağının ay olmadığından emindi. Rand ın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve bir uçan bir böcek yutunca öksürmeye başladı.

Lan bir soru sormuş olmalıydı, çünkü Moiraine aniden rüzgârın ve toynak seslerinin üzerinden bağırdı.

-Yapamam! Özellikle de dörtnala koşan bir atın sırtındayken yapamam. Onlar görüldükleri zaman bile kolay kolay öldürülemezler. Koşmalı ve umut etmeliyiz. İnce, atların dizlerinden yukarı yükselemeyen bir sisin içinde koştular. Bulut iki adımda sisi aştı ve Rand hayal görüp görmediğini merak ederek gözlerini kırpıştırdı. Kuşkusuz, gece sis için fazla soğuktu. İlkinden daha büyük bir başka sis bulutu bir yanlarından geçti. Sanki yerden sis sızarmış gibi yavaş yavaş büyüyordu. Tepelerinde, Draghkar öfkeyle bağırdı. Sis atlıları kısa bir an için kapladı, sonra yok oldu, yine geldi ve arkalarında kayboldu. Buz gibi sis Rand ın yüzünde ve ellerinde soğuk bir ıslaklık bıraktı. Sonra, önlerinden solgun gri bir duvar yükseldi ve aniden sislerle sarıldılar. Sisin yoğunluğu toynak seslerini donuklaştırdı ve yukarıdan gelen haykırışlar bir duvarın arkasından işitilir gibi oldu. Rand iki yanında Egwene ile Thom Merrilin in şekillerini zar zor seçebiliyordu.

Lan adımlarını yavaşlatmadı.

-Yine de, gidiyor olabileceğimiz yalnızca tek bir yer var, diye seslendi. Sesi kulağa boş ve yönsüz geliyordu.

-Myrddraal kurnazdır, diye yanıt verdi Moiraine.

-Kurnazlığını ona karşı kullanacağım. Sessizlik içinde at sürdüler.

Gri sis bulutu gökyüzünü ve yeri gözden gizledi, öyle ki, kendileri de gölgeye dönen atlılar gece bulutları arasında kayarmış gibi göründü. Kendi atlarının bacakları bile yok olmuş gibiydi.

Rand eyerinde kıpırdandı, o buz gibi sisten kaçınmaya çalıştı. Moiraine in bir şeyler yapabileceğini bilmek, hatta onları yaparken izlemek başka; o şeylerin derisini ıslattığını hissetmek ise bambaşka bir şeydi. Nefesini tuttuğunu fark etti ve kendine dokuz değişik şekilde aptal dedi. Taren Salı na kadar nefes almadan gidemezdi. Kadın, Tam üzerinde Tek Güç ü kullanmıştı ve babası iyi görünüyordu. Yine de, o

nefesi bırakmak ve yeni bir nefes almak için kendini zorlaması gerekti. Hava ağırdı ve daha soğuk olsa da, başka açılardan herhangi bir sisli geceden farklı değildi. Kendi kendine bunu söyledi, ama inandığından emin değildi.

Lan artık onları birbirlerine yaklaşmaya, o ıslak, kırağılı griliğin içinde diğerlerinin dış hatlarını görebileceği bir yerde kalmaya cesaretlendiriyordu. Muhafız yine de, aygırının ölümcül koşusunu yavaşlatmamıştı. Lan ile Moiraine yan yana, sisin içinde önlerini açıkça görebiliyorlarmışçasına yol gösterdiler. Diğerleri ancak onlara güvenip takip edebiliyordu. Ve umut ediyorlardı.

Onları kovalayan tiz çığlıklar giderek soldu ve yok oldu, ama bu pek az teselli verdi. Orman ve çiftlik evleri, ay ve yol örtülmüş, gizlenmişti. Köpekler gri pusun içinde boş ve uzak seslerle hâlâ havlıyordu, ama atların toynaklarının donuk vuruşlarından başka ses duyulmuyordu. O kül gibi, şekilsiz sisin içinde hiçbir şey yoktu. Kalçalarında ve sırtlarında gittikçe şiddetlenen ağrılar dışında, zamanın geçişini işaretleyecek hiçbir şey yoktu.

Rand saatler geçtiğinden emindi. Elleri dizginleri öyle kavramıştı ki, artık bırakabileceğini sanmıyordu. Bir daha doğru düzgün yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu. Bir kez arkasına baktı. Sisin içinde gölgeler arkasında koşturuyordu, ama sayılarından emin olamıyordu. Soğuk ve sis, pelerinini, ceketini ve gömleğini ıslatmış, kemiklerine kadar işlemiş gibiydi. Yalnızca rüzgârın yüzüne çarpması, altındaki atın gerilip toparlanması hareket halinde olduklarını gösteriyordu. Saatler geçmiş olmalıydı.

-Yavaş, diye seslendi Lan aniden.

-Dizginleri çekin. Rand o kadar şaşırmıştı ki, Bulut Lan ile Moiraine in arasından geçti, o iri, gri atı durdurup bakamadan yarım düzine adım attı.

Sisin içinde, her yanda evler yükseliyordu, Rand ın gözüne tuhaf bir şekilde yüksek gelen evler. Burayı daha önce hiç görmemişti, ama tasvirlerini sık sık duymuştu. O yükseklik, kızıltaş temellerden kaynaklanıyordu. Yüksek temeller Puslu Dağlar ın karları baharda eridiğinde Taren ın taşması yüzünden gerekiyordu. Taren Salı na ulaşmışlardı.

Lan, siyah savaş atının üzerinde yanından geçti.

-O kadar hevesli olma, koyun çobanı. Canı sıkılan Rand, grup köyün içine ilerlerken açıklama yapmadan eski yerine geçti. Yüzü kızarmıştı ve o an için sisten hoşnuttu.

Soğuk sisin içinde görünmeyen yalnız bir köpek öfkeyle havladı, sonra kaçtı Bazı erkenciler kalkarken, sağda solda tek tük ışıklar yandı. Köpeğin ve donuk toynakların sesleri dışında gecenin son saatinin sessizliğini bozan bir şey olmadı.

Rand, Taren Salı ndan gelen pek az insan görmüştü. Onlar hakkında bildiği birkaç şeyi hatırlamaya çalıştı. Buranın sakinleri

-aşağı köyler dedikleri yerlere pek az giderler, gittikleri zaman da kötü bir şeyin kokusunu almış gibi burunlarını dikerlerdi. Tanıştığı kişilerin Tepebaşı ve Taştekne gibi tuhaf isimleri vardı. Taren Salı halkı, kurnazlıkları ve hilebazlıkları ile tanınırdı. Taren Salı ndan gelen biriyle el sıkışırsan, denirdi, daha sonra parmaklarını saymalısın.

Lan ve Moiraine, köydeki tüm diğer evlere benzeyen yüksek, karanlık bir evin önünde durdu. Sis, Muhafız ın çevresinde duman gibi kıvranıyordu. Lan eyerden aşağı atladı, basamakları tırmanarak başları hizasındaki ön kapıya ulaştı ve yumruklamaya başladı.

-Sessizlik istediğini sanıyordum, diye mırıldandı Mat.

Lan yumruklamaya devam etti. Yandaki evin penceresinde ışık belirdi ve biri öfkeyle bağırdı, ama Muhafız kapıyı yumruklamaya devam etti.

Çıplak ayak bileklerine gelen bir gecelik giymiş bir adam kapıyı hızla açtı. Adamın elindeki gaz lambası sivri hatlara sahip ince yüzünü aydınlattı. Ağzını öfkeyle açtı, sonra başını çevirip sisi görünce, gözleri irileşerek öyle kaldı.

-Bu da ne? dedi.

-Bu da ne? Soğuk, gri sis tutamları kapıdan içeri kıvrıldı ve adam telaşla geriledi.

-Yüksekkule Efendi, dedi Lan.

-Tam da ihtiyaç duyduğum adam. Salınla karşıya geçmek istiyoruz.

-Adam yüksek bir kule bile görmemiş, diye kıkırdadı Mat. Rand, arkadaşına susmasını işaret etti. Keskin hatlı adam lambasını kaldırdı ve kuşkuyla onlara baktı.

Bir dakika sonra Yüksekkule Efendi aksi aksi konuştu.

-Sal gün doğmadan işlemez. Gece olmaz. Asla. Ve bu siste de işlemez. Güneş doğduğu ve sis dağıldığı zaman gelin. Dönecek gibi oldu, ama Lan adamın bileğini yakaladı. Salcı öfkeyle ağzını açtı. Muhafız paraları teker teker adamın diğer avucuna sayarken altın ışıldadı. Yüksekkule, paralar çınlarken dudaklarını yaladı ve başı yavaş yavaş, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi eline doğru eğildi.

-Ve sağ salim karşıya geçtiğimizde bu kadar daha, dedi Lan.

-Ama hemen gideceğiz.

-Hemen mi? Kurnaz görünüşlü adam altdudağını çiğneyerek ayak değiştirdi ve sisli geceye baktı, sonra başını salladı.

-Hemen olsun. Pekâlâ, bileğimi bırak. Çekicilerimi uyandırmam gerek. Salı kendi başıma çekeceğimi sanmıyorsunuz, değil mi?

-Ben salda beklerim, dedi Lan sertçe.

-Bir süre. Salcının kolunu bıraktı.

Yüksekkule Efendi bir avuç parayı göğsüne çekti ve başını sallayarak, kalçasıyla kapıyı kapattı.Sözlük Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir son erkek Aes Sedai nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı ndan Sonraki KS senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki Savaşlar ın sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl ÖY sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, Savaş tan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Şahinkanadı Artur, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı KS, Kuruluştan Sonra yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ ın YÇ yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Adan, Heran Aydan, Heran: Baerlon Valisi.

Aes Sedai Ayes Seday: Tek Güç ü kullanan kişiler. Delilik Çağı ndan bu yana, hayatta kalan yegane Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Saygı ifade eden bir unvan olarak kullanılır, örn: Sheriam Aes Sedai. Bkz. Ajah; Amyrlin Makamı.

Afet: Bkz. Büyük Afet.

Agelmar; Jagad Evi nden Lord Agelmar Agelmar; Cagad: Fal Dara Lordu. İşareti, koşan üç kızıl tilkidir.

Aiel: Aiel Kıraçları nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan

-kara peçeli Aiel gibi davranmak deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşı

-Dans olarak adlandırırlar.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkansız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklar ile savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır.

Ajah Acah: Aes Sedailer içinde, her Aes Sedainin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi Ajah, Kızıl Ajah, Beyaz Ajah, Yeşil Ajah, Kahverengi Ajah, Sarı Ajah ve Gri Ajah Örneğin, Kırmızı Ajah a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Karanlık Varlık a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır –ama hararetle inkar edilir ve bir Aes Sedai nin önünde bundan söz etmek güvenli değildir.

Al Ellisande: Eski Dil de,

-Güneşin Gülü için! Aldieb: Eski Dilde,

-Batı Rüzgârı , bahar yağmurlarını getiren rüzgâr. l Meara, Nynaeve al

-Meera, Nayniiv: Emond Meydanı nın Hikmet i. l Thor, Rand al

-Tor, Rand: İki Nehirli genç bir çiftçi ve koyun çobanı. l Vere, Egwene al Veer, Egweyn: Emond Meydanı hancısının en küçük kızı.

Amyrlin Makamı Amirlin: 1 Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin. yedi Ajah ın her birinden üç temsilciden oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. 2 Aes Sedai önderinin oturduğu taht Andor: İki Nehir in içinde bulunduğu ülke. Andor işareti kırmızı fon üzerinde iki ayağı üzerinde doğrulmuş beyaz aslandır. ngreal: Tek Güç ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne. Efsaneler Çağı ndan kalan nesneler olan angreallerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. Bkz. Sa angreal.

Arafel: Sınırboylan ndan bir ülke. Afarel in işareti, çapraz çizgi ile bölünmüş alanda, kırmızı fon üzerinde üç beyaz gül ve beyaz fon üzerinde üç kırmızı güldür.

Aram Ayram: Tuatha anlar arasında genç bir adam. ık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengarenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar, çünkü büyük kasabaların ve şehirlerin başka eğlenceleri vardır.

Avendesora: Eski Dil de,

-Yaşam Ağacı . Pek çok hikâyede ve efsanede adı geçer.

Aybara, Perrin: Emond Meydam ndan genç bir demirci çırağı.

Ba alzamon: Trolloc dilinde,

-Karanlığın Yüreği . Trolloc dilinde Karanlık Varlık ın adı olduğuna inanılmaktadır.

Baerlon Beyrlon: Caemlyn den Puslu Dağlar a giden yol üzerinde bulunan bir Andor şehri Barran, Doral: Nynaeve al Meara dan önce, Emond Meydanı Hikmet i.

Bel Tine Bel Tayn: İki Nehir de bahar festivali.

Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır.

Bu kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruhve bunlara Beş Güç denir Tek Güç ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde güçlü bir denetim kuramamıştır. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek, Beş Güç ün bir ya da daha fazlasını gerektirir Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek. Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş e erkekler, Su ve/veya Hava ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güç leri, Hava ve Su kadın Güç leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardır:

-Hiçbir kaya suyun ve rüzgârın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgârın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir. Bu deyişin, son erkek Aes Sedai öldükten uzun zaman sonra yayıldığına dikkat çekilmelidir Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.

Beyaz Ajah: Bkz. Ajah.

Beyaz Kule: Tar Valon da Amyrlin Makamı nın sarayı.

Beyazcübbeler: Bkz. Işığın Evlatları.

Bornhald, Dain Bombald, Deyin: Işığın Evlatları ndan bir subay, Lord Kumandan Geofram Bornhald ın oğlu.

Bornhald, Geofram Bornhald, Cefram: Işığın Evlatları ndan bir Lord Kumandan.

Bryne Gareth Brin, Geret: Andor da Kraliçenin Askerleri nin Kumandan Generali. Aynı zamanda Morgase e Kılıcın İlk Prensi olarak hizmet vermektedir. İşareti, her birinden beş ışın çıkan üç altın yıldızdır.

Byar, Jarel Bayar, Jerel: Işığın Evlatları ndan bir subay.

Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.

Büyük Boru Avı: Valere Borusu nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer.

Büyük Desen: Zaman Çarkı, Çağların Deseni ni Büyük Desen e dokur. Bu, geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği kapsayan, varoluşun ve gerçekliğin tamamıdır. Aynı zamanda Çağların Danteli olarak bilinir. Bkz. Çağın Deseni, Zaman Çarkı.

Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan ile simgelenir.

Caemlyn Keymlin: Andor un başkenti.

Cairhien Kayriyen: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, Aiel Savaşı YÇ 976

-978 sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Cairhien in işareti mavi gökyüzünden oluşan bir fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.

Carai an Caldazar! Karay an Kaldazar: Eski Dil de,

-Kızıl Kartal ın şerefi için! Manetherenlilerin kadim savaş çığlığı.

Carai an Ellisande!: Eski Dil de,

-Güneşin Gülü nün şerefi için! Manetheren in son kralının savaş çığlığı.

Cauthon, Matrim Mat Koulon, Metrim Met: İki Nehir den genç bir çiftçi.

Charin, Jain Çarin, Ceyin: Bkz. Uzakgezgini, Jain.

Cuendillar Kueyndeyar: Bkz. Yürektaşı.

Çağların Danteli: Bkz. Büyük Desen, Çağların Deseni Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini belirli bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni ne dokur; Çağın Danteli olarak da bilinir Bkz. ta veren.

Damodred, Prens Taringail Damodred, Taringeyl: Cairhien de bir Kraliyet Prensi. Tigraine ile evlendi, Galadredrid in babası. Tigraine ortadan kaybolduğu ve öldü kabul edildiği zaman Morgase ile evlendi ve Elayne ile Gawyn in babası oldu. Gizemli koşullar altında yok oldu ve uzun yıllardır öldüğü varsayılmaktadır. İşareti, iki uçlu altın bir savaş baltasıdır.

Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine

komuta edenler.

Delilik Zamanı: Bkz. Dünyanın Kırılışı.

Deniz Halkı: Aryth Arit Okyanusu ndaki ve Fırtınalar Denizi ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı nın gemileriyle yapılır.

Dhavol, Dhai mon Davol, Daymon: Bkz. Trolloclar.

Djevik, K Shar Çevik Kşar: Trolloc dilinde,

-Ölüm Toprağı. Trollocların Aiel Kıraçları için kullandığı isim.

Domon, Bayle Domon, Beyl: Serpinti nin kaptanı.

Dünyanın Kırılışı: Lews Therin Telamon ve Yüz Yoldaş, Karanlık Varlık ın zindanını yeniden mühürledikleri zaman, lekeli saidinin karşı saldırısı. Zaman içinde bütün erkek Aes Sedailer çıldırdı. Tek Güç ü artık bilinmeyen ölçüde kullanabilen bu adamlar, çılgınlıkları içinde yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olan yerleri okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı, büyük ölçüde nüfussuzdu ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım, hikâyelerde, efsanelerde ve Dünyanın Kırılışı nın tarihinde hatırlanmaktadır. Bkz. Yüz Yoldaş. Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.

Easar: Togita Evinden Kral Easar İizar, Togita: Shienar Kralı. İşareti, Shienar geleneğine göre Siyah Şahin ile birlikte Shienar işareti sayılan beyaz erkek geyiktir.

Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak düşlerde görülen harikalar yarattığı bir zaman. Bkz. Zaman Çarkı.

Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek saidinin kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir.

Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. Artık, özellikle sebepsiz yere çevresi için tehlike oluşturanlar ya da onları tehdit edenler için,

-İçine Ejder girdi, ya da,

-Ejder aldı, denir. Bkz. Yenidendoğan Ejder.

Ejder Dişi: Ucu üzerinde dik duran, genellikle siyah stilize işaret. Bir kapıya ya da eve çizildiği zaman, içerideki insanları kötülükle suçlamak anlamına gelir.

Elaida İlayda: Andor Kraliçesi Morgase e danışmanlık yapan Aes Sedai.

Elayne İleyn: Kraliçe Morgase in kızı, Andor Tahtı nın kız

-veliahdı. İşareti altın zambaktır.

Else; Else Grinwell Elz Grinvel: Caemlyn Yolu üzerinde karşılaşılan bir çiftçi kızı.

Fain, Padan Feyn, Padan: Kış Gecesi nden hemen önce Emond Meydanı na gelen bir çerçi.

Far Dareis Mai Far Darayz May: Sözcük anlamı

-Mızrağın Kızları

-. Aiellerin savaşçı topluluklarından biri; diğerlerinin aksine yalnızca kadınlardan oluşur. Topluluğa ait bir kız evlenemez ve çocuk taşırken savaşamaz. Bir Kız ın doğurduğu çocuk, yetiştirmesi için bir başka kadına verilir ve çocuğun annesinin kim olduğu asla açıklanmaz.

-Sen hiçbir erkeğe, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olamaz. Senin sevgilin, çocuğun, hayatın ve mızraktır. Bu çocuklara büyük değer verilir, çünkü kehanetlere göre bir Kız dan doğan bir çocuk, kabileleri birleştirecek, Aiellere Efsaneler Çağı nda sahip oldukları büyüklüğü geri verecektir.

Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü. Bkz. kilometre.

Galad: Bkz. Damodred, Lord Galadedrid.

Gawyn Gevin: Kraliçe Morgase in oğlu, Elayne in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur. Gecenin Çobanı: Bkz. Karanlık Varlık.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı saidin ve dişil yarıya

saidar bölünmüştür. Saidini yalnızca erkekler, saidarı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı nın başlangıcında saidin Karanlık Varlık ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. Bkz. Tek Güç.

Gezginler: Bkz. Tuatha an.

Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı nı bitirmiştir. Karanlık Varlık ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir.

Gölge

-adam: Bkz. Myrddraal.

Gözsüz: Bkz. Myrddraal.

Göz

-yakan: Bkz. Karanlık Varlık.

Güneşgünü: Yaz ortasında kutlanan bir festival.

Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetke pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Bkz. Kadın Kurulu.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti. Illian ın işareti koyu yeşil fon üzerinde dokuz altın arıdır.

Ingtar; Shinowa Evi nden Lord Ingtar Ingtar; Şinova: Fal Dara da Shienarlı bir savaşçı.

Isırbeni: Çok küçük, neredeyse görünmez, ısırıcı bir böcek.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostları nın yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar Loteyr Mantilar tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostları nı Işık a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca

kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazcübbeler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır.

İkinci Akit: Bkz. On Ulus Akdi.

Kara

-Ajah: Bkz. Ajah.

Kızıl Ajah: Bkz. Ajah.

Köy Kurulu: Çoğu köyde köylüler tarafından seçilen ve Belediye Başkanı nın başı çektiği bir grup erkek. Köyü ilgilendiren konularda karar almak ve karşılıklı köyleri ilgilendiren konularda başka kurullarla görüşmekle sorumludurlar. O kadar çok köyde Kadın Kurulu ile anlaşmazlık içindedirler ki, bu anlaşmazlık artık geleneksel sayılmaktadır. Bkz. Kadın Kurulu.

Kader Ağı: Belirli bir Çağın Deseni nde, ta veren olan bir ya da daha fazla insanın çevresinde oluşan büyük bir değişim.

Kadın Kurulu: Bir köyün kadınları tarafından seçilen, kadınların sorumluluğu sayılan alanlarda –örneğin ürünlerin ne zaman ekileceği, ne zaman hasat edileceğikarar veren bir grup kadın. Köy Kurulu ile denk otoriteye sahiptir ve sorumluluk alanları açıkça ayrılmıştır. Genellikle Köy Kurulu ile anlaşmazlık halindedir. Bkz. Köy Kurulu.

Karanlık Varlık: Shai tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı nın antitezi. Yaratıcı yaralından Yaratım anında Shayol Ghul deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı na, saidinin kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı na ve Efsaneler Çağı nın sona ermesine yol açmıştır.

Karanlık Varlık ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık ın gerçek ismini –Shai tansöylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn: Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, Otyakan ve Yaprakkıran. Kötü talihe davetiye çıkaran biri için,

-Karanlık Varlık ın ismini telaffuz ediyor, denir.

Karanlıkdostları: Karanlık Varltk ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller elde edeceğini sanan kişiler.

Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostları nın Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.

Kız

-veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır Hayatta olan bir kız evlat yoksa taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Kılıcın İlk Prensi: Normalde Andor Kraliçesi nin en büyük erkek kardeşinin taşıdığı unvan. Çocukluğundan itibaren savaş zamanlarında Kraliçe nin ordularına komuta etmek ve barış zamanlarında danışmanı olarak görev yapmak üzere eğitilir. Kraliçe nin hayatta kalan erkek kardeşi yoksa bu göreve birisini atar.

Kandor: Sınırboyları nda bir ülke. Kandor un işareti, açık yeşil fon üzerinde şahlanan kızıl bir attır.

Kinch, Hyam Kinç, Hayam: Caemlyn Yolu nda karşılaşılan bir çiftçi.

Ko bal: Bkz. Trolloclar.

Kilometre: Bin metreye eşit uzunluk ölçüsü birimi.

Lanetli Topraklar: Büyük Afet in ötesinde, Shayol Ghul ü çevreleyen ıssız topraklar.

Lan; al Lan Mandragoran al

-Len Mandragoran: Kuzeyli bir savaşçı; Moiraine in yoldaşı.

Luc; Mantear Evi nden Lord Luc Luk; Mantear: Tigraine in, tahta çıktığında Kılıcın İlk Prensi olması gereken erkek kardeşi. Bir şekilde Büyük Afet te kaybolmuştur. Tigraine in kayboluşunun da bununla ilişkili olduğu düşünülür. İşareti meşe palamududur.

Muhafız: Bir Aes Sedai ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Adam ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm tarzını anlar. Ama bağ Aes Sedai ye Muhafız ın ne yönde ya da ne kadar uzakta olduğunu anlatamaz. Çoğu Ajah bir Aes Sedai ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür.

Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. Bkz. Aes Sedai.

Mavi Ajah: Bkz. Ajah.

Machera, Elyas Maçera, Elayas: Perrin ve Egwene in ormanda karşılaştıkları bir adam.

Mehdi: Eski Dil de

-Arayıcı

-. Tuatha an kervanının önderi.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier in işareti, uçmakta olan altın turnadır.

Mandarb: Eski Dil de Kılıç.

Manetheren Maneteren: İkinci Akdi yapan On Ulus tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.

Maradon: Saldaea nın başkenti.

Merrilin, Thom Merrilin, Tom: Bel Tine da gösteri yapmak için Emond Meydanı na gelen bir âşık.

Min: Baerlon da, Geyik ve Aslan da karşılaşılan genç bir kadın.

Moiraine Muareyn: Kış Gecesi nden hemen önce Emond Meydanı na gelen bir ziyaretçi.

Morgase Morgeyz: Işığın Lütfu yla, Andor Kraliçesi, Trakand Evi nin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi nin işareti gümüş bir anahtardır.

Myrddraal Marddraal: Karanlık Varlık ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunların arasında sayılabilir. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: Yarı

-insan, Gözsüz, Gölge

-adam, Sinsi, Soluk.

On Ulus Akdi: Dünyanın Kırılışı ndan sonraki yüzyıllarda KS 200 civarlarında kurulan bir birlik. Karanlık Varlık ın alt edilmesine adanmıştır. Trolloc Savaşları sırasında dağılmıştır.

Sahte Ejder: Zaman zaman, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, alt etmek için bir ordu gönderilmesi gerekir. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejderin Yeniden Doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş, ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu, adamlara sahte Ejder denir. Bkz. Yenidendoğan Ejder.

Sınırboyları: Büyük Afet in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.

Soluk: Bkz. Myrddraal.

Sinsi: Bkz. Myrddraal.

Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostları nı ortaya çıkarmak için yemin ederler. Kendilerini gerçek ve Işık arayışlarında, genel olarak Işığın Evlatları ndan daha hevesli görürler. Normal sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular, kendilerine Işığın Eli derler ve zaman zaman Çocuklar dan ve Çocuklar a komuta eden Kurtsanmışlar Kurulu ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu nda da görev yapan Yüksek Sorgucu dur.

Sa angreal Sangreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. Sa angreal angreale benzer, ama daha güçlüdür. Efsaneler Çağı nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemekledir.

Saidar; saidin: Bkz. Gerçek Kaynak.

Saldaea Saldeya: Sınırboyları nda bir ülke. Saldaea nın işareti, koyu mavi zemin üzerinde üç gümüş balıktır.

Shadar Logoth Şadar Logol: Eski Dil de,

-Gölgenin Beklediği Yer. Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan bir şehir. Aynı zamanda

-Gölgenin Beklediği olarak adlandırılır.

Shai tan Şeytan: Bkz. Karanlık Varlık.

Shayol Ghul Şeyol Gul: Lanetli Topraklar da bir dağ, Karanlık Varlık ın zindanının olduğu yer.

Sheriam Şeriam: Mavi Ajah tan bir Aes Sedai.

Shienar Şaynar: Sınırboyları nda bir ülke. Shienar ın işareti avının üzerine çullanan siyah şahindir.

Shoufa Şufa: Bir Aiel giysisi, genelde kum ya da kaya rengi bir kumaş parçası, başı ve boynu örtmek için kullanılır, yalnızca yüzü açıkta bırakır.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral. Aryth Okyanusu nun ötesine bile ordu göndermiştir, ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşı na yol açmıştır. İşareti, uçmakta olan altın şahindir. Bkz. Yüzyıl Savaşları.

Tallanvor, Martyn Talanvor, Martin: Kraliçenin Askerleri nden bir nöbetçi

-teğmen; Caemlyn de karşılaşılır.

Tanreall, Artur Paendrag Tanreal, Artur Peyndrag: Bkz. Şahinkanadı, Artur.

Tar Valon: Erinin Irmağı nda bir ada şehri. Aes Sedai gücünün merkezi ve Amyrlin Makamı nın mekânı.

Tar Valon un Alevi: Tar Valon un ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.

Ta maral ailen tamaralaylen: Eski Dil de,

-Kader Ağı. Ta veren: Zaman Çarkı nın çevresine başka, belki tüm yaşam

-ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. Bkz. Çağın Deseni.

Tear: Fırtınalar Denizi nde büyük bir deniz limanı. Tear ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir.

Tear Taşı: Tear ı koruyan kale. Delilik Zamanı ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu söylenir ve kimileri, Delilik Zamanı sırasında yapıldığını söyler. Bkz. Tear.

Tek Güç: Gerçek Kaynak tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de, istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak a dokunacak, Güç ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan gelen yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse

-bu çok zordur ve başarı oram yalnızca dörtte birdir

-ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür

-bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık ın saidini kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm bu kadar korkunç değildir, ama yine de ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. Bkz. Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.

Telamon, Lews Therin Telamon, Luuz Terin: Bkz. Ejder.

Tenekeciler: Bkz. Tuatha an.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.

Thakan dar Takandar: Shayol Ghul ün yamaçlarında, sislere sarılmış bir vadi.

Tigraine Tigreyn: Andor un Kız

-Veliahdı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid i doğurdu. YÇ 972 de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc un Afet te kaybolması Andor da Tahta Çıkma mücadelesini başlattı ve Cairhien de, daha sonra Aiel Savaşı na sebep olacak gelişmeleri başlattı. İşareti, dikenli bir beyaz gül ve sapını tutan kadın elidir.

Trolloclar Tralloklar: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan

-insan melezidirler ve sırf öldürme zevki için öldürürler Kurnaz, hilekâr ve tehlikelidirler, ancak korktukları kişiler tarafından güvenilirler. Çoğu her şeyi, her tür eti yer ve buna insan eti ile başka Trollocların eti de dahildir. İnsan kaynaklıdırlar ve insanlarla üreyebilirler, ama genellikle ölü doğumlara yol açarlar ve ölü doğmayanlar da genellikle hayatta kalmazlar. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve aralarında en önde gelenleri Ahf frait, Al ghol, Bhan sheen, Dha vol, Dhai mon, Dhfin nen, Ghar ghael, Ghob hlin, Gho hlem, Ghraem lan, Ko bal ve Kno mon dur.

Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000 de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür. Bkz. On Ulus Akdi.

Tuatha an Tuataan: Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur, ama çocuk çaldıklarına ve gençleri kendi inançlarına döndürmeye çalıştıklarına inanıldığı için çoğu köy tarafından uzak tutulurlar.

Tütün: Çok ekilen bir bitki. Yaprakları kurutulur, tütsülenir ve pipo denilen ahşap kapların içinde yakılarak, dumanı çekilir.

Uzakgezgini, Jain Jeyin: Pek çok ülkeye yolculuk yapan ve pek çok macera yaşayan kuzeyli bir kahraman; pek çok kitabın yazarı, kitapların ve hikâyelerin konusudur. YÇ 994 de, Büyük Afet e, bazılarına göre Shayol Ghul e kadar yaptığı bir yolculuktan döndükten sonra kaybolmuştur.

Valere Borusu Valer: Büyük Boru Avı nın efsanevi nesnesi Boru nun, Gölge ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.

Yalanların Babası: Bkz. Karanlık Varlık.

Yaprakkıran: Bkz. Karanlık Varlık Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak

beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler Yenidendoğan Ejder in yeni bir dünyanın kırılışı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen, Lews Therin Kardeşkatili, Ejder, insanları hâlâ ürperten bir isimdir. Bkz. Ejder, sahte Ejder. Yarı

-insan: Bkz. Myrddraal. Yönlendirme: 1. fiil Tek Güç ün akışını kontrol etme işi. 2. isim Tek Güç ü yönlendirme eylemi. Yumruk: Sayısı değişen, temel Trolloc askeri birimi; her zaman yüzden fazladır, ama asla iki yüz değildir. Her zaman olmasa da, genellikle bir yumruğa bir Myrddraal komuta eder. Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı ndan bu yana çok yurt terk edilmiştir Hikâye ve efsanelerde sığınak olarak gösterilirler ve bunun bir sebebi vardır. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki, içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak ın varlığını hissedemez. Yurdun dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc yurda girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir yurdun içinde rahatsızlık hissederler. Yürekdişi, Yürekbelası: Bkz. Karanlık Varlık. Yürektaşı: Efsaneler Çağı nda yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur. Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı nı sona erdiren, Karanlık Varlık ı zindanına kapatarak nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık ın karşı darbesi saidini kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı nı başlattı. Yüzyıl Savaşı: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Şahinkanadı Artur un ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. KY 994 ten KY 1117 ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Şahinkanadı Artur un imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Belirli bir Çağın

Deseni, o Çağ ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır, ama yine de her seferinde aynı Çağ dır.